

Giới thiệu Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp

Tác phẩm Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp là siêu phẩm đầu tiên của aimee_pp126, truyện thuộc thể loại truyện teen hay nói về ta - một cái trạch nữ chính hiệu, rất thích H văn, tính cách thì hay bất bình thường, còn vô cùng mê tiền, thích ngắm mỹ nhân. Vậy mà, chỉ vì ngủ sớm hơn mọi ngày mà xuyên xác, trọng sinh vào một nữ nhân bị thảm chuẩn hình nữ phụ.

Cái gì mà ... vì tình yêu hi sinh quên mình, lại còn làm bàn đạp cho người ta chiếm được hạnh phúc, còn mình oanh liệt chết thảm mà không ai thương tiếc.

Như thế thì thôi đi, thế nhưng chính nàng, sống lại lần nữa như trong sinh tồn thời gian, vậy mà vẫn ngu còn bị người ta ngược đùa chết thảm bại hơn trước ... =.=

Nghe đến đây, mặt ta hiện vài đạo hắc tuyến: "Máu chó, sao mà cầu huyết chuẩn con mợ nó vậy. Chủ nhân thân xác này, là cái tao hay sao mà ngu đến tận cùng vậy. Chết thảm rồi, sống lại còn mợ nó không biết khôn mà còn bị đùa chết thêm lần nữa ... Thiệt muốn tán cho nàng vài cái cho đỡ tức quá.

Ấy mà thôi, hiện tại mình đang sống nhờ trong thân xác người ta, bỏ qua thôi. Cười nham nhở, nàng thì ta bỏ qua được nhưng những ... người kia, khôn hồn thì đừng kìm ta tìm tra, nếu không há há ta ngược họ chết đi sống lại, không thấy nổi hoảng hồn ban mai luôn, hừ ta là một đứa rất rõ ràng mà ... há há có thù tất báo, kiếm lợi nữa mà hahaaaahaaaa Truyện hay về cái thể giới đây máu chó kia, ta tới đây "

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chấp Nhận Số Phận, Ta Xuyên Qua Đây!

"Oaaaaaaa. Sao mà nhức đầu quá vậy trời, chóng mặt đã mán. Á thể này là thể nào, đây là ... nơi mô? "

Trước mắt ta, một căn phòng màu trắng toát, sắc mùi thuốc khử trùng, xung quanh bày biện vật dụng y chan như trong bệnh viện, ý không đây chính là bệnh viện thật mà chỗ ta đang nằm hình như khu phòng VIP mới ghê.

"Máu chó, đừng nói đây là ta đang trong bệnh viện nhá. Má ơi, quái gì vậy, không phải ta đang nằm ở nhà ngủ á. Sao tự nhiên ta lại phi thẳng vô chỗ này chứ trời???"

"Hừ hừ... hu hu"

Mẹ ơi, ai rên thảm thiết vậy, ta còn chưa chết mà tính khóc tang cho ta á? Phi phi bậy bạ nói xui quá? Ôi cái đằm, nhức đầu bỏ xừ: "CÂM MIỆNG! " Hết lên xong, bỗng cả phòng yên tĩnh lạ thường, ma sao? Ta mà sợ á?

"Ai vậy lếch ra đây cho lão nương mau, có nghe không? " Mặt không sắc thái, ta phát giọng lạnh tanh ra.

"Đừng la, ta ra mà"

Một giọng nói nhỏ nhẹ, nghe êm tai, ảm áp vang ra. Nhìn xung quanh, quái lạ có ai đâu ta?

"Đừng nhìn, ta trên đây này, bên trên đầu cô á"

"Cái gì? "Cô ta đang trên đầu ta á, nhìn thẳng lên, sắc máu... oa. ..mẹ nó... nữ thần chuẩn kiểu mặt trời nha, còn quá chói ló nữa chứ. Hiện trước mắt ta là một vị thuần khiết, với gương mặt vạn năm non chet, trẻ mãi không già, ăn gian tuổi đúng nghĩa. Nhìn đi nè đôi mắt to tròn long lanh, ngập nước trông đượm buồn, cái mũi nhỏ nhỏ thêm cái miệng đỏ hồng chúm chím, chính hiệu thiên sứ nữ thần còn gì. Ái chà, không cười không nói sao mà nhìn quá lạnh lùng, làm người ta muốn thân cận thế này, máu mê sắc bùng nổ. Nhìn mê mẩn, chán ngán ta quay ra hỏi:" Cô là ai? Sao lại phi trên đó, không phải người á? "

Cười nhẹ cô ta chợt hướng ta mà đến, nhẹ nhàng nói: "Ta là chủ của khối thân xác cô đang dùng, ta bị người ta hại mà chết thảm" Đượm buồn im lặng chút cô lại nói: "Ta chết cũng là do ta ngu ngốc tin người, yêu quá hóa điên tranh giành thứ không thuộc về mình. Ta chết rồi, trọng sinh lại vẫn vì bọn hán mà lụy tình, đắm đuối vì yêu hi sinh mọi thứ thành toàn cho bọn họ, cuối cùng bỏ mình, không một ai thương xót còn liên lụy gia đình, ta thật ngốc phải không? "

"Ngươi không có ngốc mà là ngu , là nảo tàn đó, máu chó. Chết đi một lần, trọng sinh còn mê trai, chết tiếp tập 2, ngươi nghĩ mình là thánh nữ hay sao mà làm chuyện vừa ngu vừa xuẩn quá vậy!"

Điên thật, nhìn xinh thế mà ngu bỏ mợ. Nghĩ thôi, thật muốn giờ bay lên tán cho cô ta vài cái cho tỉnh quá. Ý mà khoan, hiện giờ mình dùng thân xác cô ta thì phải, không lẽ xuyên không đó chứ. Thánh thần thiên địa ơi, phun máu... chỉ là hôm nay, không thức đêm đọc H văn ngủ sớm hơn mọi ngày thôi, mà

từ bên kia thế giới phi thăng sang cái thế giới khốn hạn này thế thì thôi, mà còn sai ké thân xác người ta mới ghê, làm như thế sao đây? Haizzz thôi đành ngâm hồng hòn, chấp nhận số phận hẩm hiu này, xuyên qua thì cho qua đi.

"Mà giờ cô muốn gì từ tôi hả? Nói ra đi, mà khoan trả thù cho cô thì miễn nha! " Vừa nói, vừa vuốt cằm nhìn cô ta cười nhẹ, mang chút nguy hiểm

"Không mà, ta không đòi hỏi cô báo thù cho tôi, ta chỉ hi vọng cô có thể thay ta chăm sóc tốt gia gia, ba ba, và ca ca ta, thì ta đã thật cảm kích cô rồi. Còn những người đó, cô muốn làm gì thì tùy, tôi... tôi... không cần quan tâm họ, họ ra sao cũng chẳng liên quan tôi." Nói đến đây giọng cô run run, đôi mắt sắp tràn lệ ra, nức giọng mở miệng: " Cô... cô ... nhớ coi chừng Giang Mộ Tuyết, cô ta là con đàn bà hai mặt, trơ trẽn vì cô ta tôi mới bị mọi người xem xấu xa tàn ác, hẹp hòi mà đui địt, chèn ép, liên lụy cả nhà tôi nữa ." Nói đến đây mắt cô ta tràn đầy lửa hận, hằn lên vài đạo đỏ. Ta thầm nghĩ, thôi đi kệ nó, đó là chuyện của cô ta, với ta liên quan cái rắm, há ha còn con đàn bà Giang Mộ Tuyết kia thì khôn hồn tịnh tâm mà sống, kiểm tra tìm tra thì đừng có trách bà đây tàn nhẫn. Nhếch môi,ta nhìn cô gái đang đứng đối diện đầy lãnh khí kia, môi nhẹ nhàng thốt: "Vâng, ta sẽ đề phòng, giờ ta nghĩ ngơi được chưa? "

"Cảm ơn cô nhiều, ta đi đây, để giúp cô an toàn và coi như tạ lễ ta sẽ đem toàn bộ trí nhớ ở 2 kiếp cho cô." Đôi mắt nhếch lên, thật đẹp, đúng là nữ thần sức xác thương cực cao. Thầm nghĩ ta cười nhẹ, bỗng trong đầu đau nhức dữ dội. Như một thước phim, hình ảnh chuyển dài từ từ hiện ra, phụ tình, hãm hại, lợi dụng, ô nhục, chế nhạo, chết thảm xoay quanh chuyển rõ.

=.= Mái nó, muốn chửi thế đã man, trước đó cô ta nói, ta chỉ nghĩ cũng khá bi ai, nhưng giờ chính mình nhìn thấy cầu huyết, thật muốn giết người. Hừ chi vì con đàn bà mất nết, giả tạo ưa diễn trò kia mà cô Lạc Mẫn Doanh- chủ khối thân xác này chết không toàn thây. Hay lắm, vuốt bộ ngực no căng đầy đủ, may mắn giờ cô- Tống Chương Linh xuyên qua nhập vào. Nghĩ thông suốt cười mĩa một cái, Tống Chương Linh ta nước sông không phạm nước giếng thì thôi , nếu như đám nam nhân thói tha kia, cùng ả đàn bà kinh tởm Giang Mộ Tuyết kia bay vô ta tìm tra, ta cũng sẽ mỉm cười mà tiếp nhận đùa chết họ, không nói oa chứ Tống Chương Linh ta tuy là trạch nữ, sống rất yên tâm thủ phận nhưng cứ đụng vô ta đi, xem thử còn được an toàn về nhà mà chăm sóc ba mẹ lúc già hay không thì biết.

Giờ thì ta Tống Chương Linh sẽ không còn nữa, mà hoàn toàn là Lạc Mẫn Doanh- đại tiểu thư Lạc gia, Lạc thị. Một con người ngu ngốc nhút nhát, si tình Lạc Mẫn Doanh kia đã chết, ta Lạc Mẫn Doanh nữ thần trẻ mãi không già, tùy hứng, đáng yêu, kiêu mê tiền đến đòi mạng, chỉ ngắm mĩ nam chứ không thèm yêu sẽ xuất hiện đây... hahahahh

"Cái xã hội này cùng bọn người máu chó kia, ta Lạc Mẫn Doanh đến đây! " Nghĩ thông, giờ cũng nửa đêm chứ còn sớm gì, uống một ngụm nước, ta đi vào nhà vệ sinh chạm nhẹ vào khuôn mặt đáng yêu kia, hahahah người giờ là của ta. Ta muốn lời to!! Cười to vài tiếng quý dĩ, ta quay trở về giường, cái thân thể này vừa bệnh xong, quá yếu đuối cần phải điều dưỡng thêm thôi! Haizzzz, ngắm đôi mắt lại , hôm nay quá mệt rồi, nên nghỉ ngơi.

Ngoài kia, trời bắt đầu sấm sét, gió lớn, mưa to, xối xả. Mà bên trong phòng, một vị thướt tha, kiêu diễm thân thể đang ôm chăn ấm ngủ ngon, bên miệng còn nhếch lên như một đóa phù dung đang nở rộ giữa đêm tối hiu quạnh ...

~~ Không ai hay biết, qua đêm nay toàn bộ số phận cuộc đời của một số người,lại thay đổi nhanh chóng. Bi thương ,thống hận hay hạnh phúc, ngọt ngào đều do chính bản thân mình tạo ra, hay sao? ~~

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tỉnh Lại

Bên cửa sổ, những tia nắng ban mai đầu tiên của một ngày mới cũng đang lấp ló, chiếu sáng cả căn phòng.

Cạch! Cánh cửa phòng bệnh chợt mở ra, một đôi chân dài thon thả đầy hoan thai chậm rãi bước vào. Đôi mắt phượng màu nâu đầy mê hoặc, giờ đây đang chăm chú nhìn chủ nhân nằm trên chiếc giường trắng say giấc nồng, ngủ đầy hạnh phúc kia, Doãn Hàn giật mình, khẽ nhoè miệng cười si ngốc. Thật đẹp! Trước mắt hân là một vị thiên sứ nữ thần, đang ngắm nghiền đôi mắt ngủ say, thật ngọt ngào. Xung quanh nàng, những tia nắng ban mai kia như tạo thêm vàng hào quang sáng chói. Giờ đây, Lạc Mẫn Doanh cô không hề hay biết về đẹp thuần khiết, không nhiễm phàm trần kia của mình đã được Doãn Hàn kia nhìn thấy không sót chút nào, và cũng vô tình tạo nên sợi dây ràng buộc giữa cô và hân.

Quay trở lại Doãn Hàn, hân thật bức mình khi biết mình phải đi tiếp nhận, đến khám cho bệnh nhân hôm nay là đại tiểu thư Lạc gia- Lạc Mẫn Doanh cái cô nàng tùy hứng, mê trai, mặt đầy son phấn diêm đũa kia. Mang theo tâm tình bức dọc khó chịu bước vào căn phòng 126 VIP đó, không mở cửa ra thì thôi mở ra rồi thì... chết trân, giờ đây hân mới biết được, một người chỉ nằm ngủ thôi cũng đủ câu nhân, đoạt hồn là như thế nào. Si ngốc nhìn thiên hạ đang ngủ ngon lành, không hề phòng bị kia. Hàng vạn câu hỏi về nàng, nàng là ai? Tại sao nàng lại nằm đây ngủ?... ..

Càng nhìn lại càng nhìn không được muốn thân cận, cảm giác chỉ cần hân hơi lơ là nàng sẽ như không khí biến mất! "Không! Không thể nào, nàng không thể biến mất trước tầm mắt của hân được, không thể, hân không cho phép! " Nghĩ như thế, trong vô ý thức bàn tay của hân đang chạm nhẹ vào khuôn mặt hoàn mỹ, không tỳ vết kia mà hân cũng chưa nhận ra hành động vô thức này của mình.

"Doãn Hàn, cậu đang làm gì vậy? " Giọng nói cảnh cáo, mang chút nguy hiểm không hề che dấu vang ra. Không biết từ lúc nào, cánh cửa phòng bệnh lại một lần nữa mở, một người đàn ông mang vẻ đẹp lịch sự nho nhã, phong hoa giờ đây trên khuôn mặt đầy vẻ cười thân thiện đã thay vào đó là sự tức giận, xen lẫn cả tia tự trách." Tại sao? Mình sợ xảy như vậy, để tiểu Doanh ở lại bệnh viện một mình từ tối đến nay, nếu hiện tại mình không đến kịp thì

tên Doãn Hàn kia sẽ làm gì tiểu Doanh nhà mình? Thật nguy hiểm, không thể tưởng tượng nổi!" Đúng vậy, vị nho nhã, phong hoa tuyệt phẩm kia chính là Lạc Thiên Tề ca ca ruột thịt, thương muội muội như mạng của Lạc Mẫn Doanh cô.

Quay trở lại Lạc Mẫn Doanh cô, trong phòng ồn ào đến như vậy, cô đây vẫn còn ngủ được thì cô đã là con heo thành tinh rồi, nhưng ... cô không phải nha! Chóp chóp đôi mắt to, cau mày lại: "Thật bực mình, mợ nó, đang ngủ ngon lành đũa nào con nào dám can đảm phá hư thời gian tuyệt vời ngủ ngon của cô, muốn lên bàn thờ sớm à? " Thầm nghĩ, bực mình nhìn xung quanh.

Trước mắt cô, một người đàn ông mặc áo Blue trắng, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt nhíu lên đầy câu hồn, đang chăm chú nhìn cô mang về ngu si, còn bàn tay của hắn thì đang chạm má cô. =.= "Sắc máu, đẹp chai thế là cùng, nhưng hắn ta đang ăn đậu hũ của cô nha! Máu chó, cực phẩm mỹ nam mà dám ăn đậu hũ của cô thì cô cũng không nể, đáng chết! "

Nghĩ là làm, giọng nói lạnh tanh của cô vang lên: "Tránh ra! " Vừa nói, tay cô vừa hất tay người đàn ông kia ra khỏi má của mình.

Như cảm nhận được sự ghê lạnh, chán ghét kia từ cô, tên Doãn Hàn đang từ trên mây kia đã quay về địa cầu, nhìn khuôn mặt như thiên sứ ngọt ngào kia, đang dùng ánh mắt đề phòng, kèm khó chịu tức giận nhìn hắn, hắn cảm thấy trong lòng như có một thứ gì đó đang bóp thắt tim hắn lại. Nàng không thích hắn? Nàng chán ghét hắn? Nàng bực bội khi hắn đến gần? Không nên! Không cần! Hắn không muốn nàng cách ly hắn, hắn không cần nàng xa hắn!

Chóng mặt, nhức đầu quá, gì vậy? Tại sao lại như thế? Lạc Mẫn Doanh hai tay ôm đầu, khuôn mặt xinh đẹp xanh xao giờ đây tái nhợt, không một chút huyết. "Đau quá!"

Cảm thấy tiểu Doanh nhà mình ôm đầu rên la, Lạc Thiên Tề vội vàng chạy lại, ôm muội muội vào lòng, sốt ruột an ủi. "Doãn Hàn, tiểu Doanh làm sao vậy? Tại sao lại như thế này, nhanh lại đây xem! "

Như hét toát lên, giờ đây nho nhã, phong hoa cũng bị Lạc Thiên Tề hất quăng đi xa tự bao giờ.

Doãn Hàn giờ đây hắn cũng giật mình, thiên sứ của hắn đang đau đớn, không được bảo bối hắn yêu thương không thể bị gì, không thể? "Tránh ra, để tôi coi! "Quát lên, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt mà đau đớn kia, trời mới biết lòng hắn- Doãn Hàn đây đau xót, bất lực, hắn thật muốn bán thân hắn bây giờ có thể đau thay thế cho nàng, hắn thà mình chịu chứ không hi vọng nàng bị tổn thương gì!

Những hình ảnh chày dãi, như một thước phim ngắn Lạc Mẫn Doanh cô thấy, người đàn ông mặt áo Blue trắng kia, từ chán ghét, khinh miệt cô còn bỏ thuốc hại cô bị một đám đàn ông kinh tởm, thượng ngược, nhục nhã. Sĩ nhục, ê chề, hi sinh tất cả vì hắn mà đôi lại cô được gì! Cười mỉa, chỉ vì một lời nói hăm dọa vô căn cứ của Giang Mộ Tuyệt kia, hắn lại có thể không cần suy nghĩ ra tay hành hạ cô đến như thế! Hay lắm, Doãn Hàn cô nhớ kỹ, còn người đang ôm mình đây lo lắng, mang về tự trách kia là ca ca Lạc Thiên Tề người vì mình có thể hi sinh cái tôi, quỳ xuống hèn mọn cầu xin những tên đàn ông ác độc, chúng người yêu của Giang Mộ Tuyệt tha cho cô. Nước mắt không kiềm được chảy xuống, cô rất muốn khóc không kiềm chế được, "ca ca" hai tiếng cô muốn kêu lên. Không, không thể, bọn người kia, họ ai cũng vô cùng nguy hiểm, gian ác mà hiện tại cô... chưa đủ khả năng giao tranh với họ, ca ca xin lỗi, muội không thể để họ biết muội biết điều gì, muội hận họ. Đúng! Giả mặt trí nhớ mới an toàn tạm thời để có thời gian tìm cách suy tính chu đáo, cách xa họ. Quyết định vậy đi, mở đôi mắt đầy nước ra, lạnh nhạt mới cô thốt ra thanh âm xa cách.

"Mấy người là ai? Sao tôi lại ở đây? "

Phòng bị, và bài xích của Lạc Mẫn Doanh làm cho cả Doãn Hàn lẫn Lạc Thiên Tề giật mình! "Sao lại như thế này? " Nhìn nhau, hai người như cùng một suy nghĩ bật ra câu nói.

"Không biết mình, nàng mất trí nhớ! Tiểu Doanh không nhớ hắn, ca ca này! " Lạc Thiên Tề cảm thấy khó chịu, xen lẫn đau lòng, tự trách. "Không! Tiểu Doanh nếu không nhớ hắn vậy ba ba và gia gia, tiểu Doanh cũng không nhớ! Nếu ba ba và gia gia biết họ sẽ thương tâm ra sao? "

Còn Doãn Hàn: "Tiểu Doanh? Không lẽ là Lạc Mẫn Doanh, Không nên, tại sao? Cái người đàn bà giả tạo, mê trai ngu dốt, đáng tởm kia lại là vị thiên thần trước mặt hắn. Không! Hắn mới không cần như thế!

Nhưng tên Lạc Thiên Tề kia kêu muội muội, chỉ có thể là cô ta!" "Tại sao lại như thế này! Vì sao? " Chưa xót, mâu thuẫn đầy bài xích xen lẫn trong lòng, Doãn Hàn hắn giờ đây mới biết, hắn hi vọng ra sao đây không phải sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về Nhà Thôi!

Từ buổi sáng hôm đó xong, sau khi Lạc Mẫn Doanh cô nói mình không nhớ gì cả, thì cuộc sống của cô cũng theo đó mà vô cùng thê thảm. Cái gì đâu mà ngày nào cũng khám với cả chụp, không khám cái này thì kiểm tra cái kia, thiệt hết sức chịu nổi! Cô chỉ cần có 3 từ MẤT TRÍ NHỚ từ bác sĩ thôi, mà sao khổ sở vậy! Đã thế, cái tên khốn kiếp ôn nhu như ngọc mặt người dạ thú Doãn Hàn kia thật như bị nước vào trong não, giành luôn vị trí làm bác sĩ riêng cho cô thì thôi, vậy mà còn suốt ngày cứ lảng vảng xung quanh cô, hỏi hết cái này, lại nói cái khác. Thật muốn điên, tên khốn Doãn Hàn kia không phải chán ghét, xem cô như vi khuẩn lây bệnh truyền nhiễm hay sao? Phải cách xa cô, tỵ cô như rắn rết chứ? Vậy mà giờ ... tại sao ngược lại hết

như vậy! Hấn suốt ngày cứ như con chó săn bám theo cô mãi, đuổi hoài không chịu đi! Thật muốn nổi con điên cắn người!

Haizzz... May mắn, cuối cùng cũng do Lạc Mẫn Doanh cô thông minh đi nài nỉ, ăn vạ, cam kết kiêm dự đồ ca ca, gia gia lần ba ba suốt một tuần muốn rót cái lưỡi luôn, thì bọn họ mới rủ lòng thương xót đều đồng ý cho cô xuất viện. Nói đùa hay sao, ở trong bệnh viện này suốt một tuần rồi còn ở tiếp, cô từ bình thường cũng muốn bị bệnh.

Thu dọn hành lý xong, thay một bộ váy trắng nhẹ nhàng viền những bông hoa hải đường li ti màu vàng, mang thêm đôi giày vải thấp, cô nhìn mình trong gương thật sự cảm thấy thoải mái, tuyệt đẹp. Trước mắt cô là một cô gái có mái tóc đỏ hung rực rỡ xoả dài mềm mại ngang ngực, đôi mắt to với hàng lông mi dài cong nhẹ, cái mũi xinh xinh kèm theo đó là đôi môi nhỏ mọng nước đỏ đỏ, cặp gò má vì vui sướng mà ửng hồng trong hết sức mê người.

Ôi! Người ta nói đúng, người đẹp mặc gì cũng đẹp, không mặc gì lại càng mê hoặc hơn há há. Cười ngây ngô xong, cô bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh, Lạc Mẫn Doanh cô từ giờ sẽ thay đổi, cô phải khuyên thiên mệnh hoặc hết cả mọi thứ mới được. Há ha. ..

Dù thế nhưng cô lại không hề hay biết rằng, vẻ đẹp chói ló, đầy tự tin của mình đã lọt vào tầm ngắm của 2 con sói già hung ác kia!

Doãn Hàn hấn thật sự cảm thấy vô cùng mất mát và buồn bực khi biết Lạc Mẫn Doanh cô hôm nay sẽ ra viện, thật khó khăn lắm hấn mới chấp nhận được cái sự thật là thiên thần mà hấn yêu thương, bảo bối của hấn lại là Lạc Mẫn Doanh! Thất vọng tràn trề nhưng hấn lại không thể ngăn lại chính mình đi chú ý Lạc Mẫn Doanh kia, cô như có sức hút kỳ lạ làm cho hấn không thể rời mắt đi! Hằng ngày, cứ sáng sớm lại nhìn thấy nàng thức dậy, nhìn nàng ngủ ngọt ngào, nhìn nàng cười nói vui vẻ còn sà vào lòng ôm gia gia, ca ca, hay ba ba của mình nữa, thì hấn thật sự ganh tỵ, muốn điên lên! Tại sao? Nàng đối với họ lại vui vẻ, ngọt ngào như vậy, mà hấn chỉ cần hấn nói chuyện với nàng, nàng luôn có thái độ xa cách, nói chuyện lạnh nhạt. Hấn thật sự tức giận, muốn nắm lấy nàng hỏi cho ra lẽ vì sao? Vì sao, lại cư xử với hấn như vậy, nàng không biết vì nàng lạnh lùng làm tim hấn đau đớn như thế nào sao? Nhưng ... hấn không dám làm như thế, hấn sợ hấn làm như thế nàng sẽ hoảng, sợ hãi hấn mà trốn tránh bỏ đi xa. Hấn không muốn vậy, nên hấn nhìn hằng ngày cố gắng giành nhiều thời gian bên nàng, cho nàng thân quen có hấn bên cạnh ... nhưng... hôm nay ... nàng muốn ra đi, nàng sẽ không còn ở đây nữa! Như thế làm sao hấn còn cơ hội tiếp xúc với nàng, làm sao hấn chịu được khi không thể thấy nàng mỗi lúc. Vội vàng chạy đến phòng 126 VIP thì trước mắt hấn... Nàng ... như một vị tinh linh lạc vào trần gian, nhẹ nhàng bước đi, chiếc váy trắng đó khẽ lay theo từng bước nàng đi, thật uyển chuyển, phong tao. Hấn cứ như thế si ngốc nhìn nàng xách hành lý đi ra, càng lúc càng xa tầm mắt hấn.

Mãi mê trong suy nghĩ, Doãn Hàn không hề phát hiện rằng đứng gần hấn phía sau, một vị phong hoa tuyệt đại tuấn mã nam nhân cũng đang đứng hình, ngây dại nhìn theo cô gái đang xách hành lý nhảy nhót đang đi xa kia!

" Nàng là ai? Tại sao lại ở trong bệnh viện! Không lẽ nàng bị thương? Ai? Ai lại làm cho nàng bị thương! Không thể tha thứ được! " Lãnh Hạo Nhiên dậm chiêu, đôi mắt sắc bén đầy vẻ nguy hiểm. Vốn hấn tính vô bệnh viện bàn bạc với Doãn Hàn về việc công ty, dù sao thì cả hai đều quen biết thân với nhau từ nhỏ. Lâu ngày không gặp cũng cần thăm hỏi, chào hỏi thế nhưng... hấn không nghĩ đến đây, lại bất gặp hình ảnh làm hấn thất thần, lạc nhịp như vậy! Bỗng trong lòng Lãnh Hạo Nhiên hấn, bao năm qua vẫn yên tĩnh, vô ba chỉ vì lần này cũng dần dần trở nên gợn sóng, mà cả chính hấn cũng không rõ đây là tại sao??

Còn về cái người Lạc Mẫn Doanh vừa mới tiêm thuốc gây si ngốc cho người khác kia, thì giờ lại đang yên ổn, vui vẻ ngồi kế bên vị lịch sự nho nhã ca ca nhà mình Lạc Thiên Tề kia, hí ha hí hửng hỏi đông hỏi tây! Làm cho ai kia đang lái xe cũng phải vui vẻ bật cười to, vì muội muội quá ư đáng yêu của nhà mình!

Càng ngắm nhìn muội muội, Lạc Thiên Tề lại càng cảm thấy những người kia thật sự mù lòa, có mắt để làm kiếng! Tiểu Doanh của hấn vừa xinh đẹp, vừa khả ái, lại ngoan ngoãn như vậy mà bị bọn người ngu ngốc kia bôi đen, nói bần! Thật không thể tha thứ được!

Hấn- Lạc Thiên Tề giờ đây chính là hạ quyết tâm trong lòng, không thể để tiểu Doanh chịu thương tổn, hay bất cứ việc gì cả! Ai dám nói xấu, bôi nhọ muội muội của hấn, hấn sẽ làm cho bọn họ phải hối hận đến suốt cuộc đời vì sự ngu dốt này!

Nghĩ thông, nhìn nghiêng sang người bên cạnh hiện giờ đang chăm chú nhìn ngoài đường, cười đến đỏ cả khuôn mặt nhỏ kia, Lạc Thiên Tề nhoẻ miệng cười thật rực rỡ, muội muội hấn xứng đáng được hưởng những hạnh phúc, niềm vui vẻ như thế! Còn giống bảo, cuồng phong ngoài kia, cứ để ca ca Lạc Thiên Tề này lo là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cuộc Sống Mới, Bắt Đầu! !

Chiếc siêu xe Bugatti Veyron màu trắng đen viền đỏ trong thật cá tính, nó là một trong những chiếc siêu xe đắt tiền nhất trên TG, chỉ được sản xuất có 8 chiếc. Giờ đây, nó lại đang yên ổn dừng lại trước căn biệt thự nguy nga, lộng lẫy đầy huyền bí.

Bên trong những hàng cây to xanh mát, suối giả là căn biệt thự mang đậm chất Châu Âu cổ điển.

Bước chân vào căn biệt thự này, Lạc Mẫn Doanh giờ đây không thể tin được đó là nhà của cô, sau này cô sẽ sống tại đây sao? Thật là lời to! (Mọi oi, tham tiền tham dễ sợ à!)

"Doanh Doanh bảo bối của ta, con về rồi à? " Một giọng nói trầm ấm vang lên, cắt đứt dòng mê tiền truyền kiếp của Mẫn Doanh!

Quay mặt nhìn, theo dáng người đang vội vàng đi xuống từ cầu thang, đó là một vị trung niên với gương mặt nghiêm khắc. Giờ đây, vì vui sướng mà cười rộ lên trong rất hiền từ. Còn ai vào đây nữa, đó là Lạc Miên- gia gia của Lạc Mẫn Doanh cô, người yêu thương bao che khuyết điểm cho Mẫn Doanh vô cùng!

"Gia gia! " Tiếng nói ngọt ngào vừa vang lên, kèm theo sau đó là cái ôm ấm áp mà Mẫn Doanh nhận được!

" Về nhà là tốt rồi, xem nào Doanh Doanh của gia gia gầy đi nhiều, phải kêu di Vương cùng Chu thúc chuẩn bị bồi bổ cho bảo bối nhà ta thôi! "

Trên mặt Mẫn Doanh giờ đây hiện vài đạo hắc tuyến! Haizzz vừa mới về nhà thôi mà, gia gia người không cần phải nhiệt tình với con dữ vậy đâu! Thầm nói trong lòng, Mẫn Doanh vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng nói!

"Gia gia, con vừa mới về nhà trên người toàn mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, trước gia gia cho con đi cắt đồ, tắm rửa đi! " Vừa nói, khuôn mặt Mẫn Doanh vừa tỏ vẻ mệt mỏi cần nghỉ ngơi gấp!

"Đúng đó gia gia, người cho tiểu Doanh lên phòng nghỉ ngơi đi, muội ấy vẫn vừa hết bệnh mà! "

Không biết từ đâu, Lạc Thiên Tề cũng vừa đi ra, đến bên cạnh Mẫn Doanh, tay cầm lấy hành lý từ muội muội, mỉm cười giải vây!

" Vậy Doanh Doanh con lên lầu cất hành lý nghỉ ngơi đi, khi nào ăn cơm, gia gia kêu con xuống! Nhanh nhanh!" Gia gia vừa nói vừa thúc dục Mẫn Doanh đi lên lầu!

Bước lên cầu thang một nửa Mẫn Doanh mới chợt nhận ra, ta mất trí nhớ thì làm sao biết phòng mình ở mô? Đáng thương hề hề, đôi mắt cún con của Mẫn Doanh quay sang nhìn ca ca Thiên Tề cầu cứu ...

Nhìn thấy muội muội nhìn mình tội nghiệp, tình thương muội vô bờ bến của hấn lại trỗi dậy, vừa vội vàng hỏi vừa lo lắng! "Sao vậy tiểu Doanh, muội cảm thấy cơ thể không khỏe chỗ nào à! Có hay không đau, ca ca đi kêu bác sĩ liền"

"Không... không. muội. .. muội. .. không biết phòng mình ở đâu! Muội khỏe không cảm thấy đau gì hết á! " Giọng nói run run, xen lẫn ngại ngùng thật làm cho người ta đau xót.

Thánh thần thiên mẫu ơi, con vừa mới thoát ra khỏi tay tên bác sĩ mặt người dạ thú kia, còn muốn gặp lại nữa sao! Không nên nha, đánh chót ta cũng không cần gặp hấn! Nghĩ thầm thôi mà trên trán Mẫn Doanh cũng toát lên cả vài giọt mồ hôi!

"Thì ra là vậy, không sao ca ca dẫn muội lên phòng! "Cười nhẹ nói, gạt mình như chợt nhớ ra việc gì Thiên Tề bỗng nói thêm "Sau này, cái gì muội không biết không nhớ cứ hỏi ca ca, ca ca sẽ giúp muội giải quyết hết mọi thứ, hiểu không? "

Nhìn người trước mắt, đối với mình nói cười ôn nhu, săn sóc! Lạc Mẫn Doanh cảm thấy lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua. Trước kia ở trong nhà Tổng Chương Linh cô là chị hai, vì thế cái gì đều nhường cho em trai mình, luôn phải chăm sóc cho người khác, giờ đây có một người anh trai chăm sóc quan tâm cô như thế, thật không thể tin nổi! Thầm nói với lòng Tổng Chương Linh cô. .. không đúng phải là Lạc Mẫn Doanh cô chỉ cần gia đình gia gia, ba ba và ca ca là đủ còn bất cứ ai mặc kệ, chết sống ra sao cô cũng chẳng thêm quan tâm!

Cười ngọt ngào, khoát tay ca ca Mẫn Doanh ngoan ngoãn theo Thiên Tề lên phòng mình.

Đặt mình nằm trên chiếc giường màu lam nhạt thơm tho, đầy mềm mại thật không thể tin Lạc Mẫn Doanh con người này lúc trước bị mọi người xem là dâm đảng, son phấn điểm đũa kia lại có thể tự trang trí phòng ngủ của mình thật trang nhã, thanh tao đến như vậy!

Khi bước vô căn phòng này, Mẫn Doanh như cảm thấy mình bước vào một gian phòng cổ xưa đầy thanh nhã lịch sự của một quý cô tiểu thư thời xa xưa.

Căn phòng xinh đẹp to lớn với ram màu chủ đạo lam nhạt hòa lẫn thanh lục kia là sự kết hợp hài hòa của xa xưa kèm theo chút hiện đại, trong cái cổ điển lại có cái cách tân. Trong phòng, còn có phòng tắm to bự với bồn nằm tắm lớn như cái bể bơi mini hiện đại, ngoài ra tủ đồ chứa quần áo ý nhằm nó không giống như tủ đồ mà như một cái shop quần áo thu nhỏ vậy, nào là từng hàng tủ khác nhau đựng quần áo riêng, giày dép riêng, túi xách, phụ kiện, ... hàng hiệu nhưng ... sao mà ... toàn là lòe loẹt màu mè, hoa lá hệ không vậy! Chót mắt, những thứ này Mẫn Doanh ta sao mà mặc được, toàn thứ ta ghét không! Khóc không ra nước mắt, làm sao giờ đây kêu ta mặc như thế ra ngoài thà ta khỏi mặc gì cho xong!

- _ Thôi kệ, cái thân thể này nhà giàu mà, tiền là cái không hề thiếu nha, có tiền thì mua gì mà không được! Hừ, một bay vô vài cái trung tâm thương mại mua sắm thì thiếu cha gì đồ hợp ý mình để mặc, giờ thì kệ xác nó! Cảm thấy vui khi nghĩ thông nào, Lạc Mẫn Doanh lại nhí nhảnh lăng tẩu nhìn xung quanh soi mói tiếp!

Oaaaa... ... thật sự hoàn toàn giống trong phim thần tượng con nhà giàu, quá xa xỉ, quá quý tộc! Sướng thật! Sau này, nơi đây ta làm chủ, thỏa sức mà tung với hứng tùy ý!

Hí ha hí hửng mò muốn banh cái phòng thay đồ mới kiếm được cái váy màu vàng chanh hai dây xem như là khá kín đáo! Lạc Mẫn Doanh bay liền vô phòng tắm, haizzz lẫn lộn cả ngày người cũng bốc mùi kinh tởm luôn chứ giờ à! Ta phải đi tận hưởng cảm giác thư giãn khi tắm thôi, thiệt tình cái thân thể này lòi lõm, điện nước quá đầy đủ! Chỉ nhìn thôi cũng muốn cưỡng gian! Có vẻ ta cũng quá dâm đảng đi, hắc hắc!

(Mọi này thiết tình đi có người đưa, về có người đón có làm cái gì ầu mà bốc mùi! Một thím nghĩ nhiều =.=)

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đáng Đời Dám Ăn Đậu Hũ Của Lão Nương!

Tắm rửa sạch sẽ, lựa một bộ trang phục mát mẻ, Mẫn Doanh lách cái thân đói muốn mọc meo xuống lầu. Như lang hổ, cô càn quét hết tất cả mọi thứ ngon miệng trên bàn vào bụng.

Eo ôi, nhìn thân thể mỏng manh thể thôi cơ mà sức ăn thật không tưởng, sau khi chén no say xong, cô mới nhớ rõ mình cần phải nói gì!

"Gia gia, ba ba với ca ca, con tính thanh lý hết tất cả mọi thứ trong tủ đồ. Người giúp con chứ?"

Nhìn mọi người trong nhà bằng đôi mắt to long lanh, Lạc Miển cùng các nam nhân nhà Lạc gia, đang từ ngơ ngác, tròn tròn đôi mắt nhìn cô gái thân thể nhỏ nhắn, nhưng sức ăn đúng là trâu bò cũng không bằng kia, cách ăn dù hơi thô lỗ nhưng lại mang phong thái hoà nhã, ấm áp kèm đáng yêu kia thì ai mà không yêu thương cho nổi?

"Khụ ... Khụ ... Ừm, Doanh Nhi con muốn thanh lý thật sự hết đồ quần áo kia của con thật à?"

"Vâng, đúng vậy. Con thấy mình hiện tại còn quá nhỏ để mặc những trang phục như thế. Gia gia người cho con đi mua đồ mới nhá ! " Vừa nói vừa chớp mắt nai long lanh đầy lấy lòng. Mẫn Doanh thành công chiếm được đồng ý vô điều kiện của cả Lạc gia.

Hắc ... Hắc. . Vui vẻ nói chuyện với cả nhà xong, Mẫn Doanh lon ton phi về phòng ôm chăn làm mèo lười ngủ say sưa.

-----√√√√√-----

Kết

Một chiếc xe BMW đời mới màu đen tuyền, bỗng dừng lại trước khu Trung Tâm Mua Sắm Thương Mại IQueen Plaza- đây là một trong những thiên đường mua sắm hàng hiệu nổi tiếng nhất tại Hoa Hạ, và dĩ nhiên chỉ giới thượng lưu mới dám bước vào.

Giờ đây, cánh cửa xe BMW chợt mở ra, bước xuống là một thiếu nữ mỹ miều, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp cùng mái tóc đỏ hung rực rỡ mang nét thanh cao, cùng lãnh diễm đượm vẻ u buồn khiến người khác chỉ dám nhìn chớ khinh thường. Chỉ thấy cô khoát trên mình một chiếc đầm đỏ rực không kém, hờ hững tầm lưng trắng nõn trước không khí. "Thật ma mị ~~~" Đây chính là ý nghĩ của những người xung quanh khi nhìn về cô.

"Bác Vương, bác về trước đi khỏi đợi cháu. Khi nào về, cháu sẽ gọi cho bác! Bác đi đường cẩn thận!" Vừa nói Mẫn Doanh vừa cúi đầu với người đang lái xe kia. Đúng vậy, vị mỹ nữ ma mị kia là cô Lạc Mẫn Doanh. Hôm nay sáng sớm đáng lý ra Lạc Thiên Tề ca ca phải chở cô đi mua sắm, nhưng vì có cuộc họp tại Phong Vân giải trí nên cô mới đi với bác Vương người chuyên lái xe đưa đón người Lạc gia.

"Vâng, vậy tôi đi trước!" Mím cười hiền hậu, Vương bác cảm thấy đại tiểu thư mất trí nhớ thật tốt, thay đổi thành một người dễ gần lại đáng yêu.

-----√√√√√-----

Đi qua hết tiệm này, càn quét hết tiệm kia, nào là quần áo đầm váy, giày dép, phụ kiện, túi xách,... từ phong cách thanh lịch, đơn giản hay năng động, quyền rũ Lạc Mẫn Doanh đều thu gom hết, không sót thứ nào. Thật là cảm thán! Nhà giàu chỉ có tiền là không thiếu cứ thích thì mua chẳng cần phải quan tâm con số trên tấm vé kia... Há há ...

Trước kia, cô Tống Chương Linh gia đình tầm trung, thật sự không dám mơ mộng một ngày có thể bước nào nơi sang trọng như thế này, mặc nhiên mua sắm thả ga, không cần lo lắng gì!

Nhìn trên người mình, Lạc Mẫn Doanh khẽ nhủ mảy. "Thiết tình! Vì trong tủ quần áo chỉ còn có cái đầm này là ít hờ nhất, bên cô mới mặc nhưng mà ... Đi lại mặc đầm giày cao gót bất tiện quá, cô cũng xem té mấy lần!"

Đôi mắt to long lanh quét nhìn xung quanh, kìm được một lúc, Mẫn Doanh cũng gạt đầu ôm đồ bước nhanh đi vào phòng thay. Chỉ mấy phút sau, một thiếu nữ lịch sự, năng động bỗng xuất hiện trước mắt mọi người, vẫn mái tóc đỏ hung đầy bắt mắt kia nhưng chiếc đầm gợi cảm màu đỏ cùng đôi giày cao gót 10 phân kia lại thay thế bằng chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, đôi chân thon dài được bao bọc bằng chiếc quần đen bó sát cùng với đôi giày bata màu trắng dây đen hàng hiệu. Khẽ mím cười "Như thế này mới hoạt động dễ dàng chứ!" Lạc Mẫn Doanh vô cùng thích thú với thành quả của mình, nhưng tóc xoả ra á, cột lên sẽ ổn hơn thì phải ?

Suy nghĩ như thế, Mẫn Doanh liền nhấc chân bước đi, thanh toán xong bộ trang phục trên người cô bước nhanh về WC.

"Ummmmm ... Á .. Hừ hừ... Mặc thiếu ...r ...r người ta muốn, người ta khó chịu cho người ta đi ...i ...r... Mm."

Lạc Mẫn Doanh giật mình, nhĩ nữ không phải chứ, cô vừa bước vào WC thôi mà, có cần tiếp đón nồng nhiệt thế không, má ơi H+ á. Lại còn đóng JAV trực tiếp, âm thanh sống động luôn chứ!

"Hừ Mặc thiếu, em ... Em... Ra nhiều nước như thế ... Mặc thiếu, anh cho em đi .. Nhụy hoa của người ta muốn côn thit thô to kia của người xuyên xỏ, lộng hư người ta nha...a...ummm" Giọng nũng nịu cầu hoan ma mị kia lại vang lên trắng trợn lớn tiếng nữa!

Sắc máu, con kia bộ đôi khác lắm hay sao mà dám dăng dũ vậy nè! Mà thôi kệ, người ta thích người ta làm, còn Mẫn Doanh ta thì ... Vừa suy nghĩ, tay vừa mở vòi nước, Lạc Mẫn Doanh nhẹ nhàng rửa sạch mặt mình. Đùa à, lăn lộn nửa ngày mặt bụi bẩn không rửa sạch có mà bị mụn à. Lau sạch mặt, cô lại móc trong túi xách ra chiếc cột tóc nhỏ cột đầu, bỗng một giọng nam trầm thấp vang lên!

"Đứng ngoài kia, hình như rất thích xem trộn việc người khác lắm thì phải?"

Máu chó, bà đây mà thích nghe lén, ai nói bà đây là quang minh chính đại nghe mà.

"Hừ. Muốn người ta không nghe thì đừng có làm, dám làm thì ngại gì người ta nghe, à mà mấy người chai mặt như thế ngại gì!"

"Mặc thiếu.. Ummm.. Kệ à đi, người ta muốn mình ...mình làm đi ... U!"

"Biến!" Lại cái giọng nam trầm thấp vang ra nhưng mang rét lạnh.

Hừ kêu ta biến á, bà tức không biến mi làm gì được bà. Lạc Mẫn Doanh vẫn chạm rãi cột tóc, không quan tâm lời nói kia.

Cạch! Cánh cửa tội nghiệp kia bị đá phăng ra, kèm theo đó là người phụ nữ loãng lờ té ra. "Ta nói người cút, không nghe thấy à!"

Rét run không có tình người giọng nam lại vang lên. Lần này, ta chưa còn định hình thì cô ả kia đã ôm đồ chạy như bay. Mẹ nó là sao? Đang suy nghĩ Mẫn Doanh bỗng cảm thấy hông mình bị một đôi bàn tay to lạnh lạnh sờ soạn. Há, Mẫn Doanh ta bị ăn đậu hũ! Máu chó!

Bóp! Bóp! Thượng Quan Mặc thật không thể ngờ, hần đường đường là Tổng Tài của Quan Thị thế nhưng bị đánh, lại là nữ nhân đánh. Đôi mắt hàn ý lãnh liệt quét qua người hung thủ ra tay tàn nhẫn kia thì Trước mắt hần một vị thiên sứ xinh đẹp thoát tục đang gợn dử dưng dưng chỉ thấy nàng mang theo đôi mắt lạnh diễm đầy nguy hiểm nhìn chằm chằm hần.

Còn chưa để yên, Mẫn Doanh lại gờ chân tính đạp vào tên đàn ông tuấn mĩ phong lưu thành tánh kia thì.

"Á...á...á...." Cô bị người đàn ông kia nắm chân kéo mạnh, và ... Bị hần ôm vào trong lòng! Bàn tay to lớn bắt lưng kia lại không an phận luôn vô áo ngực cô vuốt ve nhũ hoa căng tròn kia. Khóc không ra nước mắt!

"Ưm...u...buông tay! Cút ngay tên biến thái! " Giận dữ, Mẫn Doanh la lên, còn tên Thượng Quan Mặc kia hần lại im lặng, coi như không nghe thấy gì, vẫn còn đang chìm đắm hưởng thụ cái cảm xúc mềm mại, ấm áp kia. Trời biết khi hần chạm vào đôi nhũ hoa kia, thật là tuyệt vời, hần yêu thích không thôi. Càng sờ càng thích, đã thế dưới thân hần lại căn cứng, sung to khó chịu, thật không ngờ chỉ chạm nhẹ vào nàng thôi hần lại cảm xúc lên nhanh như thế.

Cảm giác ướt ướt tại cổ Mẫn Doanh tức giận, hần ...hần dám liếm cổ cô.

"Cút ...cút... Cho... Ta !!!" Vừa la cô vừa cố hét sức vùng vẫy. Bàn tay to kia, lại từ phía ngực cô li khai, vừa thờ nhẹ cô lại cương cứng, hần ...hần bàn tay bại hoại kia lại mò vào chiếc quần của cô, phách! Dây kéo bị mở, bàn tay kia lại mò xuống sờ xoang.

"U'...u... Không... Buông! Cứu với sắc lang a~~ " La thất thanh, ai cứu cô đây, không nên ... cô không cần phải thất thân cho tên cầm thú người cười này. Nước mắt tuôn rơi, tuyệt vọng lan tràn xâm chiếm cả tâm can Lạc Mẫn Doanh.

Bóp! Phách! Cô bỗng bị kéo ra, chạm vào vòm ngực ấm áp an toàn, ngược lên cô nhìn thấy vị nam nhân phong hoa tuyệt đại nhìn cô với vẻ lo lắng.

"Không sao rồi, không có việc gì. Có anh. Đừng khóc!" Giọng nói ấm áp, an tâm vang lên, Mẫn Doanh cảm thấy yên tâm giật đầu, vội sửa sang quần áo. Lãnh Hạo Nhiên, thật hận chết mình. Hôm nay, vì đi khảo sát hần đến đây, đi ngang qua nhà WC thì nghe tiếng la thất tha, tìm bỗng đau nhói hần vội vàng đến. Trước mắt hần, vị thiên sứ làm hần mất ăn mất ngủ cả đêm đang bị người khác khi dễ, không suy nghĩ hần đánh liền cho tên kia một đấm vội ôm nàng vô lòng an ủi! May mắn có hần, hần đến kịp nếu không ...

"Người là ai. Buông nàng ra!" Giọng nói lạnh băng vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hết Cáo Già Lại Đến Sói Ác Giờ Lại Thêm Hồ Ly Ngàn

Năm!

Thượng Quan Mặc thật sự tức giận, nhìn trước mắt cô gái thiên sứ vừa bị hắn yêu thương, giờ đây lại ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay tên nam nhân khác. Hắn! Chưa chết mà, hừ khôn khiếp, dám ngang nhiên trước mặt Thượng Quan Mặc ta cướp người người cũng thật gan lớn.

Còn Lãnh Hạo Nhiên - hắn đang từ trong thâm tâm trách cứ mình, không bảo vệ tốt bảo bối của hắn, để người khác nhúng chàm, thật sự giờ đây hắn muốn giết người, ấy thế mà cái tên không biết sống chết kia lại ngang nhiên kêu hắn buông ra bảo bối! Thật muốn tìm chết!

Lạnh mặt, đôi mắt sắt bén kia đầy nguy hiểm nhìn về phía Thượng Quan Mặc. Lãnh Hạo Nhiên cùng Thượng Quan Mặc cả người đều phát ra lãnh khí, đông lạnh đầy nguy hiểm không ai nhường ai, nhìn chằm chằm đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống họ.

Ting ~ ting ~ tang ~ Tiếng nhạc du dương bỗng vang lên, cắt ngang bầu không khí khó thở kia, Lạc Mẫn Doanh chợt giật mình, vội vàng lục trong túi xách ra chiếc điện thoại mỏng manh màu trắng xám, bấm nút áp tai nghe.

Cạch, đầu dây kia chợt phát ra tiếng nói ấm áp!

"Doanh Nhi, muội đang ở đâu, ta đến đón muội!"

Ách! Ai đây, giọng nói này nghe quen quen lắm nhưng ... Hình như mình không có lưu số người này, thì chắc không phải người thân rồi ?? Suy nghĩ một hồi chợt đầu dây kia lại vang lên lại giọng nói kia, nhưng mang vẻ lo lắng, cắt đứt dòng tự kỉ dài hạn của Mẫn Doanh.

"Uy, Doanh Nhi nàng có sao không? Ta đang ở dưới cửa của TTIM IQueen đây. Bà phụ kêu ta tới đón nàng, tiện thể khám bệnh định kì cho nàng. Doanh Nhi nàng ... Nàng ... Không phải ... Quên ta là ai luôn chứ?"

Nói đến đây, người trong điện thoại, giọng nói mang vẻ nguy hiểm, Mẫn Doanh có cảm giác như chỉ cần cô trả lời: "Không!" thì chắc chắn, tên kia sẽ không để yên cho cô đâu!

Đồ cả mồ hôi, tên Doãn hắc ám kia sao hắn lại biết số điện thoại của cô cơ chứ! Không lẽ, hắn cho người điều tra cô? Mà khoan, hình như hắn vừa mới nói, bà phụ- là baba của cô kêu hắn tới đón cô, rồi còn khám bệnh định kì nữa!!

Trời ơi! Máu chó, vừa tưởng thoát được tên Doãn hắc ám ôn thần kia, thì giờ cô lại vinh dự nhận được tin sét đánh, hàng tháng sẽ được hắn khám bệnh định kì @.@ Choáng váng !!

"Doanh Nhi, nàng có nghe ta nói không. Ta là Doãn Hàn, nàng đang ở đâu, ta lên rước ??"

Haizzzz, tên chết bầm Doãn Hàn hắc ám này, hắn nhất định đánh chết cũng không nghĩ để Mẫn Doanh ta yên mà. Một mồi trả lời!

"Uy, người không cần lên đây đón ta, Doãn bác sĩ ta tự mình xuống đó kím người. Chờ ta một chút!"

Vừa nói, Lạc Mẫn Doanh vừa bước đi vội vàng vừa cầm điện thoại nói chuyện với người trong điện thoại giờ đang vui sướng kia!

Ách! Khi bóng dáng yêu kiều kia khuất xa không nhìn thấy được nữa thì cả Lãnh Hạo Nhiên cùng Thượng Quan Mặc mới giật mình!

Nàng ... Nàng ...nàng lại cứ như thế bước đi, không thèm để ý bọn hắn!

Khi nào thì, giá trị của Thượng Quan Mặc hắn lại rớt không phanh như thế, mặc kệ hắn đứng sờ sờ trước mắt nàng đây, nàng lại dừng dừng bước đi không thèm ngoái lại nhìn. Bộ hắn xấu xí lắm sao, không hề hắn ngồi ngồi tuần nam soái ca phong lưu như thế này sao nàng lại!

Quất ức, Thượng Quan Mặc hàm hực liết xéo qua tên đáng chết phá hư chuyện tốt của hắn, không tại tên kia thì sao bây giờ cả số điện thoại hay tên của nàng hắn cũng không biết!

Quay về Lãnh Hạo Nhiên hắn vẫn ngây ngốc đứng đó, nhìn về phía đi xa kia của nàng. Nàng ...sao có thể đáng yêu đến thế, chỉ là nói chuyện nàng lại không hề hay biết bên cạnh mình có người cứ thế mà bước đi.

Haizzzz ... Hắn nên phải làm như thế nào với nàng đây???

Đánh mắt nhìn về phía tên quần áo còn sộc sếch kia, hắn vừa chiếm tiện nghi của nàng. Hay lắm! Lãnh Hạo Nhiên ta tuyệt đối không bỏ qua cho người- những người nào dám đụng chạm vào nàng. Hừ!

-----√√√√√-----

Lạc Mẫn Doanh bước ra khỏi cửa TTMT IQueen Plaza kia, thì y như rằng cái tên cáo già hắc ám Doãn Hàn ôn thần kia, đang mỉm cười tươi ngây ngốc nghênh tiếp nàng.

"Uy, Bác sĩ Doãn, nhập hồn !! Cấp cấp!!"

"Ách, Doanh Nhi nàng ra rồi à, giờ nàng có muốn ăn gì không? Chúng ta đi ăn nha!" Mỉm cười ôn hoà, đôi mắt màu cà phê hút hồn kia của Doãn Hàn

vẫn luôn bám sát Mẫn Doanh từ lúc thấy cô bước ra khỏi cửa khu thương mại.

Hừ! Làm như hắc Doãn Hàn không hay biết gì à! Từ khi Doanh Nhi của hắc bước ra, bao nhiêu giống đực ở đây lại đưa cặp mắt đói khát ghê tởm kia, nhìn chăm chăm vào Doanh Nhi, làm hắc tức điên muốn đi đào từng đôi mắt kia ra, rồi đem tất cả chúng nó quăn cho chó ăn sạch! (Đại ca, anh cũng ít có biến thái !!)

Ừc ...ừc... Lạc Mẫn Doanh đỏ cả mặt, mặt nó điên thật á, cô thật muốn kìm sợi mì thắt cổ cho chết luôn á!! Sao cái bụng lại ngu ngốc, phản ứng như thế này á!

"Hi ...hi... Doanh Nhi, hình như nàng cũng đói rồi, ta biết một chỗ bán món Trung cũng khá ngon, mình đi ăn nhé. Ta mời!" Lại lần thứ n, Doãn Hàn hắc ám kia lại dùng tuyệt chiêu sắc dụ Lạc Mẫn Doanh cô! Haizzz trời, số cô khổ quá mà, suốt ngày toàn bị những kẻ dở người rảnh việc bám dai như đĩa á!

"Vâng, mình đi thôi tôi cũng thấy đói, Doãn bác sĩ!" Mím cười cho có, Lạc Mẫn Doanh tạm thời buông tha cho ý chí chống phá tên hắc ám mặt ôn nhu kia, chỉ vì cái bao tử đói cồn cào của mình!

Đùa à, hơn nửa ngày cô chưa ăn cái gì trong bụng, giờ còn không ăn muốn chết từ cô hay sao. Châm ngôn sống của Lạc Mẫn Doanh cô là: Thà là bị người khác mạng thù, chứ không hi sinh cái bao tử!

Mệt lã! Lạc Mẫn Doanh yên tĩnh toạ trên chiếc siêu xe Zenvo ST1 hàng hiệu, hình như nó chỉ sản xuất có 15 trên TG, quả là giàu cái gì cũng tốt! Mãi mê suy nghĩ, Lạc Mẫn Doanh ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay biết.

Còn tên Doãn Hàn đang cầm tay lái bên cạnh thì... Quả là hắc ám, mặt người dạ thú y như Lạc Mẫn Doanh nói, chỉ chờ đến khi biết rõ Mẫn Doanh đã ngủ say, Doãn Hàn ngay lập tức tắt xe vào lề đường say sưa ngắm nhìn dung nhan ngủ say đầy ngọt ngào, không hề phòng bị kia.

Bất giác như có cái gì thôi thúc, đôi môi đậm bạc lạnh lạnh kia lại nhẹ nhàng chạm vào đôi môi anh đào mộng đỏ ngon lành kia. Doãn Hàn giật mình, thật là tuyệt diệu, lần đầu tiên trong đời của hắc lại cảm thấy ngọt ngào, ấm áp đến thế!

Đây có phải là sức mạnh tình yêu chăng, vừa hôn trộm Lạc Mẫn Doanh, Doãn Hàn một bàn tay vừa chạm nhẹ từng lọn tóc rũ xuống trên trán cô, bàn tay còn lại tranh thủ chụp lấy những khoảnh khắc đáng nhớ này.

Còn người đang chìm đắm trong giấc ngủ ngon kia, thì chẳng hề hay biết có con cáo già đang vừa ăn đậu hũ của cô, vừa trộm hình không xin phép nữa chứ. Nếu Lạc Mẫn Doanh cô mà biết cái sự thật thâm thương này, không biết cô có liều chết mà băm thây tên Doãn Hàn đáng đánh đòn kia hay không nữa !!

Quả thật, cáo già, sói ác cùng hồ ly ngàn năm kia thì đâu đâu cũng có. Chỉ cần sơ xảy, bót đề phòng chút thôi thì y như rằng sẽ mang thương tích đầy mình, mà còn không hề hay biết =.=

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quay Lại Trường Học Đầy Phong Ba!

Sau khi ăn uống no say mà chẳng cần tốn đồng xu cách bạc nào, thì Lạc Mẫn Doanh yên lặng, ngoan ngoãn theo Doãn Hàn đến bệnh viện khám bệnh định kì tổng quát.

Hừ! Nói khám tổng quát thế thôi mà cũng ngón hết cả 3 tiếng đồng hồ của lão nương. Tên cáo hắc ám Doãn Hàn kia thật cho là, Mẫn Doanh cô không hề hay biết hắc phía sau giờ trò quỷ gì hay sao!

Đường đường là viện trưởng của Dương Viễn bệnh viện có tiếng số 1 tại Hoa Hạ này, thì việc Doãn Hàn hắc kéo dài thời gian khám bệnh của một bệnh nhân nhỏ bé như cô thì có khó khăn gì cho cam!! Nhớ đó, ta ức !!

-----√√√√√-----

Trải qua cuộc vật lộn đầy mệt mỏi với cái tên khốn kiếp Doãn Hàn kia, giờ đây Lạc Mẫn Doanh lê cái thân thể héo tàn của mình vô Lạc gia.

Vừa bước vào cửa thì Mẫn Doanh nhận liền sự tiếp đón nồng nhiệt từ ba ba lẫn gia gia của mình!

"Doanh Doanh con về rồi à, hôm nay có mệt lắm không! Việc khám tổng quát của con sao rồi, có vấn đề gì không?" Mang theo sự lo lắng Lạc gia gia ôm chặt lấy Mẫn Doanh hỏi thăm:

"Ừm, con không sao, mọi thứ đều tốt hết cả. Con đã nói rồi, con khỏe mà, trừ mất trí nhớ ra thì cái gì cũng bình thường hết!" Vừa nói Mẫn Doanh vừa tỏ ra đáng thương hề hề khi gia gia và ba ba không tin mình!

"Doanh Doanh, không phải ba ba và gia gia của con không tin con, mà là ba ba và gia gia thật sự lo lắng! Con là bảo bối của cả Lạc gia này, con mà có chuyện gì, ba ba gia gia lần ca ca con phải sống làm sao!" Mang giọng nói trầm thấp đầy ấm áp, Lạc ba ba ôm Mẫn Doanh vào lòng, xoa mái tóc mềm mại kia của Mẫn Doanh, từ tốn nói!

Giờ đây, Lạc Mẫn Doanh cô thật hết chỗ nói, có vẻ số kiếp con rệp của cô hằng tháng đều phải gặp tên hắc ám kia là việc khó tránh khỏi rồi.

Haizzzz, đừng ai thắc mắc tại sao cô lại không kêu gia gia và ba ba thay cái tên hắc ám bác sĩ kia cho mình, đơn giản thôi. Ai bảo tên kia là viện trưởng của Dương Viễn cái bệnh viện tốt nhất Hoa Hạ tại đây, đã vậy hắn còn là thiên tài trong ngành khám chữa bệnh này cơ chứ. Vì vậy nên dù cô có nài nỉ, van xin làm đủ trò gì đi nữa thì gia gia và ba ba cũng nhất quyết không chịu đổi bác sĩ khác cho cô đâu! Mọi chuyện biết rõ ràng như thế, cô còn làm gì thêm cho một thân!

Quay lưng, xoay người Mẫn Doanh tính bước về phòng thì:

"Doanh Doanh, con tính khi nào thì đi học lại. Phía trường, con cũng nghỉ hơn 3 tuần rồi!" Ba ba mở lời nhắc nhở.

Ách! Ba ba không nói cô cũng quên bển, mình còn đi học @@.

"Ba ba, gia gia con cũng thấy mình khoẻ rồi, có lẽ mai con đi học vậy. Dù sao trường cũng khai giảng hơn 2 tháng, mà con cứ nghỉ hoài cũng không tốt cho lắm!"

"Ừm, vậy cũng tốt. Doanh Doanh giờ con cũng mệt rồi, đi cả ngày con mau về phòng nghỉ ngơi đi, sáng còn đi học sớm nữa. Mai có gì gia gia kêu bác Vương đưa đón con đi học."

"Vâng thưa gia gia, ba ba con đi lên phòng trước. Hai người cũng nên nghỉ ngơi sớm nha. Con yêu cả nhà nhiều!" Hôn lên má gia gia và ba ba mỗi người một cái, Mẫn Doanh nhanh chân hướng về phòng mình!

-----√√√√√-----

Ánh sáng mặt trời ấm áp, len lỏi qua từng khe của khung cửa sổ như đón chào một ngày mới bắt đầu đầy tươi sáng!

Reng ~ reng ~ reng

~~Bụp ! Bốp ! Chát ! Sau đó là cảnh tượng chiếc đồng hồ hàng hiệu bị nện vài phát không thương tiếc vào, thể hiện sự tức giận không hề nhỏ mà chủ nhân của nó mang lại, khi bị phá giấc ngủ ngon lành.

Lạc Mẫn Doanh mê mẩn mở mắt: "Haizzz thật sự là mệt mỏi mà, quả thật đi học luôn luôn là cực hình đối với cô!" Léch tằm thân mệt mỏi đầy khó chịu vào nhà vệ sinh, sau 30' cánh cửa nhà tắm mở ra, một thân thể trắng tuyết nõn nà, thân hình chữ S, đôi gò bồng đảo cân đối mềm mại nảy nhẹ vu vơ trong không khí, tấm lưng gợi cảm cùng đôi chân trắng tấp, thon thả bước ra. Không một mảnh vải che thân!! (OMG nude toàn tập!! Chảy máu chết người, so hot !!)

Lựa chọn một chiếc áo somi màu đỏ bằng voan, cùng chiếc quần dài ôm sát, cô nhanh chóng thay quần áo vào cơ thể, dù đáng người cô có đẹp thật nhưng không mặc gì đi long nhong trong phòng cũng thấy lạnh, chớ bộ đùa à. Lạc Mẫn Doanh ngồi vào bàn trang điểm, đôi tay nhẹ nhàng chọn đại một cây son dưỡng môi, thoa nhẹ nhàng, rồi lại lấy thêm cây son khác màu cam đỏ thoa một chút ít lên. Vuốt thêm một ít mascara trên mi mắt, trong gương liền xuất hiện lên một vị nữ nữ xinh đẹp thuần mỹ. Nhanh tay chải nhẹ mái tóc màu đỏ sặc sỡ kia, Mẫn Doanh lẹ làng búi tóc thành củ tỏi trông cực đáng yêu, cô còn cố ý để rơi vài lọn tóc đỏ nhỏ trên trán, trông cô bây giờ vừa năng động vừa đáng yêu lại mang chút phong tình mỹ hoặc!

Đắm chìm trong nhan sắc ảo diệu của mình, không biết bao nhiêu lần Mẫn Doanh thầm khen ngợi cái nhan sắc khuynh quốc khuynh thành này.

Cầm lên chiếc túi xách màu đen chứa tập sách cô vừa soạn hôm qua, cùng đôi giày bot màu đen, Mẫn Doanh bước nhanh ra khỏi phòng, xuống lầu ăn sáng.

-----√√√√√-----

Thánh Duy học viện là một trong những ngôi trường Đại học hàng đầu của cả nước Trung Quốc! Nó không chỉ đứng đầu cả nước về cơ sở hạ tầng thuộc hàng khủng về chất lượng, mà đội ngũ các giảng viên trong trường cũng đều là những lão sư có tiếng nhất nhì trong nhiều lĩnh vực trên cả nước, những sinh viên ra trường này ai ai đều là những người tài giỏi, tương lai tươi sáng rực rỡ, huy hoàng.

Không những thế, Thánh Duy học viện còn được biết đến với điểm thi vào gắt gao, cùng việc nơi đây còn quy tụ toàn con nhà giàu, quý tộc, con nhà những người có chức có quyền đến học. Vì thế, không nói oa khi Thánh Duy học viện là niềm mơ ước lớn lao của tất cả học sinh cả nước.

Nếu bạn thuộc gia đình giàu có quyền có chức thì việc bước vô đây là chuyện dễ dàng, nhẹ nhàng. Nhưng nếu bạn nhà nghèo thì rất tiếc, bạn phải là người có tài, thật giỏi, học cực tốt để chiếm lấy học bổng, thì bạn mới may mắn đặt chân vào đây.

Hiện tại, ngay giữa rừng xe hàng hiệu có tiếng, một chiếc siêu xe Bugatti Veyron xuất hiện thu hút mọi ánh nhìn. Thật sự nhà có tiền trong có tiền quả thật đi đâu cũng lắm kẻ để ý!!

Cạch! Cánh cửa của chiếc siêu xe kia chợt mở, bước xuống là đôi chân thon thả với chiếc giày bot màu đen cao 7 phân, ngay sau đó một vị nữ nữ xinh đẹp thuần mỹ xuất hiện.

Chỉ thấy nàng cau mày lạnh lùng quét nhìn xung quanh một cái, sau đó xoay người mỉm cười nói chuyện với người trong xe giọng điệu ngọt ngào, ấm áp:

"Ca ca, muội đi học đây! Ca ca đi làm nhá! Buổi sáng vui về!"

Bên trong xe chợt vang lên giọng nói ôn nhu đầy nho nhã: "Doanh Nhi, buổi sáng vui về, nhớ học ngoan, chiều ca ca sẽ đến sớm đón muội!"

Xoay người, Lạc Mẫn Doanh không thèm để ý những ánh mắt ghen tỵ, ghê tởm, hoặc thèm khát kia. Lạnh lẽo, ngạo nghễ bước nhanh theo trí nhớ về phòng học.

Bỗng cách! Một giọng nói nũng nịu, kèm chán ghét, mĩa mai vang lên, cắt ngang việc Lạc Mẫn Doanh cô muốn bước vô phòng học.

"Ồ! Đây là ai đây ta! Không phải là Lạc Mẫn Doanh - Lạc đại tiểu thư có tiếng phong tao, dâm dăng nhất học viện của chúng ta à! Ồi sao đây, Lạc đại tiểu thư của chúng ta hôm nay bỗng ăn mặc kín cổng cao tường, hay là muốn đòi chiều thức cậu trai lên giường với mình nữa đây!"

Vừa nói, cô ả mặt đầy son phấn diêm dúa kia vừa mĩa mai ngả ngón nhục mạ Lạc Mẫn Doanh.

Hừ! Hay lắm, bà đây chưa tìm người trả thù thì lại có đứa tự mình vác xác đến cho bà hả giận!

Mấy bữa nay, vì chuyện tên Doãn Hàn cùng cái tên sàm sỡ Mẫn Doanh cô trong WC kia, mà cô bức tức khó chịu, không chỗ nào giải tỏa. Thế mà có đứa tự tìm từ lộ, đúng là thiên đường có cửa người không đi, địa ngục vô lối cứ xông vào!

"Aiiii ... Sao nào, Lạc tiểu thư đáng quý của tôi, tôi Kiều Lộ Lộ nói đúng quá nên cô không biết nói gì à!! Ha ha ... Quà là, dâm dăng thì dù có làm gì cũng không hết bản chất dâm dăng mà! Ha ha!"

Phịch! Bốp! Chát! Ngay lập tức, trên má cô ả vừa nói kia in ngay vài đạo tay. Cô ả còn chưa kịp định hình thì:

"Á .. Á... Á ... Mày ... Con tiện nhân Lạc Mẫn Doanh, mày buông tao ra. Sao mày dám đánh tao, thả tao ra, tao sẽ không buông tha cho mày. Buông tao ra...a....a....."

"Hừ! Ngu ngốc đúng là ngu ngốc, não tàn chính là não tàn. Mày có thấy qua ai đánh người còn có nghe lời buông tay người ta chưa. Tao nói cho mày biết Kiều Lộ Lộ à, mày dám có gan nhục mạ Lạc Mẫn Doanh tao thì cũng phải chuẩn bị tinh thần bị tao đánh chứ! Thử ngu như mày, có làm gì cũng toát ra mình ngu hết đó, hiểu chưa! Á mà tao quên, mày ngu như thế sao hiểu tao đang nói gì! " Lạc Mẫn Doanh một tay nắm tóc cô ả kia, một tay vẫn không im lặng tán lên mặt cô ả thêm vài cái tát. Âm thanh vang xa, kèm theo tiếng rên thét y như phim kinh dị.

"Mày ...mày....mày dám đánh tao, mày có tin không...tao... tao.. đi tố cho Tư ... Tư Đồ học trưởng cùng Thượng Quan học trưởng về việc mày ngang nhiên giữa trường học khi dễ tao?" Hét thét lên như con heo bị cắt tiết, cô ả Kiều Lộ Lộ này như muốn nói cho toàn trường biết mình bị Lạc Mẫn Doanh cô đánh không bằng, hừ ok cô thích, thì tôi chịu.

Bụp! Chát! Mặt cô ả lại in thêm vài đạo dấu tay!

"Hừ, mợ nó mày nghĩ tao sợ mày chắc. Tao có gan đánh mày, thì đồng nghĩa với việc tao dẻo sợ bất cứ ai. Tao im lặng, thì mày tưởng Lạc Mẫn Doanh tao hiền, buông lời nhục mạ. Máu chó, giờ thì hay rồi có ngon mày chửi tao nữa đi xem tao có đánh cho gia đình mày nhìn ra mày nữa không, không đánh bầm dập Kiều Lộ Lộ mày tao không họ Lạc. Hừ! Bữa nay, bắt kể ai bao che, hay binh cho mày tao cũng không nể mặt, đánh nát mặt mày tao định chắc rồi!" Không dừng lại tại đó, vừa nói vừa làm Lạc Mẫn Doanh tán thêm vài cái tát cho cô ả hỗn láo kia. Đôi chân tính đá thêm vào người cô ta thì

"Dừng tay, Lạc Mẫn Doanh cô quá phạm. Buông cô gái kia ra ngay!" Giọng nói nam tính đầy uy nghiêm vang ra, xen lẫn vài tia khinh thường mĩa mai nhắm vào Mẫn Doanh cô.

Ngước mắt nhìn người vừa ra lệnh cho mình, Lạc Mẫn Doanh chỉ thấy - đó là một chàng trai cao lớn, có mái tóc màu xanh rêu phong, đôi mắt phượng mâu hút hồn, sống mũi cao thẳng tắp cùng đôi môi lạnh nhạt. Cả người toát lên vẻ uy nghiêm, giận dữ nhìn chằm chằm cô. Đây không phải ai khác, hẳn cũng là nam chính một trong những người hại Lạc Mẫn Doanh cô chết thảm, không một nơi mai táng từ tế là đây - Tư Đồ Thanh Vũ. Đại thiếu gia của Tư Đồ gia tộc, một trong những gia tộc lâu đời, giàu có bậc nhất của Hoa Hạ!!

Ồi ! Hay lắm! Đến đây rồi thì, nợ nần trước giờ của Lạc Mẫn Doanh tôi và Tư Đồ Thanh Vũ anh tính toán luôn đi. Khép hờ đôi mi xinh đẹp, cả người Lạc Mẫn Doanh phát ra từng tia hàn băng lạnh lẽo đầy nguy hiểm, cười nhẹ đưa mắt sát nhìn về phía Tư Đồ Thanh Vũ.

Tư Đồ Thanh Vũ đón nhận hàn ý từ Lạc Mẫn Doanh phát ra, bắt gặp cả người hằn như đông cứng, khó chịu, bất ngờ nhìn người con gái xinh đẹp thuần mỹ trước mắt kia. Trước đây, chỉ cần hắn nói cái gì cô cũng đều ngu ngốc nghe theo làm theo lời hắn vô điều kiện, nhưng giờ đây cô lại không như thế, không chỉ lạnh lùng nhìn hắn, mà còn khó chịu, mang theo sự hờ hờ, lãnh đạm !!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lật Mặt!! Ta Thành Người Dưng

Không quan tâm Tư Đồ Thanh Vũ nói gì, một lần nữa Lạc Mẫn Doanh xoay người nhìn về phía của cô à Kiều Lộ Lộ kia. Hay lắm, nếu như tên Tư Đồ Thanh Vũ kia bảo tôi phải buông tha cho cô thì ...haha...tôi lại đánh cô tiếp cho anh ta xem. Hừ! Tôi làm như thế á, hần ta dám làm gì tôi nào?

Bốp! Chát! Trên mặt Kiều Lộ Lộ đang sưng đỏ trông hung tợn kia giờ lại in thêm vài dấu tay, trông càng khinh khủng hơn.

"Lạc Mẫn Doanh cô bị điên à! Tôi bảo cô dừng tay, cô có nghe hiểu Tư Đồ Thanh Vũ tôi nói hay không?" Năm chặt lấy bàn tay đang tính đánh người kia của Lạc Mẫn Doanh, Tư Đồ Thanh Vũ hần giọng, đe dọa.

"Buông tay! Bần!" Lạnh rét thanh âm, không một tia cảm xúc vang lên, giờ đây Lạc Mẫn Doanh cô thật sự nổi giận. Khốn kiếp! Tên Tư Đồ Thanh Vũ kia muốn đứng đối đầu với cô mà!

Còn Tư Đồ Thanh Vũ hần giờ đang chìm trong từ "Bần!" mà Lạc Mẫn Doanh nói, cô ta vừa nói gì? Cô kêu hần bần?? Nực cười, hần đường đường là Tư Đồ đại thiếu gia người thừa kế duy nhất, cũng là bang chủ của Huyền Vũ Các thế lực ngầm. Mà nay lại bị Lạc Mẫn Doanh, cái cô nàng dám dăng, lăng lợ thành tánh kia chê bần hả??

"Tư Đồ thiếu gia, anh điên à! Tôi nói, anh buông tay tôi ra. Thật là nhìn cũng điển trai như thế mà bị điên, trời đúng là có mắt!" Giọng nói đánh thép của Mẫn Doanh lại vang lên, giờ đây trên mặt của cô không chỉ là sự chán ghét mà còn hoà lẫn tia khinh bỉ, niệt thị.

"Cô ...cô....cô ... Lạc Mẫn Doanh cô dám ...dám mắng tôi điên ... cô...cô..." Tư Đồ Thanh Vũ từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, cô ... cô dám mắng hần!

"Hừ! Thật không ngờ Tư Đồ thiếu gia uy vũ nam thần trường ta, không chỉ bị điên mà còn bị cả lâm nữa! Quả thật, con người không ai là hoàn hảo cả!"

Vừa nói, Lạc Mẫn Doanh vừa giật phách bàn tay mình ra khỏi Tư Đồ Thanh Vũ, sau đó cô nhanh chóng móc trong túi xách mình ra chiếc khăn tay nhỏ, lau nhẹ lên chỗ tay vừa bị Tư Đồ Thanh Vũ chạm qua, rồi quăn ngay vào sọc rác, một cách chán ghét như nó mang vi khuẩn lây bệnh truyền nhiễm vậy!

O.o Giờ đây, không chỉ Tư Đồ Thanh Vũ hoá đá mà toàn thể sinh viên có mặt trong trường đều câm lặng, bất động. Họ vừa thấy gì?? Lạc Mẫn Doanh vừa chán ghét Tư Đồ Thanh Vũ nam thần trường Thánh Duy đụng chạm. Cô còn vừa mắng chửi thẳng thừng vào Tư Đồ thiếu gia nữa!! Trời ơi!! Sét đánh chết bọn họ đi Một người toàn thói hư tật xấu, lăng lợ kia giờ lại lạnh lùng, ngạo nghễ đứng trước mặt họ mắng chửi người không một tiếng tục, mà khí phách còn áp đảo cả Tư Đồ Nam Thần @@ Muốn chết người mà

~~Chân phải vừa muốn bước vào phòng học của Lạc Mẫn Doanh, lại một lần nữa phải dừng lại.

"Lạc Mẫn Doanh cô lại gây chuyện nữa à, ngu ngốc mãi vẫn là ngu ngốc. Mau chạy nhanh đi xin lỗi mọi người đi!" Âm thanh vang lên không quá lớn nhưng làm tất cả mọi người đều phải chú ý quay lại nhìn.

Không biết từ lúc nào ngay bên cạnh Tư Đồ Thanh Vũ lại xuất hiện thêm hai người. Người thanh niên con trai với mái tóc màu nâu nhạt bông bông, phía tai trái đeo thêm chiếc khuyên tai màu đỏ cực kì bắt mắt. Khuôn mặt mang vẻ đẹp ôn hoà, nho nhã nhưng đôi mắt kia lại sâu thẳm, mênh mông tìm không thấy đáy.

Bên cạnh anh ta, là một vị mỹ nữ, cô mặc một bộ váy xoan màu vàng nhạt, mái tóc uốn xoắn nâu đồng xoắn nhẹ, tung bay trong gió, dáng người mềm mại nhỏ nhắn, thướt tha làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng không kềm lòng mà yêu thương, che chở!

Đánh mặt lại, Lạc Mẫn Doanh lạnh nhạt đáp trả lời.

"Xin hỏi ... anh là ai? Anh lấy cái quyền hạn gì mà bắt tôi phải xin lỗi?"

Giật mình Thượng Quan Thần bỗng suy tư, cô ...cô... Dám hỏi hần là ai? Hần dùng tư cách gì ra lệnh cho cô hay sao, giỏi lắm Lạc Mẫn Doanh không ngờ chỉ sau vài tuần miệng lưỡi cô lại sắc bén như vậy!

"Hừ! Thượng Quan Thần tôi lấy tư cách là học trưởng của cô, bắt cô xin lỗi vì những việc Lạc Mẫn Doanh cô làm sai! Thế nào!"

"Lạc tiểu thư, cô đừng phạm sai lầm nữa, xin lỗi mọi người đi. Ở đây ai cũng sẽ khoan dung mà bỏ qua cho cô mà!" Tiếng nói mềm mỏng, ngọt lịm của cô nàng nữ chính Giang Mộ Tuyết cũng vang lên!

Ồ! Quả đúng là Giang Mẩu Đơn- một trong tứ đại hoa đán của học viện Thánh Duy có khác, mở miệng ra thì toàn là hoa văn thành chữ!

Bốp! Bốp! Bốp! Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, kèm theo tiếng nói sơ sạt, tiêu điều!

"Thượng Quan Thần, hay lắm anh giỏi lắm tôi nhớ! Nhưng anh cho tôi biết, con mắt nào của anh nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh tôi gây sự, nhìn thấy tôi kìm chuyện với người khác hả? Nói hay lắm, thế sao lúc tôi bị sinh viên trong trường này lăng mạ, sỉ nhục thì Thượng Quan thiếu gia anh không ra tay làm việc nghĩa hiệp đi. Giả nhân giả nghĩa à! Lúc tôi vì mình đi lấy công đạo thì Thượng Quan thiếu gia anh lại bay vô xen chuyện của tôi, là sao? Lạc Mẫn Doanh tôi nói cho Thượng Quan thiếu gia anh, Tư Đồ thiếu gia và vị Giang mẩu đơn hoa đán của trường kia hay biết. Từ nay về sau, Lạc Mẫn Doanh tôi sẽ không im lặng, ngu ngốc nhậm người khi dễ mình đâu. Chiếm của tôi này nọ, tôi đòi lại cả vốn lẫn lời. Còn nữa, sau này tôi Lạc Mẫn Doanh mà có đeo bám dính liếu gì với Thượng Quan thiếu gia, cùng Tư Đồ thiếu gia các anh thì tôi không mang họ Lạc nữa! Các anh yêu ai, lấy ai thậm chí chết ở chỗ nào,

Lạc Mẫn Doanh tôi một xu quan hệ cũng không có! Nghe rõ chưa !! "

Hừ! Thấy bà không nói gì tưởng bà là mèo con nghe lời á, giờ thì tốt đó ai muốn chết cứ đùng vào bà đi, xem bà có xé xác người đó ra làm trăm mảnh quần cho cá ăn không thì biết!

Không thèm nhìn cả trường đang hoá thạch, Lạc Mẫn Doanh thông dong bước chân rời khỏi trường. Máu chó, ngày đầu đi học mà cứ toàn bị hét con chó này đến con cầu khác cắn, thì tâm tình đầu mà học, nghỉ phách đi cho rồi. Khoè!

-----√√√√√-----

Ngồi trên chiếc xe taxi thả hồn ra ngoài cửa, giờ đây Lạc Mẫn Doanh cảm thấy thật nhẹ nhàng xen lẫn cả sự thương tâm, tổn thương!

Nhẹ nhàng chắc có lẽ là việc cô đã xoá sạch mọi mối quan hệ đau thương kia với đám nam chính kia, còn thương tâm tổn thương là vì bản thân của khối thân này! Haizzz yêu thương hi sinh cho cô vô rồi thì bản thân Lạc Mẫn Doanh cô nhận lại là gì, sự mắng chửi, khinh bỉ, miệt thị của chính người cô yêu bằng cả tính mạng.

Cô cũng là con gái, cũng có trái tim mỏng manh yếu đuối. Cô chỉ hi vọng nhận được sự quan tâm, hỏi han dù chỉ nho nhỏ từ phía anh mà thôi, vậy mà cũng quá khó khăn, quá to lớn hay sao? Yêu một người, không cần lí do cô chỉ xin họ một lần quay đầu nhìn về phía cô, cũng là cô quá tham lam, mơ mộng hảo huyền à!!

Bất giác, khoé mắt Lạc Mẫn Doanh tuôn rơi vài giọt nước mắt, có lẽ đây giọt nước mắt của sự thương tâm, đau xót cho tình yêu sai lầm của cô...

Giải thoát rồi, Lạc Mẫn Doanh ơi, mày thoát rồi, nếu tình yêu mãi mãi mày không giành lấy được, vậy thì mày hãy quý trọng tình thân, những thứ mày đang có đi. Mày không đơn độc mà, trên đoạn đường dài kia, sau lưng mày vẫn còn có gia gia, ba ba và ca ca luôn yêu thương che chở hết mực cho mày mà.

Nín đi! Lạc Mẫn Doanh, mày phải sống thật tốt, phải sống vui vẻ cho tất cả những người khinh bỉ, xem thường mày phải xấu hổ, nhục nhã vì những hành động họ gây ra với mày. Cố lên Lạc Mẫn Doanh mày làm được mà!

Lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má, Lạc Mẫn Doanh chọn dừng xe, bước vào một tiệm cắt tóc. Cô muốn thay đổi cả bản thân mình, cuộc sống của mình.

Người ta thường nói: Khi con gái quyết tâm muốn vứt bỏ gì đó, thì họ sẽ đi cắt tóc. Mái tóc đối với con gái vô cùng quan trọng, nhưng một khi họ chọn cắt đi mái tóc dài họ đã nuôi dưỡng bấy lâu thì bản thân họ đã bị thương rất nặng, họ muốn vứt bỏ hết thảy, để sống một cuộc đời mới, sống chỉ vì mình!

-----√√√√√-----

Sau 1 tiếng đồng hồ, một vị nữ lạnh lùng, cao ngạo bỗng bước ra từ cửa hiệu salor. Chỉ thấy nàng mặc trên mình là chiếc áo somi màu đỏ bằng voan, kết hợp với chiếc quần bó sát ôm đôi chân thon gọn, chân mang một đôi bot đen cao, dáng người thon thả, uyển chuyển. Mái tóc ngang vai kiểu bob màu nâu hạt dẻ gọn nhẹ, xoả tung bay trong gió, khuôn mặt trái xoan được tô điểm thêm nhờ phần mái lưa thưa, chiếc mũi cao nhỏ nhắn thẳng tắp cùng đôi môi cam đỏ chúm chím trong có phần đáng yêu, dễ thương. Nhưng đôi mắt màu nâu kia, lại lạnh lùng, đượm buồn lại làm cho nàng mang vẻ kiêu xa, lãnh đạm.

Lạc Mẫn Doanh cảm thấy thoải mái dễ chịu, khi trong cùng một ngày cô vừa giải quyết hết đám người rắc rối kia, vừa thay đổi cả bản thân, tìm lại được Tổng Chương Linh mình trong thân xác Lạc Mẫn Doanh này.

Lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời chói chan kia, như cảm thấy tương lai tươi đẹp phía trước đang trào đón cô, Lạc Mẫn Doanh mỉm cười nhẹ, bước đi giữa phố thị đông người!

Ting~~ tang~~ting~~ Một bản nhạc vui tươi chợt vang lên, chiếc điện thoại mỏng manh của Mẫn Doanh run nhẹ. Cầm chiếc điện thoại lên, nhìn tên người gọi, cô vui vẻ, cười tươi như ánh nắng mặt trời, nhanh chóng bắt máy.

" Uy, Doanh Nhi yêu dấu

Ta nhớ muối chết mất !! "

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bất Ngờ! Ta Nổi Tiếng Trên Mạng

Bên kia trường, khung cảnh giờ đây im lặng một cách lạ thường. Phải tốn gần nửa canh giờ thì Tư Đồ Thanh Vũ cùng Thượng Quan Thần mới chợt giật mình, quay đi tìm bóng dáng nhỏ bé lãnh đạm kia. Nhưng xung quanh chỉ đây còn lại đám người vẫn đang hoá đá, không gian yên tĩnh, cỏ cây xào xạc,

mà Lạc Mẫn Doanh cái cô nàng gây chuyện thị phi kia thì lại biến mất không thấy dấu vết, cứ như cô chưa từng có mặt ở đây vậy!

Tư Đồ Thanh Vũ khi nghe Lạc Mẫn Doanh cô chửi hần, hần thật sự tức giận muốn giết người, thế nhưng khi hần chợt bừng tỉnh qua đi tính kím cô để tính sổ, thì cô đã bỏ chạy mất xác, còn không thèm cho hần một lời nói gì! Đáng hận!!

Còn Thượng Quan Thần, hần cũng không biết mình bị làm sao, khi bừng giật mình thứ đầu tiên hần muốn quan tâm, nhìn thấy lại là Lạc Mẫn Doanh cô nàng phiền phức, diêm dúa kia. Không hiểu tại sao, khi nghe chính miệng cô nói, sau này hần với cô chẳng còn có xu quan hệ nào, hần ra sao cô cũng sẽ không màng đến!

Cô sẽ biến mất khỏi thế giới của Thượng Quan Thần hần, hần sẽ không còn hằng ngày thấy cô nàng lẳng lơ kia leo đèo phía sau lưng hần, không còn mỗi lần hần chơi thể thao cô sẽ lên lút đi đến chỗ đựng đồ dùng của hần đặt xuống chai nước hay khăn lau mặt, Bỗng, sâu trong đáy lòng hần, lại không biết như thế nào dâng lên cảm giác không muốn, không nhớ ...

Xoay người, Tư Đồ Thanh Vũ và Thượng Quan Thần mỗi người bước đi một hướng, không ai chào hỏi ai câu nào. Mà Giang Mộ Tuyết, cô nàng mà cả hai người giành nhau đến sức đầu mẻ trán kia, bắt gặp lại họ cũng quên lãng từ lâu!!

-----√√√√√-----

Trong trường thì một mảnh hỗn loạn biết bao, bên này Lạc Mẫn Doanh và Lạc Thiên Tề ca ca của cô lại vui vẻ nói chuyện hạnh phúc biết mấy @.@

"Doanh Nhi, ta nhớ muội muốn chết quá!" Giọng nói dịu dàng, ấm áp vang lên.

"Hi hi ... Tề ca ca mới xa nhau có mấy tiếng, muội cảm thấy như cách ba thu!" (Dễ sợ, Doanh tỷ tỷ, tỷ thật sự là thánh hoa mỹ, không nói thì thôi, một khi phát ngôn thiên hạ bá phúc!! Xạo chúa là đây!! =.=)

"Hahahahhh... Tiểu Doanh muội thật là ... Hahahhh... Ca ca cam bái hạ phong ... Hahahahha...."

"Thiên Tề ca ca, cũng sắp trưa rồi, ca ca có ăn uống gì chưa đó. Đừng nói với muội, công việc nhiều quá huynh tính bỏ bữa nghen ~~~" Lạc Mẫn Doanh thanh âm trầm xuống, đầy tính đe dọa người.

"Ách! Sao muội biết huynh muốn nói vậy!" (Lạy thánh, thánh cũng ít có nợ nha! Hay dễ sợ!)

"Lạc Thiên Tề huynh lại bỏ bữa nữa, không được chờ đó, muội sẽ mang cơm đến tận Phong Vân giải trí cho huynh ăn. Ngồi đó, không đi đâu, chờ muội!" Hết toán lên, Lạc Mẫn Doanh bực bội, cái ca ca này cái gì cũng tốt chỉ chưa mỗi cái tội chẳng biết quan tâm chính mình.

"Này ... Này ... Tiểu Doanh, không phải muội đang ở lớp học hay sao?? Chiều muội có tiết mà, sao lại đến đây được!"

Ấy ~~~da quên mất, Lạc Mẫn Doanh cô trốn à mà không bỏ học mà, sao bây giờ?? Không lẽ nói thật với Tề ca ca hay sao?? Haizzzz, bực mình, cũng vì cái tên Tư Đồ Thanh Vũ đáng chết kia, Thượng Quan Thần thối tha và con à Giang Mộ Tuyết giả tạo đó mà giờ ... Lạc Mẫn Doanh cô bế tắc như thế này nè, quá hận đúng là kẻ thù không đội trời chung, có chết cũng phải dây dưa báo hại cô mà !! Lạc Mẫn Doanh ta nhớ kỹ thù mới hận cũ này, ta nhất định đòi cả vốn lẫn lời, khôn hồn thì đừng có roi vô tay lão nương ta! Hừ!

"Thiên Tề ca ca ... Muộimuội....muội Ca ca, huynh ...huynh đừng giận muội ...muội ừ ... Hu ... Ừ....ừ...." Tiếng nói Lạc Mẫn Doanh đứt quãng, nghẹn ngào, đầy ủy khuất.

"Tiểu Doanh, xảy ra chuyện gì. Muội bị làm sao? Muội đang ở đâu?? Nói nhanh, ca ca đến liền, đừng sợ có ca ca chuyện gì ca ca cũng gánh cho muội! Tiểu Doanh!" Lạc Thiên Tề gấp gáp hỏi nhanh Lạc Mẫn Doanh, có trời mới biết, khi hần nghe Tiểu Doanh báo bối nhà hần khóc, tìm hần như muốn bóp thắc, đau lòng da diết.

"Ca ...ca... Muội ...muội....muội chỉ là ...muội...muội....đi học xảy ra chút chuyện....nên...cho nên...muội không muốn vô học... Giờ...giờ muội đang ở trên phố, đi một mình! Ca ca, huynh không được giận muội, không nên la mắng muội nha!" Giọng nói lí nhí, đầy sợ hãi trách cứ kia của Lạc Mẫn Doanh, làm bên đây Lạc Thiên Tề nghe không chỉ có thương yêu, mà còn tự trách.

Haizzzz! Làm sao hần lại quên bên kia trường sự tình chứ, bởi vì tiểu Doanh mất trí nhớ nên hần mới không chú ý đến việc trong học viện khoa của tiểu Doanh còn lắm người gan to dám đi nói xấu báo bối nhà hần.

Hừ! Thiệt là! Không biết hôm nay tiểu Doanh gặp chuyện gì trong trường mà muội ấy lại khóc thương tâm như thế! Lẽ nào... Thượng Quan Thần cùng cái tên Tư Đồ Thanh Vũ kia cũng có liên quan?

Trước đây, Tiểu Doanh luôn luôn chỉ bám theo hai tên đó nhưng toàn bị cả hai người đó khinh bỉ, miệt thị. Mà giờ tiểu Doanh mất trí nhớ, không lẽ...cũng bị họ sỉ nhục hay sao??

"Tiểu Doanh, muội nói cho huynh biết, trong trường xảy ra chuyện gì làm muội như thế. Ngoan, nói đi có ca ca ở đây mọi chuyện cứ để huynh lo, được không??"

"Ca ca ...ca... Muội...muội sáng nay vừa vô trước cổng lớp thì ...thì bị cái bạn học nữ sinh họ Kiều kia chặn đường! Cô ta nói muội dâm loạn, không biết liêm sỉ câu dẫn nam nhân. Còn...còn nói muội không biết nhục nhã, vác xác lên trường...không...không sợ làm ô uế Thánh Duy học viện hay sao... Hức...hức... Ca ca, trước đây muội như thế hay sao? Muội ...muội xấu xa như vậy à ca ca ..hức!"

Àm! Chó chết, thật đáng chết, cô à kia là ai? Hừ ai cho à gan to như thế cả tiểu Doanh nhà hần cũng dám khi dễ, à chề mạng mình dài à! Hay lắm giỏi lắm, can đảm, dám cư xử với bảo bối của hần như thế á, hừ cũng nên tự gánh lấy hậu quả, lửa giận của hần vậy!

"Tiểu Doanh ngoan, nghe lời ca ca, muội không phải như vậy, muội là bảo bối của Lạc gia của ca ca, ba ba và gia gia, họ chỉ vì ganh tức với muội nên mới nói xấu muội như thế. Đừng khóc, nín ngoan nói cho ca ca nghe vị Kiều đồng học kia là ai, tên gì?"

"Muội... Muội... ca ca muội không biết nàng ta. Nhưng...nhưng muội nghe nàng nói, nàng là đại tiểu thư của Kiều gia Kiều Lộ Lộ gì đó thì phải!"

Kiều Lộ Lộ cô tự mà cầu phúc nhiều cho mình đi nha. Há há! Ai bảo cô xui xẻo, nghe lời Giang Mộ Tuyết kia mà đụng vô Lạc Mẫn Doanh tôi. Nợ cũ trước đây cùng hận mới, tôi nói rồi, tôi sẽ khiếm lại cả vốn lẫn lời, Kiều Lộ Lộ cô chỉ là đạo đầu cho những đau khổ, bất hạnh mà Lạc Mẫn Doanh tôi sẽ mang đến cho tất cả những người đã gây ra cho Lạc Mẫn Doanh cô cả 2 kiếp trước.

Vốn dĩ, tôi không định làm như thế này đâu? Nhưng ai biểu các người làm tôi phải rơi nước mắt, thương tâm chi, tôi bị thương một, tôi muốn các người cũng phải thống khổ gấp trăm ngàn lần hơn thế! Nhờ miệng cười nhếch lên, giờ đây nếu như ai nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh lúc này cũng phải đều nói hết da gà, cô cứ như tu la hoá thân từ địa ngục mà đến! Lãnh huyết, tàn bạo!

"Tiểu Doanh vậy giờ muội đến Phong Vân giải trí đi, ca ca sẽ ở đó chờ muội. Làm xong công việc huynh muội ta cùng nhau về nhà!" Lạc Thiên Tề âm áp, giọng nói đầy chăm sóc vang lên. Hần thật sợ hãi, muội muội chỉ xa hần cái vài tiếng lại bị thương tâm như thế, hần không muốn nàng lại xảy ra chuyện gì, chỉ cần hần ... phải chi ... hần có mặt bên cạnh nàng, ai dám làm gì muội muội hần nữa, hần sẽ kịp thời giải quyết ngay!

"Vâng ca ca, muội đi mua đồ ăn trưa sẽ nhanh chóng đến Phong Vân giải trí tìm ca ca liền! Vậy nha ca ca!"

"Ừm, đi đường nhớ cẩn thận, biết không tiểu Doanh? Hay là huynh kêu tài xế đến rước muội?"

"Ấy đừng, muội đi taxi được mà, người ta 19 rồi, biết đi một mình mà! Muội đi nhá! Lát gặp lại ca ca đầu yêu, moaaaaa~~ thương thương!" Hôn nhẹ nghe tiếng, đầy đây bên kia điện thoại liên vang lên tiếng cười vui vẻ, kèm theo là tiếng hôn oanh tạc @.@

Cái nhà Lạc gia này, riết cũng bị Lạc Mẫn Doanh cô lây cái bệnh vừa ngây vừa lầy, quá sức tương tượng à!

Bên kia công ty trong phòng Lạc tổng, Trầm Văn Tu bước vào cũng phải giật mình khi nghe ai đó cười nham nhở, còn kèm thêm vài tiếng hôn nữa chớ! Cái thá gì vậy, tên hồ ly Lạc Thiên Tề kia hôm nay chưa uống thuốc à! Hần bao nhiêu tuổi rồi, mà giờ còn chơi cái trò hôn nhẹ này nữa chứ, là thần thánh phương nào cao siêu làm Lạc chết bầm kia đòi tính???

-----√√√√√-----

Lang thang trên phố thị đông đúc, Lạc Mẫn Doanh đôi mắt to tròn long lanh xinh đẹp lạnh lẽo đảo quanh tìm cửa tiệm quán ăn mà trong chiếc điện thoại cô vừa tra được!

Á đây rồi! Bước vào cửa tiệm trang nhã bài trí đơn giản nhưng mang sự thoải mái kia, phải mất khoảng thời gian dài cô mới kìm được cái cửa tiệm này. Trên mạng, người ta nói cửa tiệm này món vừa ngon, không gian vừa ổn, giá cả lại phải chăng nên cô mới lợi bộ kìm này giờ!

Thật là, dù giờ Lạc Mẫn Doanh cô giàu to rồi, nhưng cái tính thích vừa rẻ vừa tốt thì không bao giờ bỏ!!

Chọn xong thức ăn, cô vội vàng bước ra ngoài, chắc giờ ca ca của cô đói lắm, đang đợi cô đến cho ăn đây!!! -_-

Vì chỗ này cũng gần Phong Vân giải trí, nên Lạc Mẫn Doanh quyết định đi bộ cho đỡ ... tốn tiền!! (Lạy thánh, chúa keo kiệt là đây!)

Tầm mắt lơ đãng nhìn qua, chợt thấy một cửa tiệm bán nước giải mát và kem. Không suy nghĩ nhiều, Lạc Mẫn Doanh phóng nhanh qua đó, mua thêm hai ly sinh tố cùng que kem cao nhông nhông, tí ta tí tòn đi về phía Phong Vân giải trí.

Mà ...cô lại không hề hay biết gì, khoảng khắc ngây thơ, hồn nhiên khi nãy của mình vừa bị ai kia chụp lén

~~~~~√√√√√~~~~~

Lạc Mẫn Doanh bước vào Phong Vân giải trí mọi ánh mắt của những người xung quanh nhìn chằm chằm vào cô.

Không phải họ chưa từng thấy mỹ nhân, đùa à họ là người trong giới giải trí thì minh tinh, mỹ nữ họ thấy nhiều là đằng khác nhưng cô gái này lại quá mỹ, mỹ đến tâm hồn họ cũng si mê!

Cô là ai?? Diễn viên, ca sĩ hay sao? Thế thì làm sao mà họ không biết???

Bước về phía lễ tân Lạc Mẫn Doanh từ tốn nói:

"Chào cô! Cho tôi gặp Lạc tổng!"

"Ách! Xin hỏi cô có hẹn với Lạc tổng không?" Giọng nói cô tiếp tân nhẹ nhàng, nhưng mang tia nghi ngờ, cô gái này là ai kìm Lạc tổng của họ chi vậy?? Không lẽ ... .. Nhìn đẹp như thế, mà lại đi cửa sau, sống bám Lạc tổng của họ à!

" Ừm ... Tôi không có hẹn!"

" Vậy thì xin lỗi, tôi không thể cho cô lên, mời về!" Cô tiếp tân đang giọng, thứ như thế cũng đòi bám theo Lạc tổng của cô à!

Lạnh mặt! Lạc Mẫn Doanh cười nhạt, hay lắm ngay cả trong công ty nhà mình, cô còn bị một nhân viên què khinh thường. Xem ra, cô cũng nên răn đe nhiều kẻ không biết thân biết phận vậy!

" Vâng, thế thì tôi ngồi nghỉ bên đây chút rồi đi, chắc không sao chứ?"

" Ừm tùy cô! Hừ" Ngồi đây, tính câu nam nhân á, nhìn lẳng lơ đúng là làm gì cũng lẳng lơ.

Móc điện thoại mình ra, Lạc Mẫn Doanh bấm gọi cho Lạc Thiên Tề con mắt lại luôn quan sát cô tiếp tân kia đang khinh bỉ cô. Tốt lắm, tôi muốn xem cô khinh thường người ta đến bao giờ nữa !!

" Uy, Tiểu Doanh muội lên chưa? Huynh đợi muội muốn chết đói rồi nè!!" Lạc Thiên Tề nhanh chóng nhắc máy, bán manh nói chuyện với Mẫn Doanh.

" Haizzzz, ca ca à. Muội đang ở dưới sảnh công ty huynh nè, nhưng ... Có người nói muội không có hẹn, không cho muội vào đuổi muội đi, còn khinh bỉ nhìn muội nữa!! Có vẻ, muội nên về nhà thì tốt hơn ~"

" CÁI GÌ?? Ai dám đuổi muội hả? Ngoan nghe lời huynh ở yên dưới sảnh huynh xuống liền!" Nói xong, Lạc Thiên Tề vội vàng đập mạnh bàn, đá tung cửa phòng phi nhanh xuống sảnh khiến Trầm Văn Tu đang làm việc ngoài phòng cũng giật mình!

" Chuyện gì vậy??" Không thèm suy nghĩ Trầm Văn Tu cũng chạy nhanh theo đi xuống!

Còn Lạc Mẫn Doanh thì ngồi tĩnh bơ dưới sảnh, vừa uống sinh tố vừa nhìn cô lễ tân kia, xem kịch.

" Á tôi nói cô này, cô tính ngồi đây đến bao giờ hả? Có tính đi không vậy?" Cô lễ tân khó chịu, sao cô ả này không chịu đi ngồi ở đây, làm cho cô trước kia được bao nhiêu người chú ý thì giờ cô bị người ta quên lãng, tức thật!

" Thì lát nữa tôi sẽ đi, không lẽ chỗ này không cho khách ngồi nghỉ à??" Mờ to mắt vô tội nhìn cô lễ tân, ha ha tôi muốn cô tức chết, dám khinh lão nương à!

" Cô đâu phải khách, thì ai cho cô ngồi ở đây. Thứ sống bám nam nhân như cô, thì lấy cái tư cách gì mà ngồi ở Phong Vân giải trí này. Bảo vệ đâu!! Lôi ngay con đàn bà không biết xấu hổ này ra ngoài!" Giọng cô lễ tân hét lên làm ai cũng nhìn Mẫn Doanh với vẻ ám muội.

Hai nhân viên bảo vệ đang tính chạm vào Lạc Mẫn Doanh thì bỗng âm thanh uy nghiêm vang lên:

" Các người đang tính làm gì?"

Mọi người giật mình quay lại, thì thấy một vị nam nhân mặc trang phục công sở màu sẫm tối, khuôn mặt nho nhã giờ mang đầy vẻ lo lắng, giận dữ. Còn thêm một vị nam nhân khác vội vàng chạy theo phía sau, chỉ thấy anh ta đeo cặp kính mỏng trong rất thư sinh, sạch sẽ anh tuấn, tay còn cầm tập tài liệu bên cạnh.

Lạc Thiên Tề thật hận chính mình, ngay giữa tầm mắt của hắn mà tiểu Doanh còn bị người ta khi dễ, hắn thật sự làm ca ca thất bại. Hắn luôn nói sẽ bảo vệ thật tốt cho muội muội, mà giờ ngay cả hắn ở đây muội muội hắn vẫn chịu khi dễ.

Lạnh lùng bước về phía Lạc Mẫn Doanh, Lạc Thiên Tề đem muội muội mình ôm vào trong lòng, kiểm tra xem muội muội của hắn có thương tổn gì không? Uy nghiêm nhìn về những người kia hỏi:

" Tôi nói lại một lần nữa, ở đây xảy ra chuyện gì?? Có không trả lời nữa thì tất cả mọi người có mặt ở sảnh này, cuốn gói cút khỏi Phong Vân giải trí đi!"

Trầm Văn Tu phục hồi tinh thần lại đi lại bên cạnh Lạc Mẫn Doanh, cười nhẹ, ân cần hỏi:

" Muội là ai?? Quan hệ như thế nào với Lạc Thiên Tề vậy??"

Toàn thể nhân viên tại sảnh hoá đá, Trầm quản lý vừa nói gì, anh ta vừa hỏi cái cô nàng vừa bị lễ tân đuổi là gì của Lạc tổng, không lẽ cô ấy thật là người tình của Lạc tổng??

" Trầm Văn Tu cậu muốn chết à, dám phóng mị nhãn với tiểu Doanh! Hừ!"

" Tiểu Doanh?? Không lẽ ... Lạc Thiên Tề cậu đừng nói đây là ...là... Lạc Mẫn Doanh, muội muội của cậu nha!" Hét lớn lên, Lạc Mẫn Doanh thấy thật nhức đầu, tên này không có việc gì hét toáng lên làm cái gì?

" Tôi là Lạc Mẫn Doanh thì như thế nào? Có liên quan gì với anh à?" Tên này nhìn cô như quái vật, làm cô thật bức mình mà!

" Ách Doanh muội không phải vậy, chỉ là muội thay đổi quá huynh ... Huynh không ...không nhận ra thôi!"

"Tôi không phải muội muội của anh, cũng chẳng thân quen gì, đừng có loạn nhận thức bà con ở đây!" Chê cười, tên này vừa làm cô muốn điếc luôn chứ, hừ bà đây không ưa mi rồi!

"Ách! Huỳnh .. Doanh muội ..."

"Trầm Văn Tu, tiểu Doanh nói không quen biết cậu, không cho cậu kêu Doanh muội, cậu điếc à còn dám kêu? Ai ...ai vừa mới không cho muội muội của tôi lên kim tôi bước ra đây! Không thì đừng trách!" Giọng nói của Lạc Thiên Tề bức mình khó chịu vang lên

"Tôi ...tôi... Lạc tổng tôi thật xin lỗi tôi...tôi không biết đây là Lạc tiểu thư! Thật xin lỗi!" Hổ cha, cô nào biết cái ả này là Lạc đại tiểu thư cơ chứ? Ai cũng nói Lạc đại tiểu thư diêm dúa, hồ hang, xấu tính kinh khủng mà vị trước mắt này y phục thanh nhã, khuôn mặt thanh thuần ai tin lại là cùng 1 người.

"Cô ta kêu bảo vệ đuổi muội, nói hạng người như muội không có tư cách bước vào Phong Vân giải trí! " Nhàng nhật trả lời, Lạc Mẫn Doanh như trần thuật lại câu chuyện giống như cô chỉ là người xem không có liên quan gì đến mình, còn Lạc Thiên Tề hần nổi giận đùng đùng, hay lắm chỉ là một nhân viên nhỏ cũng dám khinh thường muội muội hần.

"Cô cút xéo ngay Phong Vân giải trí cho tôi, ở đây không chứa những người không biết thân biết phận, Mẫn Doanh sau này cũng là tổng tài của Phong Vân vậy mà các người không biết tôn trọng cấp trên của mình thì biến, cút khuất mắt tôi!" Toàn sảnh giờ đây chìm trong hàn băng, khó thở, họ cảm giác chỉ cần họ hó hê gì, Lạc tổng sẽ bóp chết họ thôi, vì thế ai ai cũng tận lực làm giảm đi sự hiện diện của mình, lạy trời hi vọng vị Lạc đại tiểu thư kia đừng tìm đến họ gây phiền phức, thì họ đã cúng bái thần linh từ phía này rồi.

"Lạc tổng ... Tôi...tôi...tôi sai rồi...ngài..... Bỏ qua cho tôi đi... Lạc tiểu thư.. Cô tha lỗi cho tôi đi...tôi..." Vừa nói, cô lễ tân vừa bám víu vào người Lạc Mẫn Doanh la hét thất thanh y như mụ điên, hình tượng tao nhã, thanh cao mà ả gây dựng mấy lâu cũng tan tành theo bọt nước.

"Tôi chán ghét nhất là những người khinh bỉ tôi, tự cho mình là thông minh như cô ả. Vậy nên, cô có thể biến!" Nói xong, Lạc Mẫn Doanh giật phách người ra khỏi cô ả lễ tân kia, cao ngạo xoay người đi về phía thang máy còn Lạc Thiên Tề cũng bước nhanh theo không quên đưa mắt rần rần đe những người trong sảnh, tình hình xong Trầm Văn Tu cũng vội vàng chạy theo.

-----√√√√√-----

Sau một ngày một mõi phải xử lí hết mọi chuyện, tắm rửa sạch sẽ Lạc Mẫn Doanh cô thật sự kiệt sức!!

Haizzzz ... Ăn trưa xong với ca ca, cô cũng nói ra ý định muốn chuyển ngành học của mình. Không phải cô sợ chạm mặt những người kia, mà là cô không thích làm diễn viên suốt ngày toàn bị nhiều người chú ý, soi mói, cô mới không ham đâu. Trước đây cô là nhân viên Sel Marketing của một công ty lữ hành có tiếng trong giới Du Lịch chứ bộ, thì việc điều khiển cũng như ngoại giao với đối tác cô cũng có kinh nghiệm thâm niên ả. Giờ đây cô muốn mình làm biên kịch, vì như thế cô mới có cơ hội tiếp xúc xã giao với nhiều người trong ngành này, sau này làm ăn cũng dễ dàng hơn.

Nên cô mới chuyển ngành, muốn thử sức với việc viết truyện kịch bản xem sao. Dù thế nào, mốt cô cũng sẽ là tổng tài của Phong Vân giải trí, thì mang tiếng trước đây là biên kịch vẫn hay hơn là diễn viên chứ. Còn ca ca, say này huynh ấy sẽ thay ba ba là Lạc tổng của Lạc Thị. Haizzzz ... Ca ca hứa với cô rồi, mốt sẽ dẫn cô đi du lịch đôi gio, hay quá đi!!!

Ôi!! Sao mà mất nặng trĩu vậy, ừmmm ... ..

Lạc Mẫn Doanh bắt giấc ngủ say sưa, ngọt ngào quên trời trăng mây đất .....

-----√√√√√-----

Trong khi đó, trên trang mạng weibo, một trong những trang mạng lớn nhất TG - người sử dụng nhiều nhất đông nhất. Giờ đây đang nổi phong ba, bão táp với vài bức hình về một vị mỹ nữ, đẹp động tâm, lạc phách .

Chỉ thấy nàng tóc ngang vai kiểu bob, mái tóc hạt dẻ xoã tung bay trong gió, đôi mắt hút hồn long lanh hồn nhiên mở to, cái miệng nhỏ nhắn đang cắn que kem một cách ngon lành. Trên người nàng là chiếc áo somi màu đỏ bằng voan, chiếc quần bó sát ôm người, chiếc túi xách đeo xéo vai, chân mang giày bata, trông năng động nhưng không kém phần tao nhã, lịch sự.

Cả người nàng được những tia nắng bao quanh ấm áp, nàng như một vị tinh linh lạc nhiễm phàm trần, một nữ thần ngọt ngào, thân thiện không kém phần ma mị..

Có tổng cộng 3 bức ảnh khác nhau của vị mỹ nữ kia, được up trên weibo và hàng triệu lượt like lẫn bình luận. Thế giới mạng xã hội, thật dậy sóng trước nhan sắc diễm động của nàng

"Nàng là ai?! Nữ thần là đây!" cmt 1..

"Ôi! Quá đẹp đây chính là nữ thần của tôi !!! Nữ thần nàng đang ở ầu??" cmt 2..

"Tôi chết mất! Mấy vị minh tinh, ca sĩ kia, chẳng bằng một góc vị mỹ nữ này, nhìn đi thần thái đáng người. Ta quyết định, nàng sẽ là nữ thần suốt đời của ta!" cmt3..

...

... ..

... ..

....

.... cmt .... ..

Còn vị chụp lên kia, anh ta không phải muốn cho nhiều người chiêm ngưỡng nhan sắc của cô nàng hần vô tình chụp. Mà bởi vì, hần không biết nàng là ai? Hần đã cho người điều tra về nàng nhưng không ra! Chỉ có thể làm như thế, hần mới nhanh chóng tìm được nàng thông qua cộng đồng mạng đồng dân trên weibo !!

Nghĩ đến cô hần lại tự nhiên mỉm cười, ánh trăng chiếu vào hiện lên khuôn mặt đẹp như một tuyệt tác của thượng đế. Mà kiếm mắt phượng câu hồn mầu tím nhạt, ai nhìn vào cũng sẽ nâng mắt hồn phách! Mũi cao nghiêm nghị cùng đôi môi gợi cảm, tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ kèm theo đó là khí chất lãnh đạm nguy hiểm mang vẻ huyền bí ma mị, khiến người nhìn phải xa đọa không lối thoát !!

.....

Anh ta là ai?? Anh có phải cũng là một trong những người nam nhân sau này của Lạc Mẫn Doanh hay không??

Chuyến đi du lịch của Lạc Mẫn Doanh và Thiên Tề ca ca sẽ như thế nào?? Còn mỹ nam nào sẽ xuất hiện nữa ??

To be continue

Đôi lời: Trân thành cảm ơn những lời bình luận, sự quan tâm của các áy áy. Mình sẽ cố gắng tiếp thu ý kiến của mn, làm việc thật chăm chỉ để up nhanh nhất những chap mới cho mọi người xem truyện! Thân ái !!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỳ Nghỉ Dưỡng Ở Ta Tới Đây!

Trông chờ mòn mỏi, thì cũng đến ngày được đi du lịch với mỹ nam ca ca Lạc Thiên Tề rồi.

Nói thì nói vậy thôi chứ cô cũng chỉ chờ có 3 ngày à, vì Tề ca ca cần phải xử lý xong đóng tài liệu và bàn giao công việc cho Trầm Văn Tu- trợ lý riêng của ca ca á. Nên giờ Lạc Mẫn Doanh với Lạc Thiên Tề mới đi du lịch!!

Khó tâm nhất là khi Lạc Mẫn Doanh cô bước ra khỏi Lạc gia, đi mua sắm chuẩn bị cho chuyến đi xa kia thì ...

Má nó! Hề cô đi đến đâu thì người người nhìn cô bàn tán, chỉ trò xem cô như thú quý hiếm à?? Đã vậy còn chụp hình cô này nọ nữa, thật muốn điên chứ cái quái gì đang xảy ra vậy trời???

Báo hại cô phải đeo kính đen bản to, mặt đeo khẩu trang bước vô khu mua sắm nhìn y chan như con diên đi lon ton giữa trung tâm mua sắm @@.

Về nhà, Lạc Mẫn Doanh kể chuyện cô gặp lúc mua sắm cho gia gia với ba ba nghe. Thì chưa đầy 10' cô nhận tiếng sét ngang tai khi biết loạt ảnh cô vừa đi ra đường được tung lên weibo một cách nhanh chóng, kèm theo là hàng ngàn lượt bình luận, bão like =.=

Cả gia gia lẫn ba ba của Lạc Mẫn Doanh cô còn vui vẻ, thú vị đọc những bình luận kia như là:

"Oa ... Nữ thần xuất hiện rồi, trời ơi quá chói lói, ta đui mù mắt * đau tym*" cmt ...

"Nữ thần ơi, sao nàng không dùng weibo, hay trang mạng xã hội nào chứ, ta muốn follow bám theo nàng đến chết, Nữ thần băng điểm ~~~" cmt...

"Nữ thần giá lâm, khí chất này lãnh điểm, ngao nghe đây ma mị ~~~ A

Ta cũng muốn đến đó gặp nữ thần, ghen chết với người chụp hình này!!" cmt ...

"Ôi! Ta nhìn thấy gì, nữ thần mặc chiếc áo somi voan vàng nhạt, kết hợp với chiếc váy ngắn xếp li bỏ vào thùng khéo cả đôi chân dài thon thả, chân mang giày búp bê màu vàng, tay xách chiếc túi màu trắng ngà, trông thật tao nhã, lịch sự, thong dong. Còn ...còn cổ áo somi rộng thùng thình nhìn thấy cả mảng da thịt lộ lộ, cùng nhũ hoa, thiệt mất máu! Ta chết đây! A... A.... A...!" cmt ...

...cmt .... Cmt....cmt ....

Nghe gia già lần ba ba đọc những dòng bình luận kia, trên trán Lạc Mẫn Doanh nổi vài đạo hắc tuyến: Nữ thần? Bám đến chết? Mất máu? ... Họ đang nói về cô á, sao...sao...mà lại như thế?? Cô đâu muốn nổi tiếng?? Ai ?? Là ai dám tung ảnh cô lên mạng, hãm hại cô thành ra như thế này, đến cửa nhà cũng không dám ra! Hừ! Lạc Mẫn Doanh tôi mà biết hắc là ai? Cô sẽ lột sạch quần áo, cho hắc trần truồng đi trên đường phố cho thiên hạ chiêm ngưỡng, biết mùi lố độ. Dám chơi lão nương á!!

-----√√√√√-----

Bên kia, trong căn phòng với gam màu trắng đen đầy vẻ ma mị, hắc ám kia có một vị nam thần tuyệt mỹ. Chỉ thấy hắc mặc áo somi hở ngực lộ ra cơ bụng 6 múi rắn chắc, chân dài thon thả kia được chiếc quần tây bao bọc kĩ càng, bỗng:

" Hắc xì ~~~ hắc xì ~~~"

Quái gì thế, sao hắc lại như thế, cơ thể hắc tốt lắm, có bao giờ như thế này đâu. Lướt nhìn những bức ảnh xinh đẹp vừa được người khác cập nhập tràn lan trên weibo qua chiếc máy tính, Phụng Khuyết Trần mỉm cười như một vị thần ác ma! Hừ! Hắc chờ đợi bao hôm, cuối cùng hình ảnh của cô cũng bị người ta chụp được, cô lại xuất hiện!

" Cô gái kia em là ai? Phụng Khuyết Trần tôi thật sự tò mò về em, rồi đó! Nữ thần bí ẩn à!"

(Tên ten~~ Lạc Mẫn Doanh lại rớt vô tầm lưới của một tên ác ma nữa rồi. Trở thành con mồi của một vị nam nhân kia, không biết đây là hạnh phúc hay bất hạnh của cô !!)

-----√√√√√-----

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của bệnh viện Dương Viễn, Doãn Hàn chăm chú nhìn những bức hình trên chiếc máy tính kia một cách suy tư.

" Làm sao hình ảnh của Doanh Nhi lại có mặt trên weibo? Ai? Người nào dám đăng hình nàng lên?? "

Doãn Hàn muốn phát điên, vẻ đẹp của nàng chỉ có mình hắc mới được ngắm nhìn, xem ra hắc cần phải ra tay càng sớm càng tốt rình nàng về Doãn gia, gao nấu thành cơm thôi!"

Cười nhẹ, Doãn Hàn nhìn chằm chằm những bức hình kia say đắm, vừa vạch ra kế hoạch của mình.

-----√√√√√-----

Trong phòng làm việc của Lãnh thị, Lãnh Hạo Nhiên cũng giật mình khi hình ảnh của cô nàng mà hắc tìm kiếm bấy lâu nay, không có kết quả gì, nay lại xuất hiện trên weibo.

" Nữ thần à??"

Nhìn nàng khoan dung, lãnh đạm bước đi trong hình, tim hắc lại lệch nhịp theo từng bước của nàng.

" Nữ thần lòng ta, lại một lần nữa nhìn thấy nàng. Lần này chắc chắn ta sẽ không để lạc mất nàng nữa, tuyệt đối sẽ không! Nàng chỉ có thể là vợ của Lãnh Hạo Nhiên ta mà thôi!" Biết rõ lòng mình như thế nào, Lãnh Hạo Nhiên liền vạch ra con đường rước vợ về dinh của mình, một cách tỉ mỉ.

-----√√√√√-----

Không chỉ có Lãnh Hạo Nhiên điên cuồng tìm kiếm tung tích của Lạc Mẫn Doanh, mà Thượng Quan Mặc cũng ráo riết truy tìm bóng dáng yêu kiều làm hắc mất ăn mất ngủ bao hôm.

Mỗi đêm tỉnh giấc, hắc lại cảm thấy hụt hẫng, cô đơn thêm khác sự ấm áp, mềm mại từ nàng. Chỉ cần cần nhớ đến cái cảm xúc tuyệt vời khi chạm vào nhũ hoa kia, hắc lại cương cứng lên.

Bao lần, hắc muốn tìm đại một nữ nhân giải quyết nhu cầu sinh lí vì nhớ nàng, nhưng khi nhìn người dưới thân đang rên rỉ mời hoan không phải nàng, hắc lại bất lực, làm không được.

Không biết khi nào Thượng Quan Mặc hắc lại vì một nữ nhân mà thủ thân như ngọc vậy, có lẽ hắc đã tìm được bến đỗ của cuộc đời hắc rồi. Một lần gặp gỡ, tương tư một đời.

Trời mới biết, hắc hạnh phúc biết bao, khi nhìn thấy những bức ảnh của nàng trên trang weibo này. Thì ra, nàng không có biến mất mà là không xuất hiện thôi.

Hiện tại, có lẽ nhờ weibo này hắc có thể tìm kiếm được nàng, ánh sáng mặt trời của cuộc đời Thượng Quan Mặc hắc!

-----√√√√√-----

Bên trong học viện Thánh Dục, ở mỗi nơi khác nhau nhưng Tư Đồ Thanh Vũ cùng Thượng Quan Thần đều mang cảm giác hỗn tạp, tư vị ngũ tạp.

Thượng Quan Thần cầm chiếc điện thoại trên tay, chăm chú nhìn vị mỹ nữ trong hình. Từ cái nhăn mày, đến lại cười cũng đầy động lòng người kia, hắc

thật không biết làm sao?

Từ ngày, Lạc Mẫn Doanh cô phân rõ ranh giới với Thượng Quan Thần hấn thì cô cứ như bóc hơi khỏi thế giới vậy.

Không đi học, điện thoại cô cũng không liên lạc được, cả những chỗ cô hay đến hấn cũng bắt giắc đi qua nhưng ... cô đều không có ở đó.

Hấn biết, cô ở trong Lạc gia, nhiều lúc không tìm được lòng hấn lại đến trước nhà cô nhưng ... cô cũng không xuất hiện. Lại một lần hi vọng thấy cô, lại một lần hấn lại thất vọng.

Thượng Quan Thần hấn cũng không biết hấn bị làm sao, từ ngày kia sau, hấn lại điên cuồng tưởng nhớ cô, kể cả người hấn cho là hấn yêu thương nhất Giang Mộ Tuyết có bên cạnh, hấn lại vội vã tìm kiếm bóng dáng Lạc Mẫn Doanh cô.

Đêm đó, ngay cả khi Giang Mộ Tuyết bật đèn xanh, muốn quan hệ với hấn. Cô tự chủ động cởi sạch quần áo của mình ra, rên rỉ, cầu hoan, quỳ xuống dưới thân hấn, phục vụ, liếm láp côn thịt to cứng kia của hấn. Thì Thượng Quan Mặc lại không thể nổi hứng mà làm Giang Mộ Tuyết kia.

Phút giây đó, trong đầu hấn hình ảnh Lạc Mẫn Doanh thương tâm, đau đớn làm trái tim của hấn như bị ai bóp thắt, đau nghẹn lại. Không suy nghĩ nhiều hấn xô phách Giang Mộ Tuyết ra, chạy vội ra ngoài tìm Lạc Mẫn Doanh cô, nhưng ... Cô lại không thấy đâu!

Hụt hắng, hấn xa xút bao nhiêu ngày nay lại nhìn thấy hình cô trên weibo, như một tên điên hấn chạy nhanh đến TTTM tìm cô, lục tung cả trung tâm mua sắm khi nhìn thấy cô, hấn khàn giọng kêu Lạc Mẫn Doanh tên cô, nhưng cô lại không hề nghe thấy, nhấc bước đi lên xe, càng lúc càng xa tầm hấn mắt.

Lại một lần nữa, cô biến mất trước mắt hấn. Hấn lại chỉ vô vọng kêu cô trong vô thức, còn cô lại không hề hay biết mà bước đi. Phải chăng đây là quả báo cho hấn, khi hấn đã vô tâm làm tổn thương cô quá sâu nặng. Đến khi hấn biết rõ cô tốt với hấn ra sao, hi sinh cho hấn thế nào, hấn biết mình yêu cô nhiều bao nhiêu, thì ... cô lại không cần, bỏ rơi hấn mà ra đi ...

" Lạc Mẫn Doanh, có phải anh đau như thế này, lúc trước em cũng đau đớn như thế phải không??" Hai hàng nước mắt từ khoé mi Thượng Quan Thần tuôn rơi, hấn hoàn toàn không tìm được mình rơi hoàn toàn vào bóng tối, ngất liệm đi!

-----√√√√√-----

Chung cảnh ngộ với Thượng Quan Thần, à phải nói không kém phần đáng thương, thảm hại. Tư Đồ Thanh Vũ hấn vừa mới biết được một sự thật đáng sợ bấy lâu bị người ta che giấu, hấn không hề hay biết gì cả. Hấn như một thằng ngốc bị người ta lừa, dắt mũi dẫn đi như một gã hề.

Mười một năm trước, hấn từng cô đơn, suốt ngày sống trong tang thương bóng tối mịt mù. Thì một cô bé xinh xắn, đã không chê hấn bản, không chê hấn do, không chê hấn bệnh, nghèo hèn cứu hấn.

Cho anh chỗ ở, cho người chữa bệnh cho hấn, chăm sóc dứt cháo cho hấn ăn, luôn bên cạnh trò chuyện, tối sợ hấn một mình không ngủ được, cô bé kia ngồi bên cạnh giương anh nắm lấy tay anh. Hắt ru anh ngủ, rồi cô bé đó lại bắt giắc ngủ bên cạnh anh.

Mãi đến khi anh hết bệnh, được Tư Đồ gia tìm được, hoá ra anh là cháu trai duy nhất của Tư Đồ gia tộc, khi anh 5 tuổi bị kẻ xấu bắt cóc đi, phải mất bao nhiêu năm, Tư Đồ gia mới tìm được hấn. Quay về Tư Đồ gia, Tư Đồ Thanh Vũ hấn tự hứa với lòng mình phải thật mạnh mẽ mới bảo vệ được cô bé kia.

Nhưng khi hấn quay lại tìm cô, cô đã cùng gia đình dọn đi. Khi gặp Giang Mộ Tuyết, hấn thấy cô bé kia giống Giang Mộ Tuyết, lại được Giang Mộ Tuyết ân cần dịu dàng nói chuyện cô lúc trước cũng cứu một cậu bé y như chuyện của hấn, làm hấn lầm tưởng cô bé kia là cô ta. Nên ... Nên hấn dành hết tình cảm hết mực yêu thương cô ta.

Đến khi hấn gặp Lạc Mẫn Doanh, thì lại bị nhiều người nói cô lăng lợ, diêm dúa, riết hấn cũng từ đó bắt giắc chán ghét Lạc Mẫn Doanh.

Mỗi lần thấy Giang Mộ Tuyết bị thương Lạc Mẫn Doanh lại ở đó, mọi người lại nói cô làm hại Giang Mộ Tuyết, hấn lại tin ngay nên lại càng không ưa gì cô. Rồi không biết từ lúc nào hấn luôn gây chuyện với Lạc Mẫn Doanh, chỉ cần cô bị si nhục, miệt thị hấn lại vui vẻ.

Nhưng từ khi Lạc Mẫn Doanh cô chửi hấn, bà biến mất vô thân ảnh. Thì tối hôm kia, khi thấy Giang Mộ Tuyết cùng Thượng Quan Thần kia vào khách sạn. Tư Đồ Thanh Vũ như điên lên, hấn say rượu bê bê, té xỉu bất tỉnh trên đường.

Có phải số trời trở trêu hấn không?? Khi hấn tỉnh lại, phát hiện người cứu hấn là vị bác sĩ năm nào mà cô bé kia nhờ khám bệnh cho hấn.

Khi hỏi về chuyện cũ kia với bác sĩ ông dù khá cao tuổi, nhưng ông vẫn nhớ rõ ràng mọi chuyện. Xác nhận cô bé kia là ai Tư Đồ Thanh Vũ mới biết, cả thế giới đồ ảm, quay lưng bỏ hấn mà đi ra sao?

So với việc Giang Mộ Tuyết kia lên sau lưng hấn quan hệ với Thượng Quan Thần thì việc biết cô bé ngày xưa thân thể nhỏ nhoi, cống hiến một quãng đường dài về nhà, chăm sóc hấn là Lạc đại tiểu thư Lạc Mẫn Doanh, người hấn trước giờ khinh bỉ, miệt thị thì có gì bằng!

Giờ đây hấn mới biết đau tâm lạc phách là như thế nào? Người mà hấn trước giờ vẫn luôn tìm kiếm, vẫn luôn yêu thương kia, thì ra luôn ở xung quanh hấn. Chỉ là hấn không biết, ngu si nhầm tưởng người khác, trao đi tình cảm mà chà đạp lên chính người hấn cần yêu thương.

Tư Đồ Thanh Vũ cuồng dại chạy đến Lạc gia tìm Lạc Mẫn Doanh nhưng, người nhà Lạc gia lại nói Lạc Mẫn Doanh không muốn nhìn thấy hấn, cả Lạc gia không bao giờ cho hấn vào cửa nửa bước. Bị đẩy ra khỏi Lạc gia, ngày nào hấn cũng như kẻ lang thang ngồi trước cổng nhà Lạc gia, mong thấy thân

ảnh của Lạc Mẫn Doanh hẳn cũng mẫn nguyện rồi. Nhưng cô không ra ngoài. Vì thế, ngoài việc đứng trước Lạc gia trông ngóng bóng dáng cô, hẳn còn đến trường xem cô có đi học hay không.

Dù biết cô sẽ không đến, nhưng tên cô vẫn trong trường, cô không chuyển trường thì hẳn chỉ hi vọng dù nhỏ nhoi, có thể từ góc khuất nhìn bóng dáng cô, hẳn cũng mẫn nguyện rồi.

(Nếu Tư Đồ Thanh Vũ biết Lạc Mẫn Doanh chuyển ngành, sang khu khác học, cách xa hẳn hàng trăm dặm, hẳn không biết có điên lun hay không ta? Dù sao thì Học viện Thánh Duy rất lớn nha, diện tích của nó như là một thành phố mà, dù chung 1 trường, nhưng khác ngành thì khả năng cùng Lạc Mẫn Doanh gặp mặt cũng rất nhỏ. Trước đây, Lạc Mẫn Doanh dù khác ngành với Tư Đồ Thanh Vũ nhưng 2 ngành của 2 người gần sát bên nhau. Nên cô mới bám theo hẳn được, nhưng giờ cô chuyển ngành còn phong toả tin tức. Tư Đồ Thanh Vũ có tìm đến điên loạn cũng khó biết Lạc Mẫn Doanh nơi mô!!)

Quay trở lại Tư Đồ Thanh Vũ ngay khi thấy hình ảnh cô trên weibo, thấy nhiều người yêu thương tôn sùng cô như thế, Tư Đồ Thanh Vũ hẳn muốn nổi cơn khùng, ghen tỵ với bọn họ.

Tại sao họ lại thấy được cô, chụp hình được cô, còn hẳn dù trước đây ngày nào cô cũng bám đuôi sau lưng hẳn, nhưng... chưa từng hẳn nhìn cô rõ ràng như vậy, cũng chưa từng biết cô đẹp động tâm lạc phách như thế!

Giờ đây? Hẳn biết phải lấy tư cách nào để tiếp cận cô đây? Khi hẳn đã gây cho cô tổn thương quá to lớn. Cô có lẽ hận chết hẳn đi! Làm sao cho cô tha thứ hẳn, chỉ cần cô tha thứ, dù muốn hẳn chết, hẳn cũng mẫn nguyện!!!

-----√√√√√-----

Không hề hay biết vì mình mà bao nhiêu con người đã phải đau khổ, mất ăn mất ngủ ra sao? Lạc Mẫn Doanh nhí nhảnh vui tươi xách vali, lon ton theo Lạc Thiên Tề lên máy bay bắt đầu chuyến du lịch dài hạn của mình.

Đất nước cô và Thiên Tề ca ca đến là Việt Nam, một trong những quốc gia gần với Trung Hoa về văn hoá, ẩm thực, con người thì đầy thân thiện. Nơi đây quả là thiên đường của nghỉ dưỡng

~~Đặt chân xuống sân bay quốc tế, Lạc Mẫn Doanh cùng Lạc Thiên Tề nhanh chóng di chuyển ngay đến khách sạn 5 sao để nghỉ ngơi và ăn uống.

Sáng hôm sau, mang theo tâm trạng thoải mái, vui vẻ cả hai bước đi đến địa điểm du lịch mà họ đã chọn tối qua.

Chỉ mấy tiếng đi xe, Lạc Mẫn Doanh và Lạc Thiên Tề đã có mặt ở Trảng An một trong những điểm du lịch thiên nhiên đầy hoang sơ, hùng vĩ. Hôm nay, Lạc Mẫn Doanh chọn chiếc áo somi màu vàng nhạt xắn tay áo nhẹ lên, bỏ vào thùng kết hợp với chiếc quần short ngắn màu xanh đậm. Cô khoát nhẹ thêm chiếc áo khoát không tay dài ngang hông màu xanh đậm, đeo thêm chiếc túi nhỏ nhỏ, cùng mang chiếc giày bot đế bằng màu đồng.

Trong đơn giản, năng động nhưng không kém phần tinh tế. Mái tóc được xoã tung bay trong gió, cài thêm cái băng nơ màu vàng nhạt, khuôn mặt thì thanh thuần không trang điểm gì, chỉ có đôi môi thoa nhẹ son màu cam đỏ trong thật chớm chín, đáng yêu.

Lạc Thiên Tề cũng học hỏi muội muội mình, hôm nay hẳn cũng chỉ mặc chiếc áo somi màu trắng đơn giản kết hợp với chiếc quần da nâu sậm, mang thêm đôi giày bata màu nâu. Sau lưng đeo thêm chiếc balo màu da sẫm màu, lịch sự ôn nhu mỹ nam là đây.

Cả hai quyết định ngồi thuyền tham quan nơi đây, giữa dòng sông rộng mênh mông xanh biếc màu lục, từng đám hoa lục bình tím tím trôi lững lờ trên dòng sông. Bao bọc lấy cả nơi đây là hàng dãy núi đá vôi cùng cây cối xanh um tùm, tạo nên một bức tranh thủy mặc lãng mạn, nên thơ.

Dĩ nhiên Lạc Thiên Tề có nhiệm vụ cao cả là phó nháy, chụp lại những khoảnh khắc đáng nhớ này cho Lạc Mẫn Doanh. Còn Mẫn Doanh, cô lại oanh liệt là người mẫu cho ca ca mình thử tay nghe. Nhờ đó, từng bức ảnh mỹ nữ như hoa cùng thiên nhiên hữu tình được ra lò!!

Trời về chiều, quay lại thành phố Hà Nội đầy cổ kính, mang về u buồn, Lạc Mẫn Doanh khoát trên mình chiếc áo dài truyền thống màu trắng tinh in hình phở cổ nơi đây, cùng chiếc quần màu đen. Mái tóc nâu hạt dẻ óng ả của cô được thắt bím búi lên, mái lưa thưa ngang trán, kết hợp với vài lọn tóc rơi nhẹ rũ xuống. Trông cô như một vị tiểu thư thời xa xưa, tao nhã dịu dàng, đậm thắm.

Lạc Mẫn Doanh mặc trang phục xinh đẹp này, để cùng vị Lạc Thiên Tề ca ca đi ăn những món đặc sản cung đình nổi tiếng của Việt Nam

Oa

đập vào mắt cô là bàn ăn đầy những món ăn khác nhau, trông vừa đẹp mắt vừa ngon miệng. Không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng gấp đũa lên ném thử vài món. Cảm giác thơm phức bay vào mũi, đầu lưỡi lại tiếp xúc với sự mềm dẻo, toí xốp của thức ăn, hoà quyện với bầu không khí tiếng nhạc du dương, thật ngon miệng biết bao. Còn Lạc Thiên Tề lại chụp hình quá trình tham ăn của Mẫn Doanh.

"Tiểu Doanh, nhanh buông đũa xuống, chụp hình chung với ca ca một tấm nào?"

"Ok caca, nhanh nhanh... Muội còn ăn nữa ~" Vừa nói, cô vừa buông đũa ra cười tươi chụp hình chung với Lạc Thiên Tề vài tấm hình, xong lại không giữ hình tượng mỹ nữ dịu dàng như nước, hổ đói càng quét bàn ăn ...

Lạc Thiên Tề nhìn muội muội háu ăn của mình chỉ mỉm cười nhẹ. Hẳn ca ca này, quả thực hết chỗ nói với cô muội muội đáng yêu này rồi. Cầm đôi đũa lên, gấp một miếng thức ăn từ tốn bỏ vào miệng, Lạc Thiên Tề tấm tắc khen, quá ngon miệng. Bữa cơm tối cứ thế mà trôi qua theo bầu không khí vui vẻ,

hài hoà như vậy!!

-----√√√√√-----

Tối hôm đó trên trang cá nhân weibo của ai kia, chỉ vì up vài bức hình thân mật với ai đó mà một lần nữa thế giới mạng oanh động, lần này lại rung động khủng bố hơn những lần trước!

@ThiênTê_Lạc vừa up weibo: " Tiểu Doanh à, ăn nhiều nhiều vô, ca ca sẽ không chê muối mập đâu * mặt cười * Bảo bồi ngũ ngon."
@Doanh.Mẫn.Doanh

Kèm theo đó là 3 bức ảnh quá ư là đối lập, hai bức là trong nhà hàng Lạc Mẫn Doanh cùng Lạc Thiên Tê chụp hình, một cô gái miệng đầy thức ăn mắt to long lanh hồn nhiên ngồi ăn ngon lành, còn vị nam nhân bên cạnh thì cười tươi khoe hàm răng trắng tinh. Còn bức nữa là cô gái cười tươi ngọt ngào gấp thức ăn đút cho vị nam nhân đang nhìn mình đầy ôn nhu kia ăn. Cả hai bức ảnh trong nhà hàng mang bầu không khí ấm áp trong gia đình làm làm người ganh tỵ.

Bức ảnh còn lại là vẻ đẹp hoàn mỹ của nam thần nữ thần đây. Cô gái mặc bộ áo dài, búi tóc cầm trên tay đóa hoa sen cúi đầu cười nhẹ như một vị thanh liên tiên tử, đứng bên cạnh vị nam nhân mặc chiếc áo somi đơn giản, lịch sự. Đôi mắt nam nhân ôn nhu như thủy, đầy sẵn sốc như một vị hộ hoa sứ giả, cầm cây dù che mưa cho cô gái. Khung cảnh hết sức lãng mạn, hữu tình làm bao con người xao xuyến rung động.

Chưa đầy vài phút hàng loạt bình luận và like vũ bão nổi lên nhanh chóng, mạnh mẽ:

" Đây ... Đây...đây sao có thể??! Trời ơi nam thần của lòng ta bên cạnh một vị nữ thần lạ mặt!! Ta ..ta... Mua đậu hũ đập đầu đây * mặt khóc*" cmt...sắc nữ

" Nam thần ... Người ... người sao có thể ôn nhu như thế với cô gái kia chứ, không được * giận dữ* ta muốn giết người ... " cmt ...ác nữ

" Ta quyết định anti nàng ta, cái cô gái tro trên kia, ai cho cô thân mật với nam thần của tôi * cầm dao* " cmt...bạo nữ

" Nữ thần... Nữ thần của ta bên cạnh nam thần trời ơi chết mất. Hai người có quan hệ gì?? Làm ơn ,đừng hẹn hò với nhau, không ta sẽ mua sợi mì về thắt cô liền đó * đau lòng*" cmt ...sắc nam

...

.....

..... Cmt .....

" Lạc Thiên Tê, cuối cùng mi cũng chịu phơi bày mỹ nữ muối muối của mi rồi à?? Hắc hắc. " @TuTrầm_Văn cmt.

Theo sau đó là hàng loạt bình luận điên cuồng vang lên:

" Cái gì Văn Tu nam thần nói Thiên Tê nam thần đã phơi bày muối muối...không lẽ... OMG !!! Nữ thần lòng tôi là muối muối của Thiên Tê nam thần-Lạc đại tiểu thư !!!" cmt...

" Trời ơi, Văn Tu nam thần nói, cô nàng kia là muối muối của nam thần ta ... Không nên nha, ta vừa mới chửi muối muối của nam thần, ta muốn mắc nghẹn chết ... Huhu!" cmt ...

" Thì ra là huynh muối, hết hồn, Lạc gia quả là gia tộc toàn mỹ nam mỹ nữ, ta quyết định muốn theo họ Lạc!!" cmt ...

" Ta muốn lấy người họ Lạc. Lạc gia người ở đâu ??" cmt ...

" Ai mới chửi nữ thần của ta?? Ta muốn liều mạng với họ * cầm búa* " cmt ...

" Nữ thần bí ẩn là công chúa của Lạc gia, nữ thần ơi!! Người quả thật con mẹ nó im tiếng à, vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu, con nhà giàu ... Ta yêu nàng chết mất * bấm tym*" cmt ...

" Thánh thần thiên địa ơi!! Con cảm ơn các vị rất nhiều, nữ thần lòng ta, ta cuối cùng cũng biết nàng là ai!! @Doanh.Mẫn.Doanh đây...đây là trang weibo của nữ thần à.. Ôi Thiên Tê nam thần ta cảm ơn người chết mất. Cuối cùng cũng đợi được follow nữ thần lãnh diễm của ta, nàng quá đáng yêu! * hạnh phúc*" cmt ...

" @Doanh.Mẫn.Doanh nữ thần ta đến với người đây, hạnh phúc quá * trái tim* " cmt ...

...

.....

..... Cmt .....cmt.....

-----√√√√√-----

Sóng gió trên trang weibo của Lạc Thiên Tề, Lạc Mẫn Doanh không hề hay biết, cô chỉ thay đổi ảnh đại diện trang weibo mình. Trong hình, giữa khung cảnh thiên nhiên nên thơ, huyền ảo, hừng vĩ một vị mỹ nữ ngồi trên một chiếc thuyền. Một tay cầm nhẹ một nhánh hoa lục bình tím, một tay thả nhẹ xuống nước, đôi mắt nhìn về phía xa xăm, đượm ưu tư. Vương vấn xung quanh nàng là những ánh nắng dịu nhẹ, du dương, làn gió thoang thoảng thổi nhẹ nhàng mái tóc nàng lay chuyển đong đưa.

Hoàn hảo! Nhìn mình trong bức ảnh nàng, Lạc Mẫn Doanh cô còn thấy sững sờ chứ huống chi ai??

Tươi cười đầy mặt mừng nguyện tắt điện thoại, cô vội ôm gối ngủ, chuẩn bị sức lực cho mai đi biển quây cùng ca ca...

Ngủ say sưa, cô lại không biết nhờ ơn ca ca mình mà trang weibo của cô lại bị thiên hạ oanh động mạnh mẽ, đông đảo và có tổ chức...

-----√√√√√-----

Chỉ trong một đêm, trang weibo @Doanh.Mẫn.Doanh từ chỉ có 1 người follow là Thiên Tề ca ca của cô, bỗng chốc bay lên 1 triệu lượt follow chỉ trong một đêm, quá sức tưởng tượng. Còn ảnh đại diện đẹp mà mịn, lạc phách kia của cô cũng hơn triệu lượt bình luận và like.

Trong số những người follow kia, Lạc Mẫn Doanh đâu nào hay biết rằng có cả những kẻ nam nhân cô ghét cay ghét đắng cũng mặt dày theo dõi cô, còn like hình cực nhiệt tình chứ. Dù cô chỉ đăng duy nhất một ảnh đại diện à @.@

Cùng nhìn qua sơ sơ những nam thần có tiếng với số lượng dân mạng theo dõi trên vài triệu, hiện đang follow Lạc Mẫn Doanh nào:

@ThiênTề_Lạc

@TuTrầm_Văn

@DungKhuyhnh_Phượng

@HànHàn.Doãn

@LãnhNhiên_Hạo

@Mặc.ThượngQuan

@Thần.ThượngQuan (Nếu Thượng Quan Thần biết ca ca ruột thịt của mình là Thượng Quan Mặc cũng yêu say đắm Lạc Mẫn Doanh thì sao ta ?? Có vẻ vui!!)

@VũThanh_TưĐồ

@Hiên.Doãn.Hiên (cả đệ đệ song sinh yêu dấu của Doãn Hàn kia cũng tham gia góp vui vào rồi, kekekek ngày sau càng hot!!)

-----√√√√√-----

Doãn Hiên không thể tin được Hàn ca ca của mình lại hôn trộm người khác, còn dùng hình ảnh của người ta trên mạng down về điện thoại rồi hằng ngày say sưa ngắm nhìn, hôn thâm chứ. Hẳn quả thật tò mò, cô nàng kia là thần thánh phương nào??

Bất chợt tối nay, khi thấy ca ca vô follow weibo của một vị nữ nhân thì hẳn mới biết cô nàng kia là ai??

Nhìn vô trang cá nhân sạch sẽ đến mức không còn ngôn từ hình dung của cô nàng có nick weibo @Doanh.Mẫn.Doanh này, hẳn thật sự giật mình. Cô chỉ theo dõi một mình Lạc Thiên Tề còn lại bất cứ ai cô cũng không follow theo, đã vậy ngoài tấm ảnh đại diện hút hồn kia, cô hoàn toàn không viết gì dòng trạng thái nhìn sơ sơ hẳn còn lầm tưởng đây là người mới tạo.

Nhưng khi lục tra ra thì, nick này đã tạo được hơn 1 năm, hơn 1 năm mà cô không làm gì, đăng cái gì, quả là bất thường. Doãn Hiên hẳn, cũng nên theo dõi cô đại tiểu thư Lạc gia Lạc Mẫn Doanh này xem, cô như thế nào mà Doãn Hàn lại si mê như vậy, nếu chỉ vì cô đẹp mà yêu, thì tên Doãn Hàn mất cũng quá đui mù đi...

Khuôn mặt non chẹt, đáng yêu bao baby của Doãn Hiên hiện lên nụ cười đầy nham nhở, hoàn toàn trái ngược cái bán manh trên khuôn mặt hẳn.

Là huynh đệ song sinh, nhưng Doãn Hàn nếu thuộc lại ôn nhu mặt trời nữ nam thì Doãn Hiên lại là thiên sứ đáng yêu, vẻ mạnh mẽ làm ai cũng muốn cưng chiều kia, thật sự là đôi mạng nữ nhân mà =.=

.....

Đôi lời: Hiện tại mình có một số thắc mắc, muốn thu ý kiến của đồng bào để viết tiếp truyện, hi vọng mn giúp đỡ nhiệt tình :

_ Vấn đề 1: Mình đang suy nghĩ tính viết chap H+ và dĩ nhiên nữ chính sẽ là thánh Doanh, còn vị mỹ nam kia thì mình vẫn chưa biết chọn ai??

(Vì thế, mình quyết định mở cuộc bầu chọn, mỗi bạn chỉ được bầu chọn cho 1 nữ nam 1 lần trong 1 chap, bắt đầu phần này!)

_ Vấn đề 2: Là việc sẽ có bao nhiêu vị nữ nam trong hậu cung của nữ chính??

(Dĩ nhiên mỗi bạn vẫn sẽ bình chọn 1 lần 1 chap, hi vọng các bạn cho mình con số lí tưởng?)

==> Vì để có thời gian cho các bạn suy nghĩ bình chọn chính xác, mình sẽ dành 3,4 phần tiếp cho các bạn hiểu thêm về các nữ nam trong truyện, trước khi tổng kết mình sẽ thông báo trước 1 chap cho các bạn chuẩn bị. Cuối cùng, cảm ơn cái bạn đã theo dõi truyện của mình! Thân ái !!!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Có Cần Phải Chơi Lớn Như Vậy Không??

Nhìn trước mắt là khu vui chơi giải trí, Lạc Mẫn Doanh tí ta tí tòm chạy vào. Thật sự là lâu lắm rồi cô mới được đến khu vui chơi á, trước kia không phải vì nhà không có điều kiện, mà là vì ...chẳng ai thêm chơi chung với cô những trò trong khu vui chơi.

Riết cảm thấy chán nản, Lạc Mẫn Doanh từ từ không đi đến những chỗ như đây luôn, mà giờ thì không sao cả? Há há có Thiên Tề ca ca rồi, chắc chắn bữa nay cô phải chơi cho hết những trò cảm giác mạnh này thôi, trời ơi nghĩ thôi đã vui quá xá!!!

" Ca ca mình chơi cái trò đó đi, muội chưa bao giờ được chơi như thế, nha nha ...* long lanh, chớp chớp*" Đưa tay chỉ về cái trò vòng xoay đi lên cao khoảng 100m, từ trên đó có thể nhìn thấy cả khu vui chơi, lẫn toàn cảnh ở thành phố này luôn. Lạc Mẫn Doanh lung lay tay của Thiên Tề bán manh, năn nỉ.

Nhìn muội muội làm nũng với hấn vì muốn chơi trò chơi, Lạc Thiên Tề cảm thấy vô hạnh phúc và mãn nguyện.

Mẹ của hấn và tiểu Doanh qua đời sớm, từ nhỏ cô luôn được cả nhà yêu thương xem là bảo bối, nhưng chỉ có hấn mới biết cô lẻ loi, bị thương như thế nào. So với hấn được ở với mẹ một thời gian dài, thì Lạc Mẫn Doanh lại khác, cô hoàn toàn thiếu đi tình yêu của mẹ.

Khi cô sinh ra xong, thì đã bị Đạm Đài gia ẵm về. Từ nhỏ đến lúc mẹ cô mất đi, cô chưa từng trông thấy bà ngoài đời bao giờ.

Đạm Đài gia tộc, là một trong những đại gia tộc cổ kính, lâu đời của Hoa Hạ. Trong tộc, con gái mang dòng máu trực hệ của Đạm Đài luôn luôn được tôn sùng, nuôi dạy từ nhỏ. Và không ngoại lệ Lạc Mẫn Doanh cũng vậy, chỉ khi mẹ cô mất vì bạo bệnh, cả Lạc gia không còn một mống người phụ nữ nào, cả gia gia lẫn ba ba mới dám đến Đạm Đài gia tộc thuyết phục người Đạm Đài gia suốt cả tháng, họ mới cho Mẫn Doanh về sống ở Lạc gia.

Kèm theo đó là điều kiện khi cô tròn 20 tuổi sẽ phải kết hôn với một vị nam nhân của Đạm Đài gia tộc. Chuyện này tất cả người Lạc gia đều dấu Lạc Mẫn Doanh. Nhưng vì từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ cô sống rất khép nép, âm u, lãnh đạm.

Lạc Thiên Tề còn nhớ, khi muội muội mới bước về nhà, thời gian đầu Mẫn Doanh không dám lại gần ai hết, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn ai cũng không nói không cười, suốt ngày nhốt mình vào trong phòng, ăn cơm hay mọi thứ cô đều làm ở trong phòng.

Đến một đêm, khi trời mưa tầm tã, sấm sét vang đầy trời, Lạc Thiên Tề không ngủ được nên hấn dậy, đi xuống lầu uống nước, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc đó tim hấn như chết lặng khi thấy muội muội của mình Lạc Mẫn Doanh đang đội mưa xuống tấn đứng ngoài trời, quần áo ướt chèm bẹp, tóc tai rũ rượi, thân thể nhỏ nhắn đứng thẳng, khuôn mặt lạnh nhạt không một giọt máu...

Tả hỏa, hấn chạy nhanh ra kêu muội muội thất thanh mà Lạc Mẫn Doanh không hề có phản ứng. Phải đến lúc ba ba và gia gia chạy ra ôm muội muội về phòng chăm sóc hấn mới biết, đây là một trong những bài tập rèn luyện của Đạm Đài gia tộc dành cho con cháu thuộc dòng trực hệ của họ, những bài học, rèn luyện khôn khổ, mạnh mẽ, khinh hoàng.

Nghĩ thử xem, một đứa bé gái khoảng 6 tuổi mà suốt ngày hết đứng tấn, tập quyền cước, tập đàn cổ, tập làm thơ, viết chữ,... Thì ai mà chịu cho được, ở tuổi này con em nhà người ta thì được ba mẹ cưng chiều, vui chơi thoải mái.

Còn muội muội nhà hấn thì lại phải học phải tập những thứ kia, một cách bài bản, có nề nếp. Làm một người ca ca như hấn quả thật quá bất tài, vô dụng mà. Bảo sao hấn lại không đau xót cô muội muội tội nghiệp đáng thương của mình mà.

Nhìn Lạc Thiên Tề suy tư, hồn bay khỏi xác Lạc Mẫn Doanh khề chau mày, không phải chứ chỉ là rủ chơi cùng thôi mà?? Ca ca huynh có cần phải đảm chiêu vậy hay không??

" Ca ca ... Thiên Tề ca ca ....!!!!" Vừa hét lớn lên vừa giật tay áo Lạc Thiên Tề một cách đầy thô lỗ, Lạc Mẫn Doanh thật sự không biết phải làm sao bây giờ!!

" Ừmmm ... Tiểu Doanh sao vậy, muội nói muốn chơi trò kia à... Chúng ta đi thôi nào!!" Mím cười tươi, Lạc Thiên Tề phục hồi lại chính mình, dắt tay Lạc Mẫn Doanh xông pha đi chơi!!!

Ca ca! Huỳnh có cần chơi lớn vậy không?? Liệu mạng à, chơi xong trò kia, ta muốn một chết mà ca ca lại không tha cho ta, lời đầu Lạc Mẫn Doanh tí tởn chơi hết trò này bay sang trò khác, hoàn toàn là những trò chơi cảm giác mạnh, cảm giác mạnh nha. Một chết cô rồi @.@!!

-----√√√√√-----

La hét muốn khan cổ họng cả ngày, Lạc Mẫn Doanh vui vẻ nằm trên chiếc giường ấm áp, dưỡng spa.

Hi hi ... Thích thú không thể chịu nổi, bữa nay cô mới biết ca ca vĩ đại của mình, còn có một bí mật thâm kín đó là Lạc Thiên Tề sợ ...ma !!

Ôi trời ơi! Huỳnh có cần phải làm vậy không, ca ca ?? Tin nổi không, huỳnh ấy có thể cùng cô phi bay tất tần tật mọi trò chơi cảm giác mạnh kinh hồn, nhưng khi đến nhà ma, huỳnh ấy lại nhất quyết không vô, còn run lấy bầy nữa chớ. Đe dọa suốt buổi trời, Lạc Thiên Tề mới hăm hực theo Lạc Mẫn Doanh vào căn nhà ma.

Và chỉ sau vài phút, cô thật sự hối hận, đùa à cô vừa phải lôi kéo, che chở, dụ dỗ người kia bước đi, còn phải làm gối ôm miễn phí cho người ta ôm chầm chầm.

Ca ca thật sợ hãi! Huỳnh ấy mặt không còn một giọt máu, cô nhìn cũng thương tâm, nhưng mà đi rồi không thể đi lại nha, chỉ có thể đi tiếp thôi... Nói thương tâm vậy thôi, thì Lạc Mẫn Doanh cô vẫn rất buồn cười khi thấy ca ca như thế quá thú vị @.@

Mát mẻ thoải mái khi toàn thân chỉ quần có mỗi tấm khăn trên người, giờ cô được người ta massage thật là sướng muốn điên luôn à !! Vui chơi, quẩy phá đến bần rần tay chân, giờ được xoa tan mệt mỏi. Bảo sao không thích cho được!! Há há

~~Uy!! Sao ... Sao ...mà kì lạ vậy ta?? Bàn tay này càng xoa bóp càng lùi về phía móng cô vậy?? Không lẽ ... massage toàn thân là vậy à, nhưng ... Nhưng ...mà ... tay nghề của người nhân viên này cũng tốt quá đi, làm cô thoải mái vô cùng, bất giác miệng Lạc Mẫn Doanh phát ra những thanh âm nũng nịu, rên rỉ ngọt ngào !

" Umm.. U... Đúng rồi, chỗ đó ...ừm...mạnh chút nữa, á... Nhẹ nhẹ, ừm ... từ từ thôi thoải mái quá đi a ~~"

Người phía sau nghe Lạc Mẫn Doanh nói thì tâm tình ngứa ngáy, khó chịu, bàn tay run rẩy nhẹ vẫn xoa đều đều, dùng sức, lâu lâu lại bóp bóp vài cái theo tiết tấu, yêu cầu của Lạc Mẫn Doanh. Bị người ta sờ tới sờ lui cơ thể một cách thoải mái, Lạc Mẫn Doanh dần dần nhắm nghiền mắt lại, từ từ ngủ dần đi

Cảm giác được người ngọc đang được mình xoa bóp toàn thân, từ từ thả lỏng, dần dần chỉ còn nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, lâu lâu vang lên tiếng mèo kêu nhỏ: " Umm...ừ...ừ...umm~~"

Bàn tay đang an phận xoa bóp kia bắt đầu giờ trò, sờ tới sờ lui đến chán chê tấm lưng gọi cảm mềm mại như tơ lụa thượng hạng kia, chân hần bước nhẹ đến trước mắt người ngọc kia. Đôi mắt phượng xinh đẹp câu hồn khẽ khép lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngủ say đến ửng hồng đầy ngọt ngào, đáng yêu chết người kia Thượng Quan Mặc cảm thấy bây giờ hần thật hạnh phúc và mãn nguyện vô cùng !! Quyết định đến đây thăm cô là vô cùng chính xác, thành công, hay nhất của hần từ trước đến giờ.

Có trời mới biết, khi hần nhìn thấy tên Lạc Thiên Tề kia up hình chụp chung với nàng, hần như điên lên, muốn bay phách vào màn hình máy tính rồi lôi mạnh cái tên không biết sống chết kia ra oánh cho như từ !! Đập tan tành chiếc bàn thủy tinh tinh xảo kia xong, đang cầm bình hoa trên tay hần tính quần nó ra ngoài cửa sổ thì ... Nhìn thấy được dòng tin nhắn của Trầm Văn Tu kia post lên, cả thế giới u ám, con thịnh nộ hải hùng kia của Thượng Quan Mặc cũng lui đi không thất bóng dáng.

Hần có thể cảm thấy chỉ nhờ những dòng tin nhắn nhỏ nhoi của tên kia, hần như kìm lại được ánh sáng của cả thế giới, trái tim nhẹ nhàng đập bình thường lại, thờ có thể nhẹ nhàng hơn.

Nhanh chóng đăng nhập vào trang weibo cá nhân @Doanh.Mẫn.Doanh mà tên Lạc Thiên Tề kia dính kèm theo, nhìn thấy hình đại diện hút hồn, đầy mê hoặc, động tâm phách của cô. Hần chợt cảm thấy có cái gì lằng lằng đang tràn vào tim hần, một sự ấm áp, hạnh phúc làm hần khó có thể tiếp thu được. Trước đến giờ, hần không dám mơ mộng xa vời có thể nhận được những cảm giác này vì hần biết, sống trong cái gia tộc đồ sộ, khối tài sản khổng lồ như thế này, Thượng Quan Mặc hần chỉ có thể nhận lấy là sự lạnh lẽo, tàn khốc một mình mà thôi.

Không suy nghĩ nhiều khi biết được cô đang du lịch tại đây, hần nhanh chóng thu xếp tất cả mọi việc, đáp nhanh máy bay sang đây ... chỉ để gặp cô.

Thượng Quan Mặc khi vừa xuống máy bay, được người thông báo cô đang dùng spa tại chỗ này, không kịp ăn hay về khách sạn nghỉ ngơi, tấy y phục, hần lao nhanh như tên lửa đến đây ... nhìn cô!!

Tận mắt nhìn thấy cô nằm tại đó, trên người không một mảnh vải che thân, phơi bày hết những đường cong tinh tế, là lướt như được thượng đế điều khiển hoàn mỹ mà ra, trái tim Thượng Quan Mặc như muốn ngừng thở, cả thấy giới xung quanh hần giờ chỉ còn lại là mảnh trắng trẻo nõn nà của làn da đẹp không tì vết kia, kèm theo đó tấm lưng mềm mại, thắt lưng nhỏ nhỏ, bé tí tẹo của cô. Làm hần cảm giác chỉ cần hần bóp nhẹ một chút thôi cũng đủ có thể làm vỡ vụn nó.

Cặp móng tròn trịa, đầy đặn kia làm hần cương cứng, bao nhiêu lâu trong giấc mơ của Thượng Quan Mặc, hần mơ tưởng hình dung thân thể Lạc Mẫn Doanh ra sao? Nhưng khi tận mắt nhìn thấy rõ ràng, hần thật không kìm chế nổi, máu mũi cũng từ từ chảy ra!! ==

Vội vàng chạy nhanh ra ngoài xử lí sinh lí cá nhân, Thượng Quan Mặc thật cảm thấy quá xấu hổ, hần muốn độn thổ luôn cho rồi. Hần ngồi ngồi phong

lưu thành tánh, bao nhiêu thân thể xinh đẹp, bao nhiêu mỹ nữ, hắn cũng đã từng chạm thậm chí thử qua ở trên giường. Nhưng ... chỉ có cô, khi nhìn thấy cô thôi, thì dù cô không làm gì cả thì Thượng Quan Mặc hắn cũng động dục, còn thịt phía dưới lại sưng cứng, thô to càng khó chịu. Nó như muốn phá ban chiếc quần chật hẹp này, mà chèn ép vào lãnh địa mềm mại, toả hương mật ngọt thơm mát, giữa hai chân thon dài, thướt tha của cô cơ.

Sau khi xử lý xong, hắn bước nhẹ nhàng về phía giường cô, ra hiệu cho cô nàng đang phục vụ xoa bóp chiếm tiện nghi của cô vợ nhỏ hắn. Thu xếp hết mọi thứ, chắc chắn xung quanh chỉ còn cô và hắn thôi thì bàn tay bắt đầu chạm nhẹ nhàng vào da thịt nõn nà, mát lạnh của cô.

Từng dòng điện từ truyền vào cơ thể hắn, khoái cảm cùng khoái mái bay thẳng vô cơ thể Thượng Quan Mặc, làm hắn yêu thích, hạnh phúc không chỗ nói. Bước nhẹ nhàng, đứng trước mặt cô, nhìn cô ngủ say, Thượng Quan Mặc kim lòng không nổi, từ từ cúi đầu, đôi môi gọi cảm của hắn chạm dần dần vào đôi môi mọng nước, ngon lành của Lạc Mẫn Doanh.

"Um~~um~~u ..." Rên nhẹ vài tiếng, Lạc Mẫn Doanh không hề hay biết gì, cô chỉ cảm giác có cái gì mềm mại, ẩm ướt đang liếm láp miệng cô, hơi khó thở một chút nhưng lại khoái cảm là lạ, cô khá thích. Chìm dần vào giấc ngủ tiếp, không quan tâm có ai kia đang ăn đậu hũ, chiếm tiện nghi khoái mái không tốn đồng nào của mình, Lạc Mẫn Doanh vô tư hưởng thụ cảm giác lạ lạ kia.

Thượng Quan Mặc cảm thấy yếu chết đi cảm giác thơm tho, ngọt ngào khi chạm vào mút, la liếm khoang miệng Lạc Mẫn Doanh, đôi tay to lớn đẩy nhẹ lên thân thể Lạc Mẫn Doanh, hắn nhanh nhẹn, nằm nghiêng thể chỗ vào, bàn tay kia lại một lần nữa lần mò vỗ về đôi nhũ hoa no đủ, hồng hào kia, ummm... Cảm xúc vẫn dần hồi, mềm mại như lúc trước hắn chạm vào, xoa xoa bóp bóp, khẽ ngắt nhẹ đỉnh hoa, đỉnh hoa đỏ sậm, bị thô bạo va chạm cương cứng ngạo nghễ lên làm người ta thêm khác. Muốn cắn ngậm, thưởng thức nó vậy, lần mò tiếp xuống phần mông vênh lên kia, bóp nhẹ nhào nắn quả là đàn hồi thật tốt. Không biết còn thịt thô to, sưng tím cứng cứng của hắn chạm vào rãnh mông kia cọ cọ thì cảm xúc tuyệt vời như thế nào???

Buồng đôi môi ngọt ngào kia ra, từng tơ từng sợi chỉ bạc nối liền miệng Thượng Quan Mặc với Lạc Mẫn Doanh làm hắn cảm thấy cả người nóng bức đầy khó chịu, đã vậy dưới thân còn thịt kia cứ liên tục sưng to sưng lớn phản ánh muốn thoát ra, xâm nhập vào mật huyện, đang chảy urom ướt thủy dịch ngọt ngào kia.

Tay hắn lại một lần nữa không yên lặng lần mò vào lãnh địa toả mùi thơm xử nữ mật ngọt chết người kia !! Từ từ ... Từ ..từ đến gần

~~Bóp !! Búp !! Bạch !!

Từng tiếng động lớn vang lên, Lạc Mẫn Doanh cả người loạng xịch, giò chân đập mạnh vào người trổng Thượng Quan Mặc, và đương nhiên hắn oanh liệt bị đập bay ra cửa phòng.

Không phải là Lạc Mẫn Doanh đã tỉnh dậy và thấy Thượng Quan Mặc ăn đậu hũ của cô mà là ... Haizzzz .... Cô cảm thấy ngứa ngứa phía chân nên đập phách ra, ai ngờ đập chuẩn xác và Thượng Quan Mặc hi sinh bay ra - -

Tiếng động lớn làm Lạc Thiên Tề chú ý, hắn vội vàng chạy đến trước cửa phòng massaga của Lạc Mẫn Doanh đập cửa kêu to:

" Tiểu Doanh, bên trong có chuyện gì vậy? Muội có sao không, mau mở cửa cho huynh!!"

Nghe tiếng kêu lớn thất thanh của Tề ca ca, Lạc Mẫn Doanh xoa xoa nhẹ mắt, tỉnh lại.

Quái lạ, cô ngủ say từ lúc nào vậy, nhìn xung quanh không thấy cô gái lúc này massaga cho cô, Lạc Mẫn Doanh bỗng sực tỉnh, không lẽ cô ngủ lâu đến lúc người ta xoa bóp cũng xong việc, lẳng lẽ đi luôn.

Vội vàng quần quanh người thật kỹ càng, Lạc Mẫn Doanh bước nhanh ra cửa. Cách! Cửa mở ra, cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng cao độ của Lạc Thiên Tề ca ca, cười nhẹ, vỗ vai an ủi.

" Ca ca, muội chỉ ngủ quên, chắc nãy vô tình đập trúng thứ gì rơi xuống, nên mới nghe tiếng động lớn như vậy á!" Chớp mắt, long lanh nhận lỗi, Lạc Mẫn Doanh nắm lấy tay Thiên Tề lay lay.

" Haizzzz... Huynh thật sự hết cách với muội rồi đó tiểu Doanh, chỗ nào muội cũng ngủ được, huynh phải bái muội làm sư phụ quá!!" Xoa mái tóc buồng nhẹ, mềm mại của muội muội. Lạc Thiên Tề cảm thấy thích ý, thật tình tóc muội muội sờ thật sướng tay quá mà, không thể trách hắn được nha.

" Thôi, giờ cũng tối rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ thôi, mai còn lên máy bay về sớm, chơi mí ngày cũng đủ lắm rồi. Còn không về gia gia với ba ba sẽ lo chết mất!!"

"" Haha... Ca ca nói đúng, muội cũng nhớ gia gia, ba ba lần Lạc gia lắm rồi!"

Hai huynh muội nắm tay nhau, thông thả bước đi khỏi khu spa, mà không hề hay biết phía phòng Lạc Mẫn Doanh vừa bước ra kia còn có một vị yêu nghiệt hoạ thủy nam nhân cũng đang bước ra. Thượng Quan Mặc khi nghe tiếng Lạc Thiên Tề hét lên kia, hắn đã nhanh chóng núp ngay xuống dưới giường của Lạc Mẫn Doanh, lúc đó có ai mà nhìn thấy hắn như vậy chắc cười hắn chết mất.

Đường đường là Tổng Tài của Thượng Quan thị như hắn mà cũng sẽ có ngày sợ người ta phát hiện, phải trốn xuống tận gầm giường!!

Haizzzz ... Biết làm sao được! Nếu hắn còn đứng sờ sờ kia mà Lạc Mẫn Doanh cô thấy được hắn, nhìn sạch sẽ người cô. Thì với tính cách cô gái kia, không liều mạng sống chết với hắn mới là lạ, nhưng thả cô đánh mắng hắn thôi thì cũng không sao. Hắn sẽ tình nguyện đứng yên cho cô đánh đập, thoải mái miễn cô thoải mái là được.

Biết sao đây! Cô vợ nhỏ của hắn tính quá bạo lực, thích đánh người mà. Thượng Quan Mặc hắn lại yêu cô quá cuồng si, thích chết mất tính bạo lực của cô, chỉ cần cô muốn, hắn sẽ làm tất cả vì cô!! (Thề nò là đây!! Tội thật, đẹp trai yêu nghiệt thế mà bị bệnh cuồng ngược, dã man, bó tay!!)

Nhưng cô thà đánh mắng hắn thì không sao, chỉ là nếu cô đánh mắng bầm dập hắn xong mà còn không bỏ qua cho hắn. Hắn hắn, chán ghét hắn thì không phải hắn mất trắng cả chỉ lẫn chài à!! Còn cái tên Lạc Thiên Tề kia, chắc chắn cũng sẽ biết chuyện hắn nhìn sạch tron Lạc Mẫn Doanh, thì chắc chắn trăm phần trăm, tên kia cũng hòa theo bay vô đánh hắn thôi, sau đó sẽ đâm chọc, khuyến khích Lạc Mẫn Doanh xa lánh hắn, kèm theo là dè phòng, ngăn cấm hắn lại gần cô vợ nhỏ kia. Hắn sao chịu được. Nên đành ngâm ngùi chui xuống gầm giường vậy, dù sao bữa nay hắn cũng ăn không ít đậu hũ của cô vợ nhỏ của hắn nha. Thượng Quan Mặc hắn lòi to rồi ... ha hahhhh ....

Cười to như một thần bệnh thần kinh, Thượng Quan Mặc quần áo sặc sỡ, tươi cười bước đi nghênh ngang về phía khách sạn, phòng ngủ mình. Há há, phòng ngủ của hắn đối diện phòng ngủ vợ nhỏ của hắn nha, cả ghế ngồi trên máy bay hắn cũng đặt chỗ ngồi phía sau lưng vợ hắn luôn, ai thấy Thượng Quan Mặc hắn giới lắm chưa.

Lạc Mẫn Doanh ơi, Thượng Quan Mặc anh nhất định đưa em về làm cô vợ nhỏ của anh, nhận mệnh đi, em trốn không thoát thiên la địa võng của anh bài bố đâu. Ngoan ngoãn làm bà xã yêu dấu của tổng tài Thượng Quan thị là anh đi. Há há ~~

~~ To be continue

~~~~~

Đôi lời: Sau khi xin ý kiến của mn. Được mọi người cho tự quyết định, vậy ta tự xử nha.

Cảm ơn mn đã tích cực theo dõi và bình luận, ta sẽ cố gắng viết và up truyện nhanh chóng, ngay khi viết xong.

Vì dạo này, lịch học và đi tour của ta khá nhiều (Ta là sv Du Lịch) nên sẽ có nhiều lúc tạm ngưng up truyện nhiều, hi vọng mn thông cảm! Thân ái!!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mâu Thuẫn Đan Xen!!

Có vẻ như vai của ai đó người bên cạnh quá ảm áp, vững chắc nên Lạc Mẫn Doanh đánh bài với chu công một cách ngon lành. Mà không hề hay biết phía sau cô, người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt lớn ghen tỵ với người bên cạnh cô đang bám đu y như con gấu kola vậy!

Sau một khoảng thời gian ngủ ngon đến đông tây cũng không hay biết, Lạc Mẫn Doanh cùng Lạc Thiên Tề cuối cùng cũng đáp máy bay xuống Hoa Hạ. Nói thật lòng! Giờ đây, cô lại muốn bôn ba đi du lịch tiếp, chẳng muốn về nhà chút nào. Về nhà nè rồi phải đi học lại, đi học lại là phải làm bài, học bài, gặp toàn những thứ âm binh hắc ám gì đâu!! Không muốn chút nào!

Nhưng ... Giờ Lạc Mẫn Doanh cô mà không về gia gia và ba ba sẽ thương tâm lắm đó, dù sao cô cũng xa nhà hơn tuần rồi. Với lại, cuối tuần này lại đại thọ tám mươi của gia gia nhà cô, Lạc Mẫn Doanh cô phải có mặt tổ chức bữa tiệc thật hoành tráng cho gia gia nhà mình chứ.

Mang theo suy nghĩ thông suốt, Lạc Mẫn Doanh nhanh chân bước theo ca ca ra sân bay quốc tế. Bỗng thỉnh thoảng tiếng kêu to làm cô bất ngờ:

"Doanh Doanh !! Con về rồi, gia gia nhớ con lắm!!!" Giọng nói thẳng thắn vừa vang lên thì ngay lập tức, cô rơi sầm vào cái ôm vững chắc đầy ảm áp.

"Hihi ... Gia gia, Doanh Doanh cũng rất nhớ người nha, người ta mua quà quá trời cho người luôn đó á!!!" Mỉm cười vui vẻ, giong già Lạc Mẫn Doanh bắt đầu chiêu trò làm nũng, bán manh, nhõng nhẽo của mình ra. Mà không biết những hình ảnh đáng yêu, quá xa cung của cô đã bị một số con thú già kia nhìn thấy không sót gì!!

Doãn Hàn thật sự không biết nói gì hơn khi nhìn thấy người hắn yêu thương, cô vợ tương lai của hắn có thể làm người ta yêu đến không kìm chế được này. Bao ngày ngóng chong, bao ngày giết mình giữa đêm một mình, ngồi canh trực cái weibo @ThiênTề_Lạc đáng chết kia up hình của nàng. Giờ đây khi hắn chính mắt được nhìn thấy nàng trước mắt, chỉ cần bước vài bước hắn có thể ôm chầm lấy nàng rồi. Trời mới biết, hắn phải kìm chế ra sao bản thân, nỗi xúc cảm dâng tràn muốn hoá thành con quái vật chiếm hữu một mình nàng!!

Nhưng không! Nếu bây giờ hắn làm như thế, thì bao nhiêu kế hoạch mà hắn khổ tâm gây dựng để rước nàng về Doãn gia sẽ đổ sông đổ biển mất!!

Doãn Hàn hắn phải nhịn, phải chịu đựng vì tương lai tươi sáng, hạnh phúc sau này của hắn.

Còn bên cạnh Doãn Hàn, vị nam nhân mặt chiếc áo somi trắng, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn, đen láy kia mang theo gong kính nhẹ trong thật bán manh, baby kia thì giờ đang mở to đôi mắt nai ngơ ngác ngắm nhìn cô gái trước mắt đang không thêm dè ý ai cả, ôm chầm lấy người trung niên kia, ngọt ngào nũng nịu.

Doãn Hiền khó có thể tin, ngày hắn về nước Doãn Hàn ca ca ra đón hắn, hắn đã tự giết mình trong lòng. Dù huynh đệ hắn vô cùng thân thiết, nhưng ít khi

nào, Doãn Hàn lại chịu đi làm những chuyện nhỏ nhoi như thế này đâu. Giờ đây hắn mới hiểu, cái tên cáo già hắc ám Doãn Hàn kia, nói đi đón hắn chỉ là cái cớ, còn việc đi gặp người yêu trong mộng mới là quan trọng đi, Doãn Hiền hắn chỉ là tấm bia chắn trong kế hoạch của ca ca mình mà thôi!! Hắn cũng quá đáng thương nha @.@

Cùng bước ra theo Lạc Mẫn Doanh và Lạc Thiên Tề, Thượng Quan Mặc cũng không vội đi liền, này giờ hắn vẫn luôn âm thầm đi sát phía sau Lạc Mẫn Doanh. Vì thế cho nên, hình ảnh cô đáng yêu ngọt ngào làm nũng kia, làm tim hắn nhưng ngừng đập. Thượng Quan Mặc có thể cảm thấy được từng mạch máu trong cơ thể hắn đang sôi trào, giờ đây thế giới của hắn cũng chỉ còn cái cô gái xinh đẹp như thiên sứ nữ thần kia mà thôi. Hắn biết, từng nhịp đập trong tim hắn, giờ chỉ đập vì một mình cô- Lạc Mẫn Doanh, nữ thần soi sáng cho con người u tối Thượng Quan Mặc này.

Quay trở lại Lạc Mẫn Doanh, sau khi ôm gia gia thăm thiết, cô vui vẻ cười toe toét miệng, liều lo kể chuyện đi du lịch của mình ra sao cho gia gia và ba ba nghe thấy. Liếc thấy đứa con gái nhí nhảnh, đáng yêu nhà mình không hề chú ý hình tượng đài cát tiêu thư thả ga nói chuyện âm trời kia. Lạc Sách chỉ có thể lắc đầu, nếu lúc này Nhã Nguyệt có thể thấy Doanh Doanh vui vẻ, hoạt bát như thế này, chắc nàng cũng vui lắm, phải không?

"Doanh Doanh, con nói chuyện nhiều như vậy có mệt mỏi chưa, đây là sân bay con cứ đứng ở đây mà nói chuyện hoài như thế á. Về Lạc gia nghỉ ngơi cho khoẻ, rồi lại từ từ kể chuyện, được không??" Giọng Lạc Sách trầm ấm vang lên. Lạc Mẫn Doanh bỗng cảm thấy xấu hổ, từng đóm hồng hồng cứ thay phiên nhau hiện lên trên khuôn mặt thuần khiết non nớt kia.

Cô thật là sơ xảy mà, hề vui vẻ hớn hở lên là y như rằng nói chuyện quên trời trăng mây đất luôn. Liếc nhìn xung quanh, trông thấy Doãn Hàn đứng đó không xa đang mỉm cười ôn nhu với mình. Lạc Mẫn Doanh thầm than với lòng: "Khốn nạn mà!!" Trên trán cô vurun vài vài giọt mồ hôi, lòng chợt lạnh lại. "Tên hắc ám kia, đến đây làm gì. Đến đón cô, không nên nha, đánh chết cô cũng không cần hắn quan tâm cô á. Tên kia không chỉ hắc ám mà trình độ biến thái cũng làm khủng á. Cô không muốn chết sớm đâu. Không cần à!!"

Cảm thấy thiên sứ của lòng hắn nhìn hắn chăm chú, Doãn Hàn ôn nhu, nhẹ nhàng bước từng bước êm dịu về phía Lạc Mẫn Doanh. Khi chỉ cách cô chừng một bước chân Doãn Hàn dừng lại, đôi mắt xinh đẹp của hắn nhìn cô trĩu mến thăm thiết, cười nhẹ nhàng, Doãn Hàn buông lời nói:

"Doanh Nhi, nàng về rồi à! Đi chơi có vui vẻ không?? Ta rất nhớ nàng!!" Nói rồi trực tiếp không đợi ai khác phản ứng lại, Doãn Hàn nắm tay Lạc Mẫn Doanh kéo cô về phía mình.

Lạc Mẫn Doanh đang chết chìm trong lời nói ôn nhu, bất ngờ kia của Doãn Hàn thì bỗng thấy mình ngã sầm về phía trước, cứ tưởng cô sẽ hôn đất mẹ ngọt ngào thì lại không biết từ đâu, cô đụng mạnh vào vòm ngực rắn chắc, một cổ mùi thơm nồng nặc của thảo mộc thiên nhiên xông thẳng vào mũi cô.

Thật sự mà nói không hiểu vì sao, Lạc Mẫn Doanh lại cảm thấy yêu thích không buông cái loại mùi hương thơm nực này, khi hít nó cô lại cảm thấy cả người thật là thư thái, nhẹ nhàng và thoải mái làm sao!!!

Còn Doãn Hàn, hắn thật sự không thể tin được tất cả sự việc trước mắt hắn, hắn ôm chăm lấy cô, cô lại không một chút phản kháng nào, ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng hắn, mặc hắn yêu thương. Chỉ khi thật sự cảm thấy được thân thể mềm mại, mịn màng kia cùng với nhịp tim đập đều đều của cô, hắn mới dám tin. Không dám hành động mạnh mẽ, Doãn Hàn sợ Lạc Mẫn Doanh giật mình, hay khó chịu hắn chỉ cố gắng đè nén cảm xúc muốn nhiều hơn cái ôm từ cô, nhưng hắn biết giờ chưa đến lúc. Ôm cô nhẹ nhàng, bình yên như vậy hắn chỉ muốn thời gian cứ thế dừng trôi đi, mọi thứ xung quanh hãy dừng lại. Cả thế này chỉ còn lại Doãn Hàn hắn cùng Lạc Mẫn Doanh cô ôm nhau ấm áp như thế này thôi thì có đời gì, hắn cũng bằng lòng!!

Xung quanh mọi người, cả Lạc Thiên Tề, Doãn Hiền, Lạc Miên gia gia, Lạc Sách baba lẫn cái người đang đứng phía sau kia Thượng Quan Mặc, đôi mắt hắn giờ hắn lên những tia lửa máu, bàn tay đang bóp chặt lại nổi đầy gân xanh. Có thể thấy được, giờ đây hắn nổi giận đến cỡ nào!!

Tại sao chứ??? Tại sao??? Tên Doãn Hàn kia là cái thá gì mà hắn lại ngang nhiên ôm lấy người của Thượng Quan Mặc hắn?? Lạc Mẫn Doanh cô chỉ có thể là của hắn, chỉ một mình hắn, hắn không bao giờ cho bất cứ ai có thể đụng chạm vô cô ngoài hắn ai cũng không được. Lạc Thiên Tề không được, Doãn Hàn lại càng không!!! Cả người Thượng Quan Mặc toả ra hàng ngàn tia sát khí, khuôn mặt yêu mỹ kia giờ lại mang vẻ yêu ma đoạt hồn, máu lạnh, dã man!!

"Doãn Hàn, cậu điên à!! Đang làm gì đó, buông ngay bàn tay xấu xa của cậu ra khỏi người tiểu Doanh nhà tôi ngay lập tức!!" Giận dữ rống lên, Lạc Thiên Tề miệng vội vàng ra lệnh, tay nhanh chóng lôi kéo muội muội đáng yêu của mình thoát khỏi móng vuốt của tên hắc ám kia!!

Nghe tiếng rống giận dữ của ca ca mình, Lạc Mẫn Doanh mới chợt tỉnh táo lại, cô vội vàng vùng vẫy thoát khỏi người Doãn Hàn, mà Doãn Hàn cũng sực tỉnh, hắn cũng không dám mạnh bạo cưỡng chế, chỉ có thể đáng thương hề hề, không đành lòng buông tay người hắn thương yêu.

Khuôn mặt xinh đẹp thuần mỹ kia của Lạc Mẫn Doanh giờ nhiễm lên vài tia hồng hồng, nhìn trông cực kì yêu kiều, cô thật sự muốn đào hố nhảy cái bụi xuống đó luôn cho rồi!! Trời ơi!! Sao cô lại có thể ngu ngốc si mê mùi hương từ cơ thể của cái tên hắc ám Doãn Hàn khốn kiếp kia cơ chứ?? Đã vậy, cô còn lại ngoan ngoãn nằm im lặng trong vòng tay của hắn, không một chút phản kháng, không một chút biểu tình nào nữa chứ!! Thiệt là xấu hổ muốn chết mụ luôn đi à !!! Trời ơi!! Lão thiên a ~~~

~~Thoát khỏi vòng tay rắn chắc kia, Lạc Mẫn Doanh nhanh chóng co giò chạy phốc ra bên ngoài sân bay như tên lửa, bỏ lại phía sau là hàng ngàn đầu hỏi, hàng ngàn tượng đá hoá thạch mỹ nam!!

Nhìn về hướng cô gái đang cố sức chạy chối chết kia a, Doãn Hiền mỉm cười thật tươi! "Khả ái thật!! Lạc Mẫn Doanh cô thật là thú vị so với những thông tin tầm xàm trên những tờ giấy tôi điều tra về cô!! Làm sao đây?? Tôi lại hứng thú với em nữa rồi, thật rất hi vọng, lần gặp sau của chúng ta ra sao đó!! Cô bé thiên sứ á!!" Bước chân vừa động, Doãn Hiền cũng không thèm quan tâm cái ông anh song sinh của mình đang làm gì, hắn bước nhanh về phía hướng Lạc Mẫn Doanh vừa mất dạng, thông dong thanh thân đi về phía trước !!

Sau một lúc chợt tỉnh!! Thì cả Doãn Hàn, Lạc Thiên Tề, Lạc Sách cùng Lạc Miên gia gia cũng vội vàng chạy theo tìm bóng dáng xinh đẹp vừa mới

phóng như tên lửa kia, bọn họ thật hết chỗ nói với cô mà!!

Nhìn tất cả mọi người dần dần bỏ đi, Thượng Quan Mặc thật đưa tay vào túi, cầm ra chiếc điện thoại, bấm nút gọi:

" Cách!!! Thưa Mặc tổng!"

" Ừm, nhanh chóng điều tra tất cả những thông tin về Lạc Mẫn Doanh. À kể cả Lạc gia cũng vậy. Nhanh lên!! Tôi muốn tối nay, mọi thứ đều phải ở trên bàn làm việc của tôi!" Lạnh giọng ra lệnh.

" Vâng. Tôi biết rõ thưa Mặc tổng!"

Cúp điện thoại, Thượng Quan Mặc nhìn về hướng Lạc Mẫn Doanh vừa đi thăm nói:

" Chờ anh, nhanh thôi! Anh sẽ đưa em về Thượng Quan gia!"" Không quan tâm bao nhiêu con mắt xung quanh đang phóng mị tình cho mình, Thượng Quan Mặc nhanh chóng bước ra sân bay.

-----√√√√√-----

Quanh đi quẩn lại thì cũng đến ngày sinh thần của Lạc Miên- Lạc gia chủ. Hôm nay, Lạc Mẫn Doanh thật sự rất mệt mỏi, cô không chỉ phải dậy sớm từ lúc trời còn chưa sáng, tự mình làm đồ ăn sáng cho gia gia của mình.

Sau đó, cô lại vội vàng đi ra ngoài thần thần bí bí, im lặng lén lút đi và phòng bếp của Lạc Gia, chiến đấu cả buổi trời cô mới vui vẻ mỉm cười thật hạnh phúc vì thành quả từ trưa tới chiều của mình.

" Tiểu Doanh, muội lúp lỏ, làm gì dưới phòng bếp kia giờ xong chưa??? Muội cũng không lo lắng sửa soạn cho buổi tiệc tối nay tại Winny Hotel hay sao???" Lạc Thiên Tề hẳn thật sự không biết cô muội muội này của hắn đang suy nghĩ gì nữa, từ ngày muội tỉnh lại trong bệnh viện thì hoàn toàn tính cách thay đổi, khó nắm bắt. Cả hắn ca ca đây, cũng bó tay không biết muội muội hiểu gì?

" Ca ca, muội ra liền, ra liền. Huynh đừng vào, muội tới ngay!"" Giật phách mình, Lạc Mẫn Doanh vội vàng chạy ra... Cảm giác như đi chậm một lát, thì bí mật mà sáng đến giờ cô chuẩn bị đâu bấy lâu không phải đổ sông, đổ biển à!! Không sợ mới là lạ !!

-----√√√√√-----

Cuối cùng thì buổi tối cũng đến, tại sảnh một trong những khách sạn hàng đầu tại Hoa Hạ, Winny Hotel bắt đầu xuất hiện những vị có máu mặt, địa vị cấp cao của nơi đây tụ tập. Xung quanh người người ai ai cũng sang trọng, ai ai cũng kiêu kiêu nói cười vui vẻ xem lẫn cả bầu không khí long trọng, trang nghiêm kia.

Lạc Thiên Tề khoát trên mình một bộ y phục dạ hội sang trọng màu đen tuyền, trên khuôn mặt điển trai kia giờ là nụ cười hữu lễ luôn thường trực trên môi. Bên cạnh đó thì Lạc Sách cũng tất bật tiếp khách, dù muốn hay không thì mối quan hệ xã giao cũng là tất yếu...

Bước chân vào buổi lễ từ rất sớm Lãnh Hạo Nhiên vẫn nhìn xung quanh đảo diết tìm kiếm bóng hình yêu thương mấy lâu nay, hằng đêm luôn hiện lên trong mỗi giấc mơ của hắn. Trời biết hắn vui vẻ biết bao khi nhìn thấy bức thiệp mời dự sinh thần của Lạc gia. Khi biết người hắn tìm kiếm bấy lâu là đại tiểu thư của Lạc thị, hắn vẫn còn đau đầu khi không biết làm cách nào để tiếp cận nàng từ từ nữa, mà lần này là đây có lẽ là cơ hội vô cùng tốt cho hắn. Lãnh Hạo Nhiên hẳn phải nắm bắt mới được, vì thế nguyên cả ngày hôm nay hắn dành toàn cho việc lựa chọn trang phục cùng phần quà thật hợp ý nhất cho Lạc gia chủ!

Khi đến đây, hắn lại đưa mắt tìm cô hoài mà không thấy, trái tim Lãnh Hạo Nhiên cũng bỗng trùng xuống, hụt hẫng nhiều đi.

Cách đó không xa, cũng có một người cùng chìm vào cảm giác lo lắng, thấp thỏm không kém Lãnh Hạo Nhiên kia, Tư Đồ Thanh Vũ hẳn cũng có mặt tại đây từ sớm. Từ một tuần trước khi hắn nhận lấy được tấm thiệp mời dự sinh thần của gia chủ Lạc gia, Tư Đồ Thanh Vũ đã ăn ngủ không yên, bao ngày hắn như thẳng điện cứ ngồi yên trong phòng, cầm tờ lịch trên tay ngồi đếm từng ngày, hi vọng nhanh chóng đến bữa nay để gặp Lạc Mẫn Doanh.

Tư Đồ Thanh Vũ hẳn cố gắng đến khách sạn từ sáng sớm, hắn cứ ở trong khách sạn ngồi chờ đến khi tiệc khai, khi hắn trong thấy Lạc gia người, trái tim hắn đập mạnh lên, nổi hào hứng, hi vọng đưa mắt đẹp tìm kiếm bóng dáng Lạc Mẫn Doanh trong đoàn người Lạc gia kia, nhưng mà tìm hoài tìm mãi hắn lại chẳng thấy nàng đâu. Trong lòng hắn, cứ sợ hãi hôm nay cô lại không đến, thì hắn phải làm sao bây giờ ???

Còn Thượng Quan Mặc cùng Thượng Quan Thần cũng góp mặt trong những top nam thần có mặt sớm nhất tại Winny Hotel dự tiệc của Lạc gia. Cả hai, ai cũng không thèm nói chuyện với nhau lời nào, nhưng lại cùng hợp ý liếc nhìn xung quanh tìm kiếm cô gái lam tim bọn hắn rung động Lạc Mẫn Doanh.

Thượng Quan Thần khi bước vô khách sạn, tâm trạng hắn luôn luôn hồi hộp thêm lo lắng. Hắn thật sự lo sợ hôm nay gặp cô, hắn nên phải cư xử như thế nào?? Trang phục của hắn có hợp lễ không?? Cô có còn giận hắn nữa không?? Bao nhiêu lời hắn muốn nói với cô, lại sợ cô không thèm nghe, hừng hờ ra đi!! Làm Thượng Quan Thần, tìm bằng co thối, pháp phòng lo sợ!!

Thượng Quan Mặc thì mang tâm tình vui vẻ, hăng hái đi dự tiệc sinh thần của người hắn yêu. Dù sao thì cô cũng không có chán ghét hắn mấy, hắn cũng nên tranh thủ tạo cơ hội tốt tiếp xúc với người Lạc gia, chiếm một ít thiện cảm cũng nên. Nghĩ thầm vui vẻ, Thượng Quan Mặc thoải mái cầm trên tay chiếc rượu vang đỏ nhắm nháp, cũng đưa mắt ra cửa trông chờ nữ tycoon của lòng mình. Còn bao nhiêu cô nàng tiểu thư mời gọi, buông lời ngả nón kia thì hắn chỉ lạnh mặt kêu: " Biền!!"

So với không khí khá u ám từ phía bên kia thì bên đây Doãn Hàn, Doãn Hiền cùng Phụng Khuyết Trần lại mang theo tâm trạng vui vẻ, thoải mái mà chậm rãi tham dự.

Doãn Hàn thì tươi cười ôn nhu phụ giúp Lạc gia tiếp khách, xã giao suôn sẻ làm cho Lạc Sánh, ba ba của Lạc Mẫn Doanh cũng giành cho hắn nhiều thiện cảm hơn trước. Còn Doãn Hiền thì lại chọn một góc khuất, một mình ngồi nhâm nhi ly rượu đỏ sậm kia, đôi mắt to tròn long lanh, đáng yêu lại đảo mắt xung quanh theo dõi từng người đóng kịch, từng người giả tạo mang mặt nạ giả dối tươi cười bợ đỡ lẫn nhau, xem đến thú vị cả người.

Khác với những người nữ nam kia đang lựa chọn phương pháp tham dự tiệc tại sảnh, thì Phụng Khuyết Trần lại chưa hề cảm thấy nóng vội, hắn vẫn thong dong chọn ngồi trong một phòng vip tại khách sạn, đưa mắt nhìn màn hình đang quay phim toàn cảnh dưới sảnh kia một cách nhàm chán.

Tựa người vào thành ghế sofa mềm mại, chiếc áo khoác hồ, lộ rõ từng múi cơ bụng cuồn cuộn rắn trắng trong không khí, đôi chân dài đẹp miên man lại đan chéo nhau, từng ngón tay thon dài mon chón chiếc điện thoại sang trọng chiếu hình một vị mỹ nữ xinh đẹp mặt trên mình chiếc váy hồng phấn, đơn giản, đang ngồi một mình trên chiếc thuyền nhỏ nhỏ, bàn tay búp măng xinh xắn cầm vài bông hoa sen vừa chớm nở, còn vương vài giọt sương sớm. Cô thả hồn vu vơ theo làn sen hồng nở rộ lênh bênh trên sông kia, vẻ đẹp thuần khiết lại mang tia mị hoặc câu hồn người, làm cả Phụng Khuyết Trần hắn, người luôn luôn chán ghét, khinh thường đụng chạm vào phụ nữ, cũng phải xiêu lòng tán thưởng vẻ đẹp không nhiễm phàm trần của Lạc Mẫn Doanh.

-----√√√√√-----

Ánh đèn của Winny Hotel bỗng tắt đi, từng hàng từng hàng ngọn nến li ti được thắp sáng lên trên sân khấu, mọi người xung quanh chỉ thấy một vị trung niên đứng tuổi, khoác trên mình là bộ trung son sậm màu khuôn mặt uy nghiêm bước đi từ lầu xuống, điều nổi bật làm mọi người ai ai cũng sửng sốt lại là vị thiếu nữ bên cạnh hắn.

Chỉ thấy cô khoác trên mình một bộ đầm dài đuôi cá lịch thiệp, quyến rũ màu đỏ sậm. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được búi cao một cách tinh tế lên, trên trán mái ngó lơ thưa cùng vài lọn tóc mai xoăn nhẹ xoã ra tô điểm cho khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng mang thêm đẹp kiều sa, lãnh diễm. Tầm lưng trắng ngần, đẹp đẽ mềm mại lộ giữa không khí làm cho mọi người xung quanh giống đực, đều nuốt một ngụm nước bọt.

Cô chỉ nhẹ nhàng, lãnh đạm khoác tay Lạc gia Lạc Miên bước xuống lầu thôi, nhưng lại đưa đến bao nhiêu người chú ý, bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm cô. Hừ!! Khó chịu, thì có khó chịu nhưng cô cũng lãnh đạm bước đi mà thôi, chẳng muốn thêm chú ý. Cứ coi như là mấy đám rau dại nhìn mình vậy.

Từ khi Lạc Mẫn Doanh cô xuất hiện từng đạo ánh mắt nóng bỏng cứ chăm chú nhìn cô, cứ như họ sợ, sợ hờ một tí thì cô lại biến mất không thấy bóng dáng nữa. Thượng Quan Mặc, Thượng Quan Thần, Tư Đồ Thanh Vũ, Doãn Hàn, Doãn Hiền, Lãnh Hạo Nhiên kể cả Phụng Khuyết Trần cũng cảm thấy tim mình đập mạnh lỗi nhịp, khi cô xuất hiện.

Thẩm Văn Tu nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh bước xuống với hình thức như thế này, thì trong lòng không khỏi cảm thán than lên: "Quả thật là nữ thần có khác, cả cách xuất hiện dù chỉ nhẹ nhàng cũng vô cùng gây chú ý, ngạo nghễ, lãnh đạm quá suất con mụ nó mà !!!"

Bước đến phía bậc sảnh, Lạc Miên cầm mirror, lãnh giọng nói:

"Cảm ơn tất cả mọi người đã bỏ qua chút ít thời gian của mình đến tham gia bữa tiệc của Lạc gia tôi! Cảm ơn, chút mọi người buổi tối vui vẻ và ngon miệng!"

"Gia gia, khoan đã con còn có món quà cho gia gia nữa!! Di Vương, mang lên dùm cháu cái đó đi!!" Lạc Mẫn Doanh nhanh chóng nhắc nhở gia gia, về quà cô đã chuẩn bị cho người.

Lạc Miên nhìn lên chiếc bánh kem thơm nồng ngọt ngào mà Lạc Mẫn Doanh chuẩn bị, trong lòng hắn như có dòng nước ấm áp chảy qua, mỉm cười ôn hòa nhìn Mẫn Doanh.

"Ngoan lắm, Doanh Doanh của gia gia giỏi lắm!!"

.....

Đôi lời: Sau này mỗi tuần, mình sẽ up truyện một lần. Cảm ơn mn đã theo dõi!! Thân ái !!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chiến Tranh Trong Buổi Tiệc!!

Lạc Mẫn Doanh thoát khỏi vòng ôm ấm áp của gia gia, nắm lấy đôi bàn tay vững chắc đầy vết chai sẹo theo năm tháng, cô nũng nịu nói:

"Gia gia à, con tốn gần buổi trời làm bánh kem sinh thần cho người đó. Người nhanh chóng cầu nguyện, thôi nển đi nào!! Gia gia ~"

Nhìn đứa cháu gái duy nhất của mình khải ái kêu gọi, Lạc Miên chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười, nhắm mắt cầu nguyện và thôi nén. Chiếc bánh kem màu trắng hồng toi xốp, những đóa hoa màu vàng nhạt, hồng nhạt bé bé nở rộ đều đều trên chiếc bánh xung quanh, kèm theo ở giữa là dòng chữ nắn nót, thanh tú "Gia Gia sinh thân khoải hoặc" Lạc Miên cảm thấy, đây là buổi sinh thần ý nghĩa nhất của cuộc đời hắn.

Cầm phần bánh kem thơm ngọt kia từ tay Mẫn Doanh, Lạc Miên nhanh chóng nếm thử một ít. Miếng bánh nho nhỏ đưa vào miệng vị ngọt toi xốp của bánh, kèm theo mùi vị béo bùi của sữa, ngọt mà không ngấy làm Lạc Miên yêu thích không rời. Doanh Doanh nhà hắn quả thật là tài đức vẹn toàn, ai có mắt như mù mới chê bai cháu gái ông !! Hừ!! Ai dám làm tổn thương Doanh Doanh bảo bối, Lạc Miên ông quyết không buông tha cho hắn bình yên mà sống...

Không chỉ Lạc Miên yêu thích chiếc bánh này, mà cả Lạc Sách cùng Lạc Thiên Tê khi ăn nó, cũng không kìm được lòng mà than:" Tiểu Doanh nhà hắn, tay nghề thật là quá tuyệt!!"

Nhìn khung cảnh ấm áp, hạnh phúc ngọt ngào từ Lạc thị, bao nhiêu con mắt của quan khách đến dự đều sinh lòng ghen ghét, đố kỵ.

" Hừ!! Tình diễn trò à, một vở kịch cháu hiền hiếu kính á, Lạc gia cũng biết đùa giỡn ghê!!"

" Cô gái kia là Lạc Mẫn Doanh, hừ chắc đây là chiêu trò của Lạc gia nhằm giảm tiếng xấu cho cháu gái đầy dèm pha kia thôi."

" Eo, người ta đến đây dự tiệc chứ không có xem diễn, mà họ cũng diễn đạt quá đi !!!".

Bên cạnh đó, cũng có số người ngưỡng mộ, ao ước.

" Haizzz, con cháu nhà tôi mà cũng biết điều như thế này, tôi hạnh phúc biết bao!!"

" Thời buổi bây giờ, kìm một cô gái tốt như Lạc đại tiểu thư, gia cảnh ổn, tính tình dịu dàng như thế này, quá khó đi..."

" Con tôi mà theo đuổi Lạc tiểu thư nhà này, tôi tán thưởng cả hai tay!!"

" Ấy da, tôi cũng muốn làm mai con mình cho Lạc tiểu thư nữa !!!"... ..

-----√√√√√-----

Buổi tiệc chính thức bắt đầu, từng điệu nhạc du dương, tuyệt vời truyền lên hoà với không gian sang trọng, lộng lẫy, từng cặp từng người hoà vào điệu nhạc, xen lẫn đâu đó là tiếng xã giao, khách sáo.

Lạc Mẫn Doanh sau khi khai tiệc xong, cô nhanh chóng bước nhanh đến những chiếc bàn bày biện hàng trăm món điểm tâm, đồ ăn khác nhau trong sắc sỡ đầy ngon miệng.

Nói thật với lòng chứ ngay từ khi bước vô đây, đôi mắt xinh đẹp mị hoặc của cô đã liếc nhanh, chú ý ngay đến những món đồ ăn ngon lành, đẹp mắt này rồi. Việc xã giao thì cứ để ba ba cùng ca ca soái ca nhà cô lo liệu vậy, thành thật xin lỗi nhưng Lạc Mẫn Doanh cô không kìm được sức hút của đồ ăn à.

Cầm trên tay chiếc đĩa trắng tinh, Lạc Mẫn Doanh nhanh liếc nhìn chăm chú từng món đồ ăn được đặt thẳng hàng trên từng chiếc bàn, bàn tay búp măng còn lại, Lạc Mẫn Doanh không nhanh không chậm gấp từ từ, từng loại đồ ăn cô muốn thưởng thức. Hoàn toàn đắm chìm trong thiên đường ăn uống của chính mình, cô không hề hay biết phía sau lưng mình, bao nhiêu con mắt đang tròn tròn nhìn chăm chăm từng hành động nhỏ của cô.

Thượng Quan Thần nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh từ khi bước vào không thèm nhìn mình một cái, tâm trạng hắn thật hụt hẫng, giờ đây nhìn thấy cô lại chăm chú với những món đồ ăn kia mà hoàn toàn không thèm để ý hắn đã đến bên cạnh cô, thì khá bức mình. Cầm lấy bàn tay xinh đẹp của Lạc Mẫn Doanh, Thượng Quan Thần mở miệng nói:

" Doanh Doanh, ăn nhiều như thế không tốt cho sức khoẻ của em đâu!!"

Sực tỉnh, Lạc Mẫn Doanh đưa mắt nhìn người không biết điều kia đang phá hoại tình yêu của cô với đồ ăn, ngược lên Lạc Mẫn Doanh trong thấy gương mặt mà hằng đêm nằm ngủ cô luôn luôn gặp phải ác mộng nhiều nhất Thượng Quan Thần. Giật mạnh tay mình ra khỏi Thượng Quan Thần, Lạc Mẫn Doanh khó chịu, lạnh giọng nói:

" Xin lỗi Thượng Quan thiếu gia, tôi có ăn gì, uống gì, thậm chí có bị bệnh gì thì cũng không một xu quan hệ nào với người. Làm ơn, xích ra xa tôi dùm, tôi ... Không có thói quen người lạ đụng chạm!" Nói rồi, Lạc Mẫn Doanh quay đi, lại bắt đầu hăng say trò chuyện cùng đồ ăn. Còn Thượng Quan Thần, hắn làm sao lại chịu để yêu cho Lạc Mẫn Doanh lơ hắn.

" Doanh Doanh, nếu nàng muốn ăn, vậy thì ta cùng nàng ăn vậy!!" Mỉm cười phong lưu, Thượng Quan Thần trưng ngay khuôn mặt dày, nhanh tay vợ lấy chiếc đĩa, bắt đầu gấp thức ăn y chan những món Lạc Mẫn Doanh chọn.

Tên này chưa uống thuốc chắc, có lẽ nên kêu tên Doãn Hàn kia cho tên Thượng Quan Thần này uống thuốc là vừa, bệnh nặng lắm rồi.

Nhìn thấy Thượng Quan Thần hành động như vậy Tư Đồ Thanh Vũ cũng nhanh chóng cầm lấy chiếc đĩa, bước lại gần Lạc Mẫn Doanh, tay vừa gấp món giống y cô, cười gió xuân, mở miệng từ tốn nói.

" Doanh Doanh, ta cũng ăn cùng nàng nha!!"

"Thần kinh à, ai muốn mấy người ăn chung với tôi, nhanh nhanh biến đi cho khuất mắt tôi là được!!!" Bực mình, Lạc Mẫn Doanh quát lên, cầm chiếc đĩa bước đi chỗ khác thật nhanh, như sợ phía sau có thú dữ sắp ăn thịt cô vậy.

Tư Đồ Thanh Vũ hừ lạnh với Thượng Quan Thần đe dọa, phát âm

"Thượng Quan Thần mi không đi lo lắng cho Giang Mộ Tuyết cô người yêu tâm can của mi đi, sao lại còn bám theo Doanh Doanh không buông vậy!"

"Hừ, Tư Đồ Thanh Vũ không phải lúc trước ngươi cũng bám theo không buông Giang Mộ Tuyết à, giờ lại đi theo Doanh Doanh là có ý gì. Ta cảnh cáo ngươi, Doanh Doanh là của ta, ai cũng không được lại gần nàng!!!"

"Thượng Quan Thần, ngươi tự kiêu cuồng à, ngươi không phải suốt ngày khinh bỉ, miệt thị Doanh Doanh hay sao, Thượng Quan Thần ngươi không phải đứng trước trường tuyên bố, Lạc Mẫn Doanh còn bám theo ngươi lúc nào, ngươi gấp nàng chỗ nào sẽ đánh nàng chỗ đó á, ngươi còn cho người tạo áp lực cho ban giám hiệu của học viện, phải chèn ép điểm số của Doanh Doanh, nhằm cho nàng xấu mặt nắm chắc danh ngu si ngực đại à, Thượng Quan Thần quên rồi sao?! Giờ đây ngươi lấy cái tư cách gì mà tranh nàng với ta!!!"

"Tư Đồ Thanh Vũ ngươi cũng có hơn gì ta đâu, ngươi cũng phía sau ngấm ngầm giúp Giang Mộ Tuyết hả giận, dùng bao nhiêu thủ đoạn hạ nhục Doanh Doanh. Thì ngươi có tư cách gì dám phê bình Thượng Quan Thần ta. So với ngươi, ta còn hiền hơn à, phải không???"

"Ngươi...ngươi... Hay lắm Thượng Quan Thần, ngươi giỏi lắm như vậy thì đã sao, ngươi nên nhớ bây giờ Doanh Doanh không còn yêu ngươi, nàng cũng đứng trước toàn sinh viên trong trường tuyên bố cùng ngươi đoạn tuyệt quan hệ rồi, ngươi cùng nàng cũng hết hi vọng. Thượng Quan Thần ngươi cũng thể thảm không thua Tư Đồ Thanh Vũ ta đâu. Hahah ..."

"Giỏi lắm, hay lắm Tư Đồ Thanh Vũ ta sẽ không để yên cho ngươi đâu, Doanh Doanh là của ta, ta sẽ làm nàng quay lại yêu ta như ban đầu, ta sẽ cho nàng tất cả, bất cứ ai cũng không chia cách được Thượng Quan Thần ta với Lạc Mẫn Doanh nàng đâu!!!"

"Doanh Doanh là người ta tìm kiếm bao nhiêu năm trước, Tư Đồ Thanh Vũ ta cũng sẽ không trơ mắt nhìn người ta yêu bao nhiêu năm rồi ta xa đâu, Thượng Quan Thần ngươi chờ đó!"

Lạnh lùng, nhìn nhau toét lửa, Tư Đồ Thanh Vũ cùng Thượng Quan Thần bước đi. Phía sau hai người, đứng đó là một vị nam thần uy nghiêm mang khí chất đế giả, từ khi Thượng Quan Thần cùng Tư Đồ Thanh Vũ nói chuyện với nhau, Phụng Khuyết Trần đều nghe không sót chữ nào. Lạc Mẫn Doanh, nàng là cô á đó. Cái cô á đi đêm đêm kia dám chui vào phòng hắt hạ thuốc hắt, bị hắt bắt quả tang, cho thuốc hạ lõi đi đánh đập hành hạ dã man suốt một đêm, rồi quần xuống ngôi nhà hoang tự sinh tự diệt là nàng, thật sao???

Thật sự cái cô gái nữ thần băng điểm, lạnh nhạt vừa nảy lại là cái á lẳng lơ, ngu xuẩn, dốt nát kia thật sao. Không thể nào, không lẽ nào hắt phải hỏi cho ra lẽ mới được. Phụng Khuyết Trần nhanh chóng bước đi, tìm Lạc Mẫn Doanh.

Còn Lạc Mẫn Doanh cô đứng im lặng ở phía ban công, miệng thì nhai ngấu nghiến, tay thì vẫn lẹ lẹ cạo quét thức ăn, nhưng đôi mắt lại mang tia mộng lung, mơ màng nhìn ánh trăng khuyết treo vằng vặc trên không trung kia.

Con người ta luôn luôn đi truy cầu cái viên mãn, cái toàn vẹn nhưng nếu như cô không thể tìm được cái viên mãn kia, có phải cô cũng nên buông tay như bây giờ không?? Khi nhìn thấy Thượng Quan Thần, tìm cô đau lắm, nó như bị bóp thắt lại vậy, có lẽ đây là cảm giác đau xót mà linh hồn của Lạc Mẫn Doanh còn sót lại hoài niệm.

Làm sao không đau được chứ, khi cô yêu hắt bao nhiêu năm rồi, hi sinh bao nhiêu năm đổi lấy là hàng vạn câu nhục mạ, vũ nhục, hàng trăm cái tát cùng hàng ngàn ánh mắt khinh bỉ, yêu một người thật tâm cô xứng đáng bị đối xử tàn bạo vậy à.

Còn tên Tư Đồ Thanh Vũ kia, trước kia hắt luôn hứa khi gặp lại hắt sẽ bảo vệ cô thật tốt, không cho cô chịu tổn thương nào như rồi thì sao, vì những lời nói vô căn cứ kia của Giang Mộ Tuyết hắt lại ngấm ngầm ra tay sau lưng cô, làm cô suýt chút nữa chết đuối trong hồ bơi của học viện. Hắt đối tốt với cô là như thế á. Giang Mộ Tuyết thì cái thà gì cũng tốt, cô ta có ác độc tàn bạo, vô liêm sỉ đến đâu thì trong mắt mấy tên nam nhân kia, Giang Mộ Tuyết vẫn luôn là nữ thần, là tâm can tim phổi của họ. Còn Lạc Mẫn Doanh cô, dù cô có cố gắng hi sinh cho họ bao nhiêu, cố gắng tốt lên bấy nhiêu thì dù một cái ánh mắt họ cũng không thèm chịu nhìn cho cô dù chỉ một lần. Số cô là phải chịu như vậy hay sao?? Cô là cái thứ người ta thích thì đến, chán thì vứt không thèm thương xót hay sao???

Lạc Mẫn Doanh cô không cần như thế, cô không cần sự thương hại lòng bố thí kia, cô cũng không phải là con rối cho người khác chơi đùa. Cô muốn đòi lại những gì họ đã lấy của cô từng chút một, cô muốn họ phải chịu cảm giác tâm đau phứt phứt như cô bây giờ!!

Cả người Lạc Mẫn Doanh toàn thân phát ra lãnh khí và bi thương, cùng ánh trăng khuyết buồn bã kia, nhìn cô giờ đây là vẻ tan tác, điêu tàn, xơ xác.

Phụng Khuyết Trần kia tìm được Lạc Mẫn Doanh, hắt nhìn thấy cô trở nên như thế. Toàn thân cô là sự đau thương, tiêu điều, hoang tàn. Cô đứng đó, một mình ôm yếu lại hứng chịu bao nhiêu thống khổ, thương tàn, làm cả Phụng Khuyết Trần hắt lòng cũng xót xa, đau lòng.

Bước gần lại Lạc Mẫn Doanh, Phụng Khuyết Trần dang rộng vòng tay ôm cô vào lòng. Cảm giác được thân thể mềm mại kia toả ra từng đợt hàn khí, thống hận, Phụng Khuyết Trần lại ôm cô thật chặt, hắt muốn truyền tất cả sự ấm áp của bản thân mình cho Lạc Mẫn Doanh cô nhưng cô vẫn cứ như vậy. Khuôn mặt vô hồn, không cảm xúc trong như một cái xác biết đi, lạnh lẽo vô cùng. Nhìn cô như thế này, trong lòng Phụng Khuyết Trần dâng lên nỗi bất an, lo lắng vô bờ.

Làm sao bây giờ, Lạc Mẫn Doanh cô sao lại lạnh lẽo như thế này, người cô càng ngày càng cứng ngắt. Hắt... hắt nên làm sao bây giờ. Cô cứ như thế

này, không lẽ ... Không nên....không cần....cô sẽ bình an không sao cả. Phượng Khuynh Trần hẳn còn chưa hỏi rõ ràng Lạc Mẫn Doanh cô chuyện kia thì sao cô có chuyện gì được, sẽ không!!

"Lạc Mẫn Doanh cô làm sao vậy, tỉnh lại cho tôi. Cô tỉnh lại cho tôi!!" Hết toán lên, Phượng Khuynh Trần lại tiếp tục.

"Lạc Mẫn Doanh, dù cô có là con ả đàn bà đêm đó đi nữa, chỉ cần cô tỉnh lại, Phượng Khuynh Trần tôi hứa sẽ không làm việc gì thương tổn cô. Lạc Mẫn Doanh cô tỉnh lại cho tôi mau!!!"

"Người đâu, bác sĩ đâu có người xảy ra chuyện nhanh lên!!! Có ai không???? Người đâu??? Bác sĩ đâu???"

Tiếng kêu la thất thanh vang vọng cả khu sảnh tiệc lẫn ách cả tiếng ồn ào của nhạc, vội vội vàng vàng người chạy ra ban công.. Còn Lạc Mẫn Doanh thì lại không hề nghe thấy, cô cứ vô thức chìm vào giấc ngủ mơ màng kia cùng nỗi đau xé lòng, bị thương của mình...

Doãn Hàn, Doãn Hiên cùng Lạc Thiên Tề cũng chỉ lơ đãng đi qua xem sao?? Không biết ai ngu si tính diễn trò hề giả xui trong buổi tiệc của Lạc gia nữa.

Lướt mắt nhìn qua cô gái đang nằm trong lòng của vị tuyệt mỹ nam nhân kia, thì không chỉ Lạc Thiên Tề, Doãn Hàn, Doãn Hiên, Lãnh Hạo Nhiên, Thượng Quan Mặc cũng giật mình. Cô gái ấy với khuôn mặt xinh đẹp thuần mỹ tuyệt trần, giờ đây lại trắng bệch không còn huyết sắc, đôi môi nhợt nhạt, cả người nằm im liêm không nhúc nhích, như cỗ thi thể người chết đó, không ai khác lại là Lạc Mẫn Doanh, nữ thần lòng của bọn hắn nha. Nàng ...nàng....sao lại như vậy!!

Chạy nhanh lại, Lạc Thiên Tề vội vàng muốn ôm Lạc Mẫn Doanh chặt vắn lớn tiến lên:

"Sao vậy chuyện gì xảy ra?!! Tiểu Doanh tại sao như vậy??" Nhìn ác cảm về phía nam nhân kia, Lạc Thiên Tề thật muốn điên lên đánh người. Phượng Khuynh Trần nhanh tay ôm Lạc Mẫn Doanh lùi lại không cho Lạc Thiên Tề chạm vào lạnh giọng nói:

"Lạc Mẫn Doanh là của tôi ai cũng không được chạm vào cô ấy. Tôi cũng không biết ra sao, tôi thấy cô ấy đứng một mình, toàn thân tràn đầy bị thương, thống hận. Sợ cô ấy nghĩ quẩn, tôi vội chạy lại...thì...thì cô ấy đã như thế này rồi!!"

"Cái gì, tiểu Doanh bị thương?? Ai??? Ai dám làm muội muội nhà tôi đau lòng, Lạc Thiên Tề tôi muốn liều mạng với hắn!!!"

"Anh đưa cô ấy cho tôi, Tiểu Doanh cần điều trị ngay lập tức!!" Doãn Hàn cũng nhanh xen lời, nhìn bảo bối của hắn khổ sở như thế, tim hắn bóp thắt lại.

"Người là ai?? Phượng Khuynh Trần ta đã nói rồi, bất cứ ai cũng không được chạm vào nàng!!!"

"Người điên à, người là cái thá gì mà cứ ôm khư khư tiểu Doanh, nàng là muội muội ta, còn Doãn Hàn là bác sĩ riêng của tiểu Doanh. Trả nàng liền cho ta, người còn như thế, tiểu Doanh ra việc gì, ta sẽ không để yên cho người!! "

Nghe Lạc Thiên Tề nói như thế Phượng Khuynh Trần bỗng khó chịu không muốn, ca ca cũng không được chạm vào người của hắn, hắn không cho phép như thế!! Nhưng nếu không làm như vậy, Mẫn Doanh ra chuyện gì thì hắn làm sao bây giờ???

"Người!! Nhanh chóng ra đây xem nàng!! Nàng mà có chuyện gì, Phượng Khuynh Trần ta nhất định không để yên cho người!!!"

"Hừ!! Không cần người phải nói, Doanh Nhi là người ta yêu thương nhất, ta sẽ không làm nàng xảy ra chuyện gì??"

"Hàn, sao vậy?? Lạc Mẫn Doanh xảy ra chuyện gì??" Khuôn mặt baby lừa tình của Doãn Hiên cũng hiện lên tia lo lắng, hắn mới vừa thấy nàng ngầu ngiên ăn nấy xong, sao giờ lại thành ra thế này???

"Hiên!! Có mang châm cứu không?? Hiện tại, chỉ có châm cứu sơ làm cho Doanh nhi cơ thể bớt lạnh, ta mới có thể đưa nàng đến Dương Viễn được!!"

"Ok, để ta đến!!" Nhanh chóng, trong tay Doãn Hiên hiện lên vài ba chiếc châm nhỏ nhỏ, thoăn thoắt bắt mạch, bàn tay kia của hắn liền ôm lấy Lạc Mẫn Doanh toàn thân lạnh lẽo như hầm băng, tìm chính xác vị huyết đạo, hắn nhanh ấn xuống vài đạo châm cho cô.

Lạc Thiên Tề giật mình: "Sao vậy Hàn, tiểu Doanh ra sao??"

"Không biết hiện tại tôi cũng không biết Doanh nhi bị gì?? Chỉ có thể đến Dương Viễn mới biết rõ thôi, hiện tại để cho Hiên châm cứu giúp Doanh nhi giảm lạnh trong cơ thể vậy!!" Khuôn mặt tuấn tú của Doãn Hàn bỗng trầm trọng, thật sự hắn không biết nàng bị làm sao?!! Tại sao lại như vậy??

"Xong rồi, Hàn, tôi làm Mẫn Doanh bớt lạnh rồi, nhanh chóng đưa nàng vô Dương Viễn thôi!!!"

"Đi nhanh, Lạc Thiên Tề cậu báo ngay với Lạc gia, tôi với Hiên đưa Doanh nhi vào Dương Viễn trước!!!"

"Khoan đã, tôi cũng đi!!" Phượng Khuynh Trần lên tiếng, hắn cũng nhanh chóng bám theo hai người đang ôm Lạc Mẫn Doanh rời đi, trong lòng hắn không an tâm để cô một mình như thế!

"Hàn, mình cũng đi nữa! Đợi mình với!" Lãnh Hạo Nhiên vội vàng tiếp lời, chạy nhanh theo. Thiệt tình là hắn cũng quá đen đui đi. Gặp Mẫn Doanh cô ba lần, một lần là cô vừa được xuất viện tung tăng nhí nhánh bước đi, một lần là bị tên khốn Thượng Quan Mặc kia cưỡng gian cả người cô chặt vật, đáng thương làm hắn đau lòng như cắt. Còn lần này là cô té xỉu, thật là hù chết hắn mà, tự nhiên yên lành đã xảy ra chuyện gì cô vợ hắn chọn lại bị như thế,

hắn muốn điên cuồng lên mất thôi. Thề với lòng nhất quyết sau này, Lãnh Hạo Nhiên hẳn phải đề cao cảnh giác, quan tâm sức khoẻ Mẫn Doanh lên hàng đầu mới được. Không thể để cô lại phải vào Dương Viễn bệnh viện nữa @.@

Thượng Quan Thần cùng Tư Đồ Thanh Vũ thì hoá đá, bàng quan. Hồi nãy bọn hắn còn vừa cùng cô trò chuyện mà. Dù là bọn hắn toàn nghe Lạc Mẫn Doanh cô chửi bới, xua đuổi bọn hắn nganh tàn thế kia, nhưng sao giờ cô lại im lặng nằm bất động tại đây. Nỗi lo sợ vô thức xông lên tim can của cả Thượng Quan Thần và Tư Đồ Thanh Vũ. Bọn hắn thà là đứng đó im lặng lắng nghe Lạc Mẫn Doanh cô khinh bỉ, xia xối, xua đuổi bọn hắn ra sao, nhưng cô vẫn bình thường không hề bị gì cả thì bọn hắn cũng mãn nguyện, ngu muội đứng bất động cho cô la mắng, thậm chí đánh đập bọn hắn cũng được. Bọn hắn sẽ ngoan ngoãn chịu đựng con thịnh nộ tan tành của cô mà. Chỉ hi vọng Lạc Mẫn Doanh cô mạnh khoẻ, thì dù bọn hắn có đánh đổi ra sao, bọn hắn cũng hài lòng mà chấp nhận.

Mau chóng đập mạnh tay lái, không nói lời nào, nhưng Thượng Quan Thần, Tư Đồ Thanh Vũ, Thượng Quan Mặc ai nấy đồng lòng tự mình đạp xe lao phút đến ngay Dương Viễn bệnh viện xem ngay Lạc Mẫn Doanh có xảy ra chuyện gì không. Tìm bọn hắn giờ đây lại đồng lòng treo trên tay cổ Lạc Mẫn Doanh mà thôi !!!

Còn Lạc gia người nghe Lạc Mẫn Doanh cô nhập viện nữa thì hồn vía lên mây, nhanh chóng chuẩn bị xe đến Dương Viễn bệnh viện.

Cả một bữa tiệc sinh thần vui vẻ lại nhuộm đầy vẻ lo lắng, thất thần, sợ hãi ... Có vẻ như Lạc Mẫn Doanh cô bước đầu đã thành công khi làm cho nhiều người phải hứng chịu cảm giác khi xưa cô mắc phải này???? Mọi việc, chỉ là bắt đầu cho chuỗi ngày bị thương họ phải trả giá cho sự tàn ác, vô tâm tuyệt tình của họ, khi xưa mà thôi !!

.....

Đôi lời: Phần này là phần khuyến mãi ngày lễ, mong các áy áy đọc truyện và có những ngày nghỉ lễ vui vẻ nha. Thân ái !!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người...người Quá Tàn Nhẫn, Thì Đừng Trách Ta Ngoan Độc

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện Dương Viễn, chiếc đèn đỏ vẫn cứ sáng lấp lánh. Xung quanh phòng, những vị anh tuấn mỹ nam kia giờ lại mang bộ dạng nhếch nhách thảm hại, từng cặp đôi mắt vô hồn cứ nhìn chằm chằm vào cách cửa đóng chặt kia, tâm trạng ai ai cũng thần thờ có, lo lắng có, hoang mang có, tự trách có. Giờ đây trong đầu của tất cả mọi người ngoài đây, ai ai cũng hi vọng cái người nằm trong kia có thể bình an, vô sự đi ra là họ mãn nguyện, trút hết lo âu rồi.

Từng tiếng đồng hồ trôi qua, hành lang bệnh viện vẫn im lặng, vắng lặng một cách lạnh lùng, khung cảnh toàn màu trắng thê lương làm sao, tâm trạng căng cứng kia của mọi người xung quanh phòng cấp cứu cũng nghiêm trọng đi. Bỗng bụp!! Ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu tắt đi, cách cửa phòng bệnh mở ra.

Bước ra là Doãn Hàn với khuôn mặt thần thờ, đầy vẻ mệt mỏi ngay sau đó Doãn Hiền cũng nói bước ra, phía sau hắn là băng ca đưa Lạc Mẫn Doanh ra. Mọi người ai ai cũng chăm chú nhìn Lạc Mẫn Doanh, cô vẫn như thế vẫn cứ im lặng nằm ở đó, khuôn mặt xinh đẹp thuần mỹ kia thay vào là sự nhợt nhạt, tái mét. Đôi mắt to long lanh bao ngày chớp chớp, giờ hoặc liếc nhìn mọi thứ giờ đây ngấm ngấm lại. Cái miệng chum chim đỏ mọng, lí lo thường ngày giờ lại trắng bệch không còn huyết sắc.

Cả người Lạc Mẫn Doanh cứ như cái xác chết còn thờ, nằm im tại đó. Bao quanh người cô là một bầu không khí u ám và tang thương.

"Doãn Hàn!! Tiểu Doanh sao vậy?? Muội muội tôi ra sao???" Nhìn muội muội nhà mình bất động như thế, Lạc Thiên Tề lo lắng rống lên.

"Tớ... Tớ ... Cũng ... không biết... Doanh...Doanh....Nhi.... Bị sao....sao...nữa !!" Bất lực, Doãn Hàn tan thương mở miệng. Bóp!!

"Doãn Hàn cậu nói gì, cậu là bác sĩ viện trưởng của bệnh viện lớn này, mà tiểu Doanh bị gì cậu cũng không biết làm sao??! Là sao hả??" Nắm chặt cổ áo của Doãn Hàn, Lạc Thiên Tề như điên lên hét mạnh. Cùng lúc đó, Lãnh Hạo Nhiên cũng cuồng điên lên bay vô Doãn Hàn la hét.

"Cái gì vậy Doãn Hàn, cậu là thiên tài bác sĩ mà, sao....sao...lại không biết Doanh Doanh bị gì hả???"

"Buông Hàn ra đi ... Mẫn Doanh cô ấy chỉ là ...chìm vào giấc ngủ say thôi...mà...việc...khi nào ... Cô ấy tỉnh lại thì...thì...có lẽ ...chưa ai biết rõ !!" Doãn Hiền bước ra từ phòng cấp cứu, khuôn mặt baby bán manh nay lại nhuộm vẻ mệt mỏi, tiều tụy lại nhìn thấy Lạc Thiên Tề là rống Doãn Hàn, hẳn thật nổi điên à.

"Điều bây giờ có thể làm cho Lạc Mẫn Doanh là để cô ấy nghỉ ngơi đi, khi nào cô ấy cảm thấy mình nên tỉnh, sẽ tỉnh lại, còn bây giờ chúng ta thật sự không có cách gì lôi kéo cô ấy dậy được!!" Nói rồi, Doãn Hiền ra hiệu cho y tá đẩy Mẫn Doanh về phòng bệnh nghỉ ngơi.

Phía sau lưng, Thượng Quan Mặc, Thượng Quan Thần, Tư Đồ Thanh Vũ, Lãnh Hạo Nhiên, Phụng Khuyết Trần đều chăm chú nhìn cô gái đang im lặng nằm kia, mặc cho người ta đưa đi, tìm họ như đau thất lại. Tại sao?? Tại sao?? Cô lại bị như thế mà không phải bọn họ??

-----√√√√√-----

3 Ngày sau

~Trong căn phòng bên vip 126 hiện đại, với ánh đèn màu trắng vẫn đang sáng ló, chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, chỉ thấy nàng đang ngất ngưởng mắt lại, say sưa ngủ. Nhịp tim vẫn đang đập phồng phập, cả người cứ im lặng nằm trên chiếc giường bệnh trắng tinh, sạch sẽ kia. Mãn đêm lại buông xuống, nhưng nàng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Bao ngày qua, cả Lạc gia kể cả đám người kia Thượng Quan Thần, Thượng Quan Mặc, Lãnh Hạo Nhiên, Phụng Khuyết Trần, Tư Đồ Thanh Vũ, Doãn Hàn, Doãn Hiên kể cả cái tên trợ lý giờ người Trầm Văn Tu kia cũng thay phiên nhau vào chăm sóc cho Lạc Mẫn Doanh. Dù Lạc Thiên Tề, Lạc Miên, Lạc Sách có phản đối bao nhiêu đi nữa, thì đám nam nhân mặt dày như tường thành kia lại đồng lòng, hợp ý thay phiên nhau vào thăm Lạc Mẫn Doanh, làm Lạc gia người cũng chỉ biết cảm nín, chịu trận vậy.

Cạch!!! Cánh phòng bệnh 126 chợt mở ra, bước vào là một vị nam nhân cao to, khiến ngửi. Mái tóc màu xám tro lạnh nhạt, khuôn mặt cương nghị, tuyệt mỹ lại mang nét u buồn, mặt than không sắc thái. Chỉ thấy hắn bước nhẹ nhàng về phía giường bệnh kia.

Đôi mắt u buồn kia lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vị thiếu nữ đang ngủ say vô thức, không chút phòng bị. Bỗng đôi mắt kia hằn lại, hiện lên từng tia máu, cả khuôn mặt than không cảm xúc kia cũng đánh lại, nhìn vị trên giường một cách chán ghét khinh bỉ. Bàn tay to dài của hắn mạnh mẽ vươn lên, không một tia tình cảm, cầm lên chiếc gối kê bên chiếc ghế sofa kia!

Bụp!! Đập mạnh chiếc gối vào khuôn mặt thiếu nữ kia, hắn mạnh tay ác độc kim gối vào khuôn mặt Lạc Mẫn Doanh, muốn cho cô nghẹt thở mà chết. Cả khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn giờ bao vây là toàn sự thù hận, tàn nhẫn. Trong đầu hắn, giờ chỉ quanh quẩn việc: "Giết chết cô ta, cô ta đáng chết!! Giết à!!"

Cạch!!!

Chiếc cửa phòng 126 vừa được mở ra một lần nữa, Lạc Thiên Tề đang cầm trong tay chiếc hộp đựng canh cho Lạc Mẫn Doanh tắm rửa, rơi cái phịch xuống!!! Nhanh chóng chạy lại, Lạc Thiên Tề mạnh tay nắm một phát thật mạnh vào cái người vừa đang cầm gối ép chặt mặt muối muối nhà mình, vừa nhanh tay quăng ngay chiếc gối kia ra xa, ôm lấy Lạc Mẫn Doanh vào lòng, nhìn cô thở một lúc một khó khăn Lạc Thiên Tề vừa nhấn chuông báo động vừa rống lên.

"Người đâu, bác sĩ, y tá đâu???? Doãn Hàn khốn kiếp mi đang ở đâu !!!"

"Ai đó, có ai không, bác sĩ y tá đâu??? Cả đám chết hết rồi à?? Lạc Mẫn Doanh mà có chuyện gì tôi giết hết mất người!!"

"Doãn Hàn chết tiệt, Doãn Hiên khốn kiếp, mấy người đang ở đây, tiểu Doanh đang gặp nguy hiểm, bác sĩ đâu???" Hoàn toàn nổi điên, Lạc Thiên Tề ôm lấy Lạc Mẫn Doanh vội chạy ra ngoài kêu bác sĩ, khi đi ngang qua cái người nào đó đang ngồi bịch trên đất. Lạc Thiên Tề ác độc nhìn lấy cái tên muốn giết muối muối mình, lãnh giọng vang lên.

"Đạm Đài Tịch Ly hay lắm!!! Người ngay cả Lạc Mẫn Doanh cũng dám xuống tay, ta Lạc Thiên Tề sẽ không bỏ qua cho người đâu, nghe rõ chưa Đạm Đài Tịch Ly. Nếu tiểu Doanh xảy ra chuyện gì không hay, thì dù cho có thân bại danh liệt Lạc Thiên Tề ta, cũng muốn lôi người xuống địa ngục cùng. Hừ!!!" Bước vội ra bên ngoài, Lạc Thiên Tề không thèm nhìn cái người đang thần thờ ngồi bất động một đồng gia kia.

"Xảy ra chuyện gì, sao??? Sao Lạc Mẫn Doanh lại như thế??? " Doãn Hiên nhìn thấy Lạc Thiên Tề la hét thất thanh tại hành lang, vội vàng chạy đến, mắt thấy trong lòng Lạc Thiên Tề, Lạc Mẫn Doanh khuôn mặt trắng bệch, đang hấp hối. Doãn Hiên giật mình, vội vàng hét toán.

"Nhanh!! Nhanh chóng, mang Mẫn Doanh vào phòng cấp cứu liền. Y tá đâu??? Doãn Hàn đâu??? Mẫn Doanh xảy ra chuyện rồi !!!"

Cả hai nhanh chóng đưa Lạc Mẫn Doanh vào phòng cấp cứu, Doãn Hàn thì cũng xuất hiện, trên người hắn là bộ y phục sọc sếch, lượm lượm, không để ý gì nhiều, Doãn Hàn chạy nhanh vào phòng cấp cứu luôn.

Bên ngoài kia, khi đã đưa Mẫn Doanh vào phòng cấp cứu rồi, Lạc Thiên Tề như đứng ngồi trên đống lửa, lo sợ hoang mang đi qua đi lại. Trong đầu hắn giờ vẫn chưa hết bàng hoàng khi nhìn thấy tên Đạm Đài Tịch Ly kia, đang cố ý giết muối muối mình.

Thật không thể ngờ, khi gia gia hắn thông báo đến Đạm Đài gia về tình hình tiểu Doanh đang nằm trong bệnh viện, ngủ say không biết lý do thì Đạm Đài Tịch Ly thay mặt cho Đạm Đài gia tức tốc từ Bắc Cương đến Hoa Hạ đây thăm tiểu Doanh.

Lạc Thiên Tề hắn cứ nghĩ, việc Đạm Đài Tịch Ly kia đến đây sớm thế vì tên kia lo lắng cho tiểu Doanh. Cả Đạm Đài Tịch Ly cùng Lạc Mẫn Doanh từ khi tiểu Doanh ra đời đã có hôn ước, nên hắn mới phản đối Doãn Hàn kia có ý với muối muối mình, dù sao tiểu Doanh chính thức cũng là vợ chưa cưới của Đạm Đài Tịch Ly kia, thế mà. Lạc Thiên Tề hắn không ngờ, tên Đạm Đài Tịch Ly kia lại muốn giết tiểu Doanh. Cầm chiếc điện thoại trên tay, Lạc Thiên Tề bấm ngay số của Lạc gia thông báo tất cả mọi chuyện này cho gia gia và ba ba của mình.

"Sao rồi, Lạc Mẫn Doanh kia chết chưa?? Cô ta đáng chết mà, không phải cô ta nên chết sớm cách đây 20 năm sao???" Giọng nói lạnh tanh của Đạm Đài Tịch Ly vang ra, hắn liền nhận ngay vài cái đám túi bụi từ Lạc Thiên Tề.

"Mày có còn là con người nữa không hả Đạm Đài Tịch Ly??? Mày là súc sinh, ngay cả tiểu Doanh, muội ấy là vợ chưa cưới của mày, mày cũng xuống tay được à??? Mày là cầm thú!!!" Vừa hét, Lạc Thiên Tề như điên lên không kìm chế được đánh mạnh vào Đạm Đài Tịch Ly.

"Đánh đi. Mày đánh tao đi, hừ cho dù mày có đánh tao như thế nào đi chăng nữa Lạc Mẫn Doanh kia cũng chết thôi. Nếu không phải vì cô ta, thì Nhã Nguyệt cô cô của tao có chết sớm như vậy đâu. Lạc Mẫn Doanh cô ta đáng chết!! Đáng chết !! Hahahah !!!"

"Cái gì??? Đạm Đài Tịch Ly mày nói cái gì??? Vì sao vì tiểu Doanh mà mẹ tao mới chết???"

"Haahahahh... Mày ngu quá Lạc Thiên Tề ơi, cái vị muội muội thân yêu của mày đó. Chính cô ả hại chết mẹ của mình, nếu không phải vì sinh cô ả ra gặp nguy hiểm thì Nhã Nguyệt cô cô của tao có mất sớm đâu!!! Lạc Mẫn Doanh cô ta đáng chết!! Hahah"

"Đạm Đài Tịch Ly mày điên rồi. Mẹ tao mất, không phải lỗi của tiểu Doanh, mà là lỗi của mày. Vì mày Đạm Đài Tịch Ly, mẹ của tao mới phải khó sanh mà mất, mày mới đáng chết đó Đạm Đài Tịch Ly!!! "

"Lạc Thiên Tề, mày đang đùa với tao à?? Tại sao tao lại hại Nhã Nguyệt cô cô được, chính Lạc Mẫn Doanh cô ta hại Nhã Nguyệt cô cô khó sanh mà chết!!! Chính cô ta?? Không phải tao!!"

"Mày điên rồi, lúc trước nếu không phải chính mày bỏ đi, mẹ tao vì kìm mày, đợi mưa mang bụng bầu đi giữa trời như vậy. Người cũng sẽ không bị phong hàn, cũng sẽ không vì như thế để lại di căn dẫn đến khó sanh mà chết. Tại Đạm Đài Tịch Ly mày, mà mẹ tao mới chết!! Mày có biết không, mẹ tao yêu thương mày như con ruột, cho nên khi biết trong bụng mình là con gái bà mới nói với Đạm Đài gia cho mày cùng tiểu Doanh đính ước với nhau. Vậy mà... vậy mà mày lại làm bà chết, bà nói bà không trách mày vì đây là sự cố thôi. Nhưng Đạm Đài Tịch Ly, tại sao??! Tại sao vậy hả ??! Tại sao mày dám giết cả tiểu Doanh, mày có biết mẹ tao dù hi sinh tính mạng cũng muốn cứu tiểu Doanh??! Tại sao mày dám làm hại em ấy??! Mày có còn là con người không??! Đạm Đài Tịch Ly???? "

Bốp!!! Bụp !!! Những tiếng đáng vang vọng mạnh mẽ trong hành lang, trước căn phòng cấp cứu kia, một vị nam nhân tuyệt mỹ thanh nhã đang hùng hăng đánh đập mạnh mẽ vào một vị nam nhân tuyệt mỹ xinh đẹp khác, mà vị nam nhân mặt than kia lại im lặng đứng cho vị nam nhân kia đánh. Trên khuôn mặt không cảm xúc kia giờ toàn là vẻ khiếp sợ, ngu si lan tràn ra thời.

Đạm Đài Tịch Ly thật không thể tin, bấy lâu nay hấn thù hận, căm phẫn muốn giết người đã hại Nhã Nguyệt cô cô mà hấn yêu dấu lại là chính hấn. Là hấn, hấn hại chính cô cô yêu thương hấn nhất phải mất mạng vì khó sanh, hấn lại hại thêm chính đứa con gái duy nhất mà vị cô cô kia để lại phải chịu bao tủi nhục tại Đạm Đài gia, giờ đây chính hai bàn tay của Đạm Đài Tịch Ly hấn lại muốn giết chết con của cô cô hấn.

Đạm Đài Tịch Ly hấn đang làm cái gì vậy trời??? Hấn đã không làm được việc chăm sóc thật tốt cho Lạc Mẫn Doanh, giờ hấn lại hại Lạc Mẫn Doanh muốn mất mạng, hấn đang làm cái gì?? Những hình ảnh mờ nhạt trong kí ức kia của Đạm Đài Tịch Ly cùng Nhã Nguyệt cô cô của hấn chợt ùa về !!!

-----√√√√√-----

Một vị thiếu phụ xinh đẹp, khuôn mặt thanh khiết mang theo nụ cười ấm áp, xuân phong nhẹ nhàng xoa đầu đứa bé trai kháu khỉnh, đang yên lặng gói đầu trên đùi mình, nhẹ nhàng cất tiếng.

"Tiểu Ly Ly à? Cô cô trong bụng có bảo bảo muội muội đó. Sau này, tiểu Ly Ly sẽ có bảo bối muội muội chơi chung, tiểu Ly Ly có thích không nào??" Vui vẻ nói chuyện với bé trai, vị thiếu phụ kia lại đưa tay xoa nhẹ lên chiếc bụng căng to của mình, cười triu mến.

"Nhã Nguyệt cô cô à, tiểu Ly Ly rất thích bảo bối muội muội, tiểu Ly Ly sẽ yêu thương muội muội!!"

"Tiểu Ly Ly ngoan lắm, cô cô nói cho tiểu Ly Ly một cái bí mật. Cô cô vừa nghĩ sẽ đặt tên cho bảo bối nhỏ là Doanh Doanh, sau này Doanh Doanh sẽ là vợ của tiểu Ly Ly. Tiểu Ly Ly có thích không??"

"Có!! Nhã Nguyệt cô cô, tiểu Ly Ly rất thích muội muội Doanh Doanh, sau này lớn lên tiểu Ly Ly sẽ bảo vệ, yêu thương chăm sóc cho Doanh Doanh. Doanh Doanh sẽ là vợ nhỏ của tiểu Ly Ly, Nhã Nguyệt cô cô yên tâm!!" Mạnh mẽ đứng lên, nắm chặt lấy bàn tay mình, cậu bé trai quyết tâm như muốn nói cho thiếu phụ biết mình sẽ đối xử thật thật sự tốt với bảo bối muội muội nhỏ chưa chào đời này!!!

-----√√√√√-----

"Lạc Thiên Tề, con mau buông tay ra!! Đánh nữa sẽ gây tai nạn chết người đó!!" Lạc Sách vội vàng chạy đến, tách Lạc Thiên Tề cùng Đạm Đài Tịch Ly ra. Trời mới biết khi hay tin con gái yêu quý duy nhất của hấn và Nhã Nguyệt lại vô phòng cấp cứu, hấn muốn hồng rồi !!! Còn nghe đến con trai mình tố cáo Doanh Doanh bị như thế tại vì cháu trai của vợ mình hấn thật sự muốn chết mất!!

Tại sao lại thành ra như vậy??? Cháu trai vợ hấn thương nhất, lại muốn giết chết con gái duy nhất của hấn và vợ thì làm sao Lạc Sách hấn bình tĩnh cho được!!

"Đạm Đài Tịch Ly cậu đi đi. Lạc gia tôi, không ai chào đón Đạm Đài gia các người nữa đi đi. Còn nữa, nói với tên Đạm Đài Tịch kia, sau này cũng đừng đưa người Đạm Đài đến gặp Lạc Mẫn Doanh nữa, con bé cũng không gặp người Đạm Đài gia đâu!! Hôn sự giữa Đạm Đài Tịch Ly cậu với Doanh Nhi cũng nên hủy thôi! Đi đi!!" Lạc Miên nghiêm giọng nói, hấn thật sự không muốn nhìn đứa hôn phu chưa cưới của Doanh Nhi chút nào. Hôn sự của Đạm Đài gia và Lạc gia cũng nên hủy bỏ thôi, nếu Nhã Nguyệt còn sống mà thấy Doanh Nhi bị như thế này, chắc con dâu của hấn cũng làm như hấn vậy thôi.

"Không!!! Không nên !! Lạc gia gia, hôn sự của cháu và tiểu Doanh Doanh là do Nhã Nguyệt cô cô đưa ra, cháu đã hứa sẽ lấy tiểu Doanh Doanh làm

vợ cảm ơn thì sẽ không đổi ý!!" Nghe thấy, Lạc gia gia muốn hủy hôn ước của mình và Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly cảm thấy sợ hãi dâng lên, lí hần điên cuồng gào thét không cho hần cắt đứt dây quan hệ này với Lạc Mẫn Doanh, nếu không hần sẽ hối hận cả đời.

(Hừ! Giờ mới thấy hối hận à Đạm Đài Tịch Ly, không thấy quá muộn màng hay sao hả cha ?? Ngược mi, ta ngược mi dài dài !!)

" Đạm Đài Tịch Ly mày không biết xấu hổ à, mày vừa mới còn nguyên rửa tiểu Doanh chết sớm đi, muốn giết chết muội ấy. Giờ lại không muốn hủy hôn, mày tính làm hại gì nữa tiểu Doanh hả?? Lạc Thiên Tề tao muốn đánh chết mày!!!" Vươn người muốn bay lên đánh tiếp Đạm Đài Tịch Ly, lại bị Lạc Sách kim lại.

" Đạm Đài Tịch Ly, Lạc Miên ta nói lại một lần nữa hôn sự giữa ngươi và Doanh Nhi hủy bỏ, đi ra khỏi đây ngay. Lạc gia không chào đón Đạm Đài Tịch Ly ngươi, đi đi!!!" Khuôn mặt lạnh lùng, Lạc Miên quát lên hần tiếng với Đạm Đài Tịch Ly.

Vô hồn, Đạm Đài Tịch Ly thất tha thất thểu lếch tẩm thân bị Lạc Thiên Tề đánh bầm dập bước đi. Hần biết, giờ đây hần có nói gì, làm gì thì Lạc gia người cũng sẽ không cho hần ở đây chờ Lạc Mẫn Doanh đi ra đâu.

Trách ai được, mọi chuyện đều do hần mà ra mà! Nếu hần không ngu ngốc nghe theo lời của những người ác độc trong Đạm Đài gia kia, cùng cô ả Giang Mộ Tuyết kia thì làm sao hần lại có thể chán ghét, hiểu lầm, muốn giết chết người mà hần phải che chở, yêu thương suốt đời kia.

Hay lắm Đạm Đài Mị Nhi, Giang Mộ Tuyết, Đạm Đài Tịch Ly tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu !!!

Còn Lạc Mẫn Doanh, không sao tiểu Doanh Doanh nàng đừng sợ. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, Đạm Đài Tịch Ly ta khi cho bọn ngươi kia xuống địa ngục xong, ta sẽ nhanh chóng đến tìm nàng, thực hiện lời hứa che chở, bảo vệ cho nàng suốt đời, đừng sợ nha tiểu Doanh Doanh, Tịch Ly ca ca sẽ sớm đến bên nàng nhanh thôi. Phất tay áo, đôi mắt đỏ như máu hiện lên sát khí, Đạm Đài Tịch Ly li khai bệnh viện!!!

-----√√√√√-----

Phía bên kia phòng cấp cứu khi Lạc Mẫn Doanh một lần nữa được đưa ra, có vẻ do xem bị nghẹt chết đi một lần, cô bỗng thanh tỉnh lại. Sau khi cả Lạc gia biết Lạc Mẫn Doanh đã không còn nguy hiểm gì, tỉnh lại trong cái chết, mọi người đều vui mừng. Nhưng cô vẫn phải ở lại bệnh viện để kiểm tra, tỉnh dưỡng một thời gian mới được xuất viện.

1 Tuần sau

~~Ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu sáng, cả căn phòng chợt sáng bừng lên. Lạc Mẫn Doanh ngồi trên chiếc giường, tay cầm cuốn giáo trình của học phần môn mấy tuần nay cô nghỉ học, ngồi nghiên cứu suy tư.

Thiệt tình, cô thấy mình khoẻ thật tốt rồi nhưng Doãn Hân bên kia cùng Lạc gia ai ai cũng không chịu cho cô xuất viện, bắt đắ dĩ cô lại phải nằm im tại đây.

Khi Lạc Mẫn Doanh cô tỉnh lại đến giờ thật nhiều chuyện xảy ra, từ việc đám nam nhân của Giang Mộ Tuyết kia cứ bám riết lấy cô không tha như chó gặm xương, làm cô bức mình. Điên lên, hung hăng cầm đồ ném thẳng vào người bọn họ, làm bọn hần sợ không dám thường xuyên làm phiền cô nữa, thì vài hôm họ mới dám vác mặt dày kia vô thăm cô, có trời mới biết cô muốn bay lên xé xác những cái khuôn mặt tuyệt mỹ làm cô khinh tòm kia.

Haizzzz ... Suốt ngày cứ đọc ăn ngủ riết, cô sắp thành con heo mập, chuẩn bị đi xuất khẩu thịt được luôn quá à!

Đang ngồi tự kỉ một mình, thì ... Cạnh!! Cánh cửa phòng 126 của cô chợt mở ra. Bước vào là một vị nam nhân cao to, khuôn mặt cương nghị u buồn, chỉ thấy hần tay cầm chiếc hộp giữ nhiệt to đùng, ánh mắt u buồn kia lại nhìn cô trêu mến, chăm chú.

Bước lại gần cạnh bàn, đặt chiếc hộp giữ nhiệt xuống, Đạm Đài Tịch Ly nhẹ nhàng mở chiếc nắp hộp ra, mút từng muỗng vô một chiếc chén nhỏ món canh gà hầm táo tàu nhân sâm, sau đó mang lại cho Lạc Mẫn Doanh ăn.

" Tiểu Doanh Doanh, nàng dùng nóng đi cho khoẻ!!!" Thấy Lạc Mẫn Doanh vẫn không nhúc nhích gì, Đạm Đài Tịch Ly chỉ biết lắc đầu, múc lên một muỗng, thổi cho nguội bớt, hần ngược lên mở giọng dịu dàng nói.

" Tiểu Doanh Doanh, ngoan há miệng ra Tịch Ly ca ca đút cho muội ăn nha!!!"

" Tịch Ly ca ca ??? Ngươi là ai???" Lạc Mẫn Doanh thần thờ nhìn vị mỹ nhân ân cần trước mắt mình, hần là ai??? Sao lại wuan tâm cô như vậy??? Cô biết hần hay sao???

" Ta là vị hôn phu của muội Đạm Đài Tịch Ly!! " Vẫn nhẹ giọng nói chuyện, khi nói đến hần là hôn phu của Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly lại dịu dàng, trêu ái nhìn cô.

Đạm Đài Tịch Ly hần...hần ... Là cái tên muốn bóp cô chết nghẹn kia??? Tén khôn kiếp!!! Hần còn dám vác mặt đến tìm cô nữa á!!! Máu chó!! Lạc Mẫn Doanh cô muốn giết chết hần, nợ máu phải trả bằng máu..... Đầu bỗng chốc đau lên, Lạc Mẫn Doanh hai tay ôm đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ vụn vụn, khó chịu....

" Tiểu Doanh Doanh, sao vậy??? Nàng cảm thấy sao??? Ta gọi bác sĩ nha!!!" Vội vàng ôm lấy Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly hốt hoảng, lo lắng.

" Biến đi!!!" Lạc Mẫn Doanh hần giọng vang lên, bàn tay mạnh mẽ đẩy Đạm Đài Tịch Ly ra khỏi người mình.

"Tiểu.... Doanh.... Doanh" Nói năng lắp bắp, Đạm Đài Tịch Ly bất ngờ nhìn Lạc Mẫn Doanh.

"Tôi nói biến đi!!! Điếc à!!! CÚT !!!"

"Ta ...ta....ta...."

"Cút!!! Đạm Đài Tịch Ly mi cút cho ta !!!" Vợ lấy chiếc bình đựng canh, Lạc Mẫn Doanh mạnh mẽ cầm đập mạnh vào trên người Đạm Đài Tịch Ly, canh nóng tràn ra thấm ướt cả một mảnh lớn quần áo của Đạm Đài Tịch Ly, hắn cũng chẳng quan tâm, chỉ chăm chú nhìn Lạc Mẫn Doanh.

"Tôi nói cút đi, hừ hay lắm người không đi thì ta đi!!!"

"Không !!! tiểu Doanh Doanh nằng đừng bỏ ta mà đi!!!"

"Tránh ra, biến đi!!!!"

"Chuyện gì vậy???" Doãn Hiên bước vào đưa mắt nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh đang vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Đạm Đài Tịch Ly. Nhìn thấy Doãn Hiên, Lạc Mẫn Doanh như tìm thấy được phao cứu sinh, nhanh chóng đưa đôi mắt đáng thương hể hể, nấc tiếng.

"Doãn Hiên, bảo người này biến đi. Ta ...ta không muốn gặp hắn!!!"

"Đạm Đài Tịch Ly, người nghe rồi đó Mẫn Doanh cô ấy không muốn gặp người. Người nên đi đi, để Lạc gia biết người đến quấy rầy Mẫn Doanh, người cũng không có hảo cây trái ăn đâu!!!" Nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Mẫn Doanh từ tay Đạm Đài Tịch Ly, Doãn Hiên vỗ nhẹ vai cô, vừa an ủi Lạc Mẫn Doanh, vừa đe dọa Đạm Đài Tịch Ly.

Đạm Đài Tịch Ly thấy Lạc Mẫn Doanh mang theo ánh mắt xua đuổi, đầy địch ý nhìn mình, hắn chỉ biết cười khổ cho bản thân, ai bảo hắn vô tình như thế chỉ nên giờ phải gánh quả báo rồi. Bước vô hồn ra ngoài.

Nhìn Đạm Đài Tịch Ly bước đi khuất, Doãn Hiên buông Lạc Mẫn Doanh ra, nhìn cô bảo.

"Chắc cô cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi. Mai tôi sẽ làm thủ tục cho cô xuất viện. Tôi đi trước, cô cứ từ từ mà ngủ." Nói rồi Doãn Hiên nhẹ nhàng đặt đầu Lạc Mẫn Doanh xuống giường, đắp chăn cho cô đang hoảng, Doãn Hiên bước nhẹ ra khỏi phòng, đóng cửa nhẹ.

Còn cô Lạc Mẫn Doanh, nhìn thấy Doãn Hiên như thế đối xử với mình, cô cũng bất ngờ, kiếp trước hắn với cô cũng không tiếp xúc nhiều, dù có cũng chỉ như người qua đường, kiếp này lại thay đổi như vậy!! Ôi dù sao có bằng hữu như hắn, xem ra cũng không tệ. Mím cười, Lạc Mẫn Doanh từ từ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ ngon lành...

Những chuyện phong ba phía sau hãy để ngày mai tính, giờ hãy thoải mái hưởng thụ hôm nay !!!

.....

Bật mí bí mật nho nhỏ: Phần sau sẽ có H+ ... Thân ái

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hố Cha!! Ta Mất Trinh ~~ Trời Oí !!

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, phía cửa sổ gió vẫn cứ thổi hiu hiu. Trong phòng, Lạc Mẫn Doanh vẫn nhắm nghiền đôi mắt xinh đẹp ngủ say sưa, ngọt ngào!!

Cạch!! Cánh cửa phòng hé nhỏ mở, một chiếc ống nho nhỏ từ ngoài luồn vào phía trong cửa, khói từ ống nho nhỏ kia từ từ bay ra. Từng làn khói cứ thế, từ từ lan toả ra đến khi toàn phòng toàn mùi hương từ ống khói kia thì mới dừng lại.

Cạch!! Một lần nữa cánh cửa phòng mở to ra, bước vào là ba tên nam nhân đáng người thô to, mạnh mẽ. Bước lại gần giường, tên nam nhân vừa thổi khói kia vào phòng chỉ thấy hắn khuôn mặt dữ tợn, trên má có một đạo vết sẹo dài, trông y càng hung ác hơn!!

"Chật !! Chật !! Mẹ nó, ả đàn bà này hào ngon nha tụi bây. Nhìn kia, chỉ là ngủ thôi mà cũng câu nhân khinh khủng thật. Làm tao còn thịt cũng cắn cứng sừng sừng lên rồi nè ..."

Vừa nói, tên kia vừa lấy tay nắm mò lấy nam căn của hắn, cười thô thiển, bỉ ổi nhìn Lạc Mẫn Doanh. Kế bên hắn hai tên nam nhân còn lại phân thân cũng bắt đầu rục rịch, ngóc đầu lên !!

"Trời, ả đàn bà này đẹp quá lão đại à, người nhìn nè da dẻ trắng trẻo, khuôn ngực to tròn, căng đầy, cái mông vênh lên kia kia ...thiệt con mẹ nó, làm cho người ta muốn thao nát cái động dưới lớp quần kia thật!!!"

Tên nam nhân khuôn mặt xấu xí, kinh tởm kia lấy tay sờ nhẹ lên mặt Lạc Mẫn Doanh, đôi bàn tay lần lần chạy xuống khuôn ngực to tròn cách lớp áo xoa nhẹ bóp, sau đó lại từ từ chạy xuống đôi mông kia bóp nhẹ, đánh mạnh vài cái thích thú. Miệng đầy hơi hám của hắn thì không ngừng rỉ ra từng giọt nước miếng trong thật gớm ghiết biết bao.

"Lão Đại cái vị Giang đại nữ nhân kia thật không ngờ vừa chịu chi như thế cho ta cả một số tiền lớn, chỉ để chúng ta luân phiên chơi và quay phim với ả đàn bà xinh đẹp như thế này. Thật mẹ nó, để cứ sợ chơi với heo mẹ thôi mà buồn bức không thôi, ai ngờ ả đàn bà này đẹp hơn cả cái con đàn bà Giang Mộ Tuyết kia gấp bao nhiêu lần luôn!! Quá hảo đi !! Há há!!"

"Thôi nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ làm việc thôi, ta cũng khó chịu muốn chết rồi, thuốc kích thích chắc cũng ngấm vô người ả rồi. Thệt to sung cứng của ta muốn thao nát cái mông vênh vào của ả kia thôi. Hahah!!!"

Tay hắn nhanh chóng tháo ra từ thứ trên người, nào là quần áo, thắt lưng,..từ từ rơi xuống mặt đất, nam căn sung tím nhếch nhách xấu xí kia của hắn cũng giật nảy ra ngoài khi không còn thứ gì che chắn, trông kinh tởm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Hai tên còn lại, nhìn nhau cười nham nhở, cũng nhanh chóng thoát đi quần áo của mình, cầm lấy một chiếc máy quay phim kìm chỗ chính xác, hợp lý đặt xuống. Sau đó... Cả người dị hợm, mang theo cơn thịnh nộ nhỏ đen xì bước lại gần Lạc Mẫn Doanh cô.

Bàn tay thô to, đen xì mò lên chiếc áo ngủ mỏng manh của Lạc Mẫn Doanh xoa bóp, nắm kéo mạnh bạo.

"Ừm~~" Quái lạ, sao cơ thể ta khó chịu quá vậy. Ai?? Ai đang chạm vào người ta, khó chịu quá!!! Lạc Mẫn Doanh mở mắt ra, đập vào mắt cô là ba tên bặm trợn xấu xí, đang cười dâm dăng nhìn cô, trong đó có một tên tay đang sờ ngực cô!! Vứt bỏ đi, cảm giác nóng bức của cơ thể đang kêu gào, cô mạnh mẽ giờ tay tấn mạnh một phát vào mặt hắn.

Bụp!!! Năm ngón tay xinh đẹp in hằn lên má tên lão đại xấu xí kia!!

"Mẹ nó, kỹ nữ mày dám tấn vào mặt lão tử ta, hôm nay lão tử muốn thao chết con ả tiện nhân mày. Côn thịnh nộ của lão tử phải thao nát cái động chó mẹ dưới cái mông dâm dăng của mày ra, cho ả tiện nhân mày vang xin, khóc lóc ta chơi nát cái huyết dâm dăng chảy nước cuốn cuộn kia mới thôi a!!!"

Bụp!!! Tên đó nhanh chóng tấn Lạc Mẫn Doanh một cái tấn mạnh, làm mặt cô in nguyên dấu tay, sung tấy lên. Y phục trên người cô bị hắn ác độc xé ra, chiếc áo đáng thương rách tan rơi vụng xuống đất, áo ngực màu đỏ bao bọc đôi bạch thủ lộ rõ giữa không khí, làm ba tên kia chảy nước miếng ròng rọc.

Hai tên xấu nam còn lại, nhanh chóng nắm lấy chân cô, lột phách chiếc quần trên người Lạc Mẫn Doanh, đôi chân dài miên man trắng ngần liền lộ ngay giữa toàn mắt dâm dăng của đám nam nhân xấu xí kia.

"Tránh ra !! Cút!! Khốn kiếp!!! "

"Tránh ra!! Cứu với!!! Cứu mạng cường dâm người a

~~"

La lên thất thanh, Lạc Mẫn Doanh tay nhanh chóng nhấn chuông gọi y tá, miệng la lớn, chân mạnh mẽ nhắm ngay côn thịnh nộ xấu xí kinh tởm đang lộ ra trước mặt mình, đập mạnh vào.

"Á....á..... Á!! Tiện nhân!! Đau quá "

Ôm lấy nam căn, tên lão đại kia la hét lên. Cố gắng kìm chế cảm giác nóng rạo rức tại tiểu huyết, cơ thể khao khát an ủi kia, Lạc Mẫn Doanh nhanh đập mạnh lên nam căn tên đang nắm chặt cô, tay đâm vài phát thật mạnh vào tên còn lại. Vô lực, khó chịu Lạc Mẫn Doanh tranh thủ thời cơ phóng nhanh ra phòng bệnh.

"Cứu mạng a

~~"

"Muốn chết người

~~"

"Có ai không ??? Cứu tôi với !!!"

Một mối kèm theo khó chịu truyền lên từ phía hạ thân, Lạc Mẫn Doanh nức nở lên tiếng. Trời mới biết hiện tại cô sợ hãi ra sao??? Là ai??? Ai??? Lại nhần tâm hãm hại cô ??? Thà là cô chết cũng không thể bị ba tên kinh tởm kia đụng chạm vào, không cần, không muốn a

~~ Cô muốn chém chết đứa nào dám hại Lạc Mẫn Doanh cô, cô mà bình an qua hôm nay cô sẽ khiến cho kẻ đó suốt đời phải hối hận vì dám đụng vô

cô!!!

" Cứu tôi với a

~"

" Tệ nhân, đứng lại đó cho lão tử. Ta muốn giết chết ả đàn bà như mày !!!"

Liếc mắt trông thấy những tên kinh tởm kia đuổi theo mình, Lạc Mẫn Doanh sợ hãi vội vàng chạy đi.

"Á

~a

~"

Chân Lạc Mẫn Doanh do hoảng quá, cô trượt té, ngã nghiêng đôi mắt lại, Lạc Mẫn Doanh sẵn sàng đón nhận cơn đau đón truyền ra từ đất mẹ... nhưng

Đội mồi lại chẳng thấy đau, á sao lại thế này?? Ách!! Ám áp, mát quá!! Dễ chịu quá!! Mùi thơm nhàn nhạt của hoa nhài bỗng xông thẳng vào mũi cô. Mở đôi mắt to ra, đập vào mắt cô bây giờ là một vị lịch sự tao nhã tuyệt mỹ nam nha.. Mà ...mà... sao ... Sao lại nhìn quen quen quá vậy ta ??

" Á!!! Anhanh...anh ??? " Lấp bắp lú lười nhìn người nam nhân trước mặt mình, hắn không phải là cái người đã cứu cô thoát khỏi cái tên dê sỏm trong khu thương mại trước kia hay sao?? Ừm...cảm giác khó chịu quá, nhìn phía sau ba tên kia đang xông đến, Lạc Mẫn Doanh ôm chặt lấy Lãnh Hạo Nhiên, la lên.

" Cứu...cứu...tôi với!! Họ ...họ tính cường bức ...bức tôi a ...umm"

Nhìn thấy người mình thương nhớ bao nhiêu đêm, giờ đang loảng lổ, quần áo không có chỉnh tề trước mặt mình, ánh mắt cô cầu xin cứu giúp làm Lãnh Hạo Nhiên đành mặt lại nhìn về ba tên xấu xí to bự, không mặt y phục gì hết, trần trụi đang đuổi theo Lạc Mẫn Doanh. Lãnh Hạo Nhiên ác độc tâm nổi lên hàng lửa giận.

" Khốn kiếp!! " Lột chiếc áo khoát dài bên ngoài người mình ra, Lãnh Hạo Nhiên ôm lấy Lạc Mẫn Doanh đặt cô xuống đất nhẹ nhàng, cầm lấy áo khoát mình che chắn lên người cô, xoa nhẹ đầu cô, trù mến nói.

" Đứng đây đợi ta. Ta đi giúp nàng hả giận, ngoan!"

Nói rồi, Lãnh Hạo Nhiên mạnh mẽ đi lại đám nam nhân đáng chết kia, bàn tay to lớn nhanh chóng nện mạnh vào mặt tên vết sẹo xấu nam kia, chân Lãnh Hạo Nhiên nhất lên đạp mạnh vào nam căn tên khác. Không chờ những tên kia có cơ hội chống đỡ, Lãnh Hạo Nhiên lại phi nhanh đánh đá tới tấp ba tên kia, miệng lạnh lùng chửi lên.

" Khốn kiếp, tụi bây thật can đảm ngay cả người Lãnh Hạo Nhiên ta để ý cũng dám chạm vào!! Thật đáng chết!!"

" Bọn bây là ai??? Nói??? Ai xúi tui bây làm việc này?? Hử???"

"Á ... Thiếu gia này, ngài tha cho chúng tôi đi, chúng tôi cũng chỉ nhận tiền của người ta mà làm thôi!!!"

Vạn xin cầu khẩn, tên lão đại kia vừa ôm đầu cúi lạy vừa xin tha thứ. Hắn cũng không ngờ con ả Giang Mộ Tuyết kia nói, ngu ngốc, yếu đuối rất dễ không chế!! Mẹ nó, ai nói không chế chó má gì giờ bọn hắn bằm thấy này chứ dễ à!! Khốn nạn, con tiện nhân !!

" Đúng đúng!!! Chúng tôi nhận tiền người ta làm a

Tha cho chúng tôi đi đại thiếu gia à!!!"

Hai tên kia cũng dập đầu cầu xin tha thứ, trông đầu bọn họ bây giờ đều hận chết cái ả Giang Mộ Tuyết kia thôi. Nếu không vì ả, bọn hắn cũng không thảm như bây giờ!!

" Là ai kêu các ngươi làm vậy với Lạc Mẫn Doanh!! NÓI!!!"

" Vâng...vâng...tôi nói là...là...là..... Giang... Giang gia... Giang Mộ Tuyết tiểu thư kia. Cô ta cho chúng tôi tiền, kêu...kêu chúng tôi cường...cường dâm Lạc... Lạc tiểu thư xong quay...quay phỉm mạng ...mạng cho cô ta..."

" Khốn kiếp!! Giang gia, Giang Mộ Tuyết cô giỏi lắm!!! Ta muốn bọn họ phải trả giá đắt, nhưng trước hết... A các ngươi phải chịu trước cơn giận của Lãnh Hạo Nhiên ta!!!"

Mạnh mẽ đánh đập người động tác trôi chảy đầy lưu, nếu có người nhìn thấy Lãnh Hạo Nhiên bây giờ ai còn có thể tưởng tượng Lãnh tổng lịch sự nho nhã thư sinh kia lại có thể tàn nhẫn, ác độc xuống tay bạo lực này là một người chứ??

Lạc Mẫn Doanh chăm chú nhìn người mỹ nam kia đánh đập người khác mà cũng tỏ ra nhơ nhĩ kia, cô thật sự giật mình.

Trước giờ, cô chỉ gặp anh ta có hai lần thôi nha?? Hai lần thôi mà toàn là anh ta cứu cô thoát khỏi việc bị cưỡng dâm, cũng quá may mắn cho cô đi. Cảm giác cơ thể khó chịu, khao khát từ phía hạ thân chảy ra từng dòng từ dòng mật nước, huyết đạo nóng rực khô nứt, Lạc Mẫn Doanh rên rỉ lên.

"Ummm.. Ừ!! Ta...ta...khó chịu quá. Ummm nóng...nóng quá...khát...khát quá ...ừ...ừ ~~!!"

Ôm lấy người mình tự an ủi, Lạc Mẫn Doanh vẫn cảm thấy không đủ, cô muốn tìm người giúp mình nhưng...ai...ai sẽ giúp cô.

"Doanh Nhi, nàng sao vậy???"

"Lạc Mẫn Doanh cô bị sao thế???"

Từ phía xa Doãn Hàn cùng Doãn Hiền vội vàng chạy đến, nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh chật vật ngồi dưới đất tay không ngừng vuốt ve cơ thể mình, bên má trắng nõn in dấu tay đỏ tấy sưng lên. Tim Doãn Hàn đau thắt lại.

"Đây...đây là sao xảy ra chuyện gì?? Doanh Nhi, nàng có sao chứ??? Đừng làm ta lo!!!"

Ôm lấy thân thể ngọc ngà đang run lên bần bật, Doãn Hàn vừa an ủi, vừa kiểm tra cô có sao không.

Bỗng Doãn Hiền đôi mắt sâu thẳm đầy phần nộ, cùng khó xử vang lên.

"Hàn, Mẫn Doanh cô ta bị trúng thuốc kích thích cực mạnh, nếu không hoan ái với nam nhân, cô ấy sẽ đứt hết gân mạch, trở thành phế vật!!"

"Cái gì, Hiền ngươi nói cái gì??? Ai??? Ai dám làm hại Doanh Nhi chứ, ta muốn lột da rút xương hấn ra!!!"

Doãn Hàn như con thú hoang rú lên, đôi mắt xinh đẹp in hằn từng đạo tơ máu, cả người hấn toát lên sát khí nồng nặc, thật kinh khủng!

"Giang gia, Giang Mộ Tuyết kia thuê người hạ thuốc cho Mẫn Doanh rồi cưỡng hiếp nàng ấy, quay phim tính làm Mẫn Doanh thân bại danh liệt. Cô ả quá ác đi. Bọn này là những tên vừa đụng chạm vô người Mẫn Doanh, và bị tôi đánh ra như thế này!! "

Lãnh Hạo Nhiên buông tay ra khỏi đám người bị đánh bầm dập không rõ mặt mày, bước về Lạc Mẫn Doanh đôi mắt hấn nhìn nàng đầy đau xót.

"Sao giờ?? Phải làm sao với Mẫn Doanh đây?? Hay..hay là Hàn ngươi cứu nàng đi!!"

Dù lòng đau thắt lên khi phải tận mắt đưa nàng - người con gái hấn yêu bằng cả tính mạng cho người khác, như biết làm sao đây?? Lạc Mẫn Doanh sẽ chấp nhận hấn, Lãnh Hạo Nhiên một người xa lạ chạm vào nàng hay sao???

"Haizzzz... Chỉ một mình Hàn thì không thể nào giải nổi hết liều thuốc kia cho Mẫn Doanh đâu!!!"

"Hiền, nói rõ ra đi, đừng có mà ấp úng nữa. Thiệt hết chỗ nói với cậu, mỗi lần có chuyện gì toàn nói nửa vời thôi là sao hả ???"

"Đúng đó, Doãn Hiền nói rõ ra đi!! Tôi cũng sốt ruột lắm đó."

Cả Doãn Hàn cùng Lãnh Hạo Nhiên ăn ý quát nạt Doãn Hiền baby đáng yêu kia. Hừ tên kia cứ thích lựa thời điểm quan trọng để đâm chọc cho vui không. Hấn cũng quá biến thái đi.

"Umm, ức...ức...ừ... Khó chịu, nóng...nóng... Sao nóng quá vậy, ức cứu với !!! Ừ...ừ..."

Chịu không nổi cơn nóng rực, khô khan từ phía dưới truyền đến, Lạc Mẫn Doanh miên man theo cơ thể kêu lên rên rỉ.

"Ách!! Ta quên, thuốc này ít nhất phải 3 người cùng với cô ta giao hoan thì mới giải được nha. Haizzz không biết ai lại thù hận Lạc Mẫn Doanh đến mức cho người hạ nặng như vậy được, còn kìm người quay phim tính hủy hoại cô, người đó cũng quá hung tàn đi. "

"Hả??? Hừ Giang Mộ Tuyết tôi Lãnh Hạo Nhiên không bỏ qua cho cô đâu!!!"

"Giang Mộ Tuyết?? Cô ta là người đã ra tay với Lạc Mẫn Doanh à???"

"Vâng!! Đám chết bầm kia vừa mới khai cho tôi biết đó!!"

"Hắc hắc... Nhìn tình hình bây giờ của Lạc Mẫn Doanh nếu cô ta còn không kìm được người hoan ái chắc cũng sắp vỡ từng đoạn gân mạch rồi. Hàn! Nhiên hai người ai trước cũng được, nhanh thượng Mẫn Doanh đi!!!"

Doãn Hiền chăm chú nhìn biến hoá trên người Lạc Mẫn Doanh mà lên tiếng nhắc nhở hai tên nam nhân dở hơi kia. Haizzz họ không phải yêu chết đi cô Lạc Mẫn Doanh này a, nay có cơ hội lại do dự, thiệt là ngu dễ sợ à!! Cũng phải do Doãn Hiền hấn thiện tâm nhắc nhở thôi, ai bảo hấn tốt bụng thế chi. Hắc hắc !!

Ta nhìn người, người nhìn ta, một lúc lâu Doãn Hàn đi lại gần Lạc Mẫn Doanh ôm cô hướng đi vào phòng bệnh 126vip kia. Lãnh Hạo Nhiên không nói

gì, chỉ lãnh đạm đi đến trước cửa phòng đứng đó. Như giật mình nhớ ra gì, Doãn Hàn quay lại nói:

"Doãn Hiền, Lãnh Hạo Nhiên ở đây cũng chỉ có ba chúng ta là nam nhân, cho nên... Lát nữa hai người chờ, ta xong lại đến hai người luân phiên giúp Doanh Nhi. Trước nhớ trông coi ba tên kia, ta cũng không muốn tha bọn hắn dễ dàng như thế đâu!!"

"Ừm ta hiểu rồi, người nhanh đi giúp Mẫn Doanh giải được đi!!"

"Cái gì?? Hàn, ta cũng phải nữa á??" Doãn Hiền sững sốt, la to.

"Chứ người nghĩ sao?? Yên tâm, dù Doãn Hiền người không tính phụ trách thì Doãn Hàn ta cũng sẽ chịu trách nhiệm với Doanh Nhi!!" Ôm người ngọc trong lòng, Doãn Hàn hạ quyết tâm dù có ra sao, hắn cũng nhất định phải lấy Lạc Mẫn Doanh về làm phu nhân nhà mình.

Lãnh Hạo Nhiên nghe Doãn Hiền nói như thế thì bực khời, lửa giận bùng cháy, mạnh mẽ kiên nghị lên tiếng.

"Hay lắm Doãn Hiền, dù người có tính ăn xong bỏ chạy. Ta Lãnh Hạo Nhiên cũng sẽ ở lại bảo bọc, che chở yêu thương Lạc Mẫn Doanh suốt đời"

"Hừ!! Ai nói ta ăn xong lại tính quýt nợ, Doãn Hiền ta dám làm dám chịu. Nhưng các người nên nhớ Lạc Mẫn Doanh chỉ có một, ba người chúng ta cùng chịu trách nhiệm với nàng, thì nàng phải làm sao???"

Doãn Hiền đôi mắt hiện lên tia xảo trá, âm hiểm cười trá.

"Cho dù có thêm người thì sao?? Ta quyết không buông tay Mẫn Doanh ra đâu!!"

"Thôi thì vậy, ba người chúng ta trước hết thay phiên nhau giúp nàng giải được, sau đó nàng chọn ai thì người còn lại đều phải chấp nhận!!"

"Ừm, ta đồng ý với Hiền!!"

"Hừ, ta sao cũng được, miễn Mẫn Doanh yêu thích là ta yêu thích!!"

-----√√√√√-----

Trong phòng ám tối, trên nền đất còn vương vãi quần áo lượm lượm, Doãn Hàn ôm Lạc Mẫn Doanh lên giường. Tay Lạc Mẫn Doanh vẫn cứ như xà yêu choàng lên cổ Doãn Hàn không buông. Đôi môi cắn mọng kia liên tục toát ra từng tiếng nạt ngọt ngào ma mị, kêu lên làm cả người Doãn Hàn sôi trào lên.

Cảm giác sự mát lạnh dần mất đi, Lạc Mẫn Doanh vội vàng vươn bàn tay ra lần mò, chạm vào thứ gì đó ngăn chặn cái mát mẻ kia, cô mạnh mẽ dùng tay xé rách ra.

Xoát!! Tiếng vải vóc rớt ra từng mảnh, Doãn Hàn bắt đầu nhìn bàn tay nhỏ bé búp măng kia đang giờ trò trước ngực mình, thật không có biện pháp gì. Nhanh chóng thoát sạch quần áo trên người, cả cơ thể khỏe mạnh, săn chắc của Doãn Hàn lộ rõ trước mắt Lạc Mẫn Doanh.

Nhưng tiếc thay, cô giờ trong não chỉ toàn là đám mây bay lơ lửng, chẳng biết phương hướng gì thì làm gì có thì giờ ngắm cơ thể đẹp của ai kia.

Cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi anh đào kia, Doãn Hàn từ từ la liếm nhẹ nhẹ khoé môi cô, nhấp nháp từ từ cái cảm giác ngọt ngào như mật ong này làm hắn yêu thích đến nghiện.

Khẽ dùng đầu lưỡi tách ra hàm trắng trắng tinh của cô, hắn bắt đầu dần dần ngao du, vờ vệt hết đường chất từ miệng cô. Nụ hôn từ nhẹ nhàng ôn nhu lại từ từ chuyển sang mạnh mẽ chiếm đoạt làm Lạc Mẫn Doanh lẳng lặng chìm vào say túy.

Bàn tay thon thả xinh đẹp của hắn lần mò tìm đến đôi thỏ trắng no đủ kia, từng chút một từ từ chạm nhẹ, xoa bóp nhẹ nhàng, vuốt ve nắn nót. Vươn ngón tay sang phía sau lưng nàng, nắn nhẹ một cái chiếc áo ngực bao bọc tiểu thỏ bạch kia rơi ra. Không có sự gò bó, đôi thỏ bạch trắng trẻo, to xinh thoả sức tung hứng trong không khí. Hai nụ hoa đỏ sậm màu lung linh nhẹ lay động, làm tầm mắt Doãn Hàn tối sầm.

Buông ra đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, lưỡi hắn liếm láp vành tai non mềm của cô, nhẹ nhàng đi chuyển đầu lưỡi lượn lờ từ trên phía cô xuống đôi nụ hoa đỏ sậm đầy dụ dỗ mời người thưởng thức kia. Cầm nhẹ nụ hoa một chút, hắn bắt đầu liếm vòng quanh nụ hoa, sau đó mạnh mẽ bú mút nụ hoa đỏ sậm.

Bạch!!! Bạch!! Bạch!! Tiếng bú mút vang nhanh, chỉ thấy Doãn Hàn khuôn mặt chôn sâu vào ngực của Lạc Mẫn Doanh ra sức bú mút, la liếm điên cuồng, bàn tay khác cầm lấy thỏ ngọc còn lại nhào nắn mạnh mẽ đầy thích ý.

Lạc Mẫn Doanh cảm thấy cảm người lẳng lẳng, thoải mái, cái miệng nhỏ nhắn không hề kiêng kị lớn tiếng rên rỉ.

"Ummm...ừ....ừ....ummm.. U....ummm.....ummm...ừ...ừ...ừ...a~~ a Nhẹ Nhẹ chút ừ...mmm...ừ...."

Nghe được tiếng kêu gọi đầy ma mị từ Lạc Mẫn Doanh, Doãn Hàn còn thịn lại thô to sừng cứng lên, đứng sừng sững giữa không khí, còn thịn khó chịu nóng phùng phực, rỉ chút tinh dịch trắng đục.

"Ây da!! Doanh Nhi ngoan~~ U... Mở mắt ra nói cho ta biết ?? Ai đang làm nàng hừ??"

Tà ác vươn lấy bàn tay lần mò vào chiếc quần mỏng manh dưới đôi chân thon thả kia, ngón tay hần vuốt ve nhẹ nhàng cửa huyết, như có như không vờn qua vờn lại đóa hoa thơm ngát đang chảy ra từng dòng từng giọt ngọt thơm ngát kia. Doãn Hàn ác ý trêu chọc Lạc Mẫn Doanh.

" Ummm... Khó chịu a!!! A ~ người

~~... Người ta nóng quá nhanh, muốn...muốn.... Cho Người ta nha!!"

" Ngoan, Doanh Nhi mở mắt ra xem ta là ai?? Ngoan, nói cho Hàn ca ca biết Doanh Nhi muốn gì nào!!"

Không dừng lại trêu chọc, ngón tay thon dài của Doãn Hàn đâm nhẹ vào tiểu huyết sớm ướt đầm đìa kia, đâm ra lâu lâu lại chọc vào, làm cả người Lạc Mẫn Doanh khó chịu, cô tí tê rên lên.

" Người ...người xấu... Doãn Hàn người hỗn đản, người ...người khi dễ người ta... Ta ...ta muốn kìm người khác. Không cần người nữa

a~~A~~"

Doãn Hàn tức giận, tiểu yêu tinh này hay lắm có hần bên cạnh đây còn dám tỏ vẻ kiêu ngạo, hảo đáng bị phạt. Mạnh mẽ đặt Lạc Mẫn Doanh nằm thẳng trên giường, xé rách chiếc quần nhỏ kia, Doãn Hàn cảm thấy phân thân thô to, sưng cứng như thiết giáp hùng hãn đâm vào.

" A

a

Đau quá, đau quá. Cút đi ra ngoài, Doãn Hàn chết tiệt, đau tử bà, người ra ngoài. Ôi....ô....ô....hức....hức...."

Khóc lên thất thanh, Lạc Mẫn Doanh cảm thấy hạ thân như bị xé toạt cảm giác ngọt ngào, chặt cứng đau xót đập đến.

Nhìn cô khó chịu đau đớn khóc tí tê, Doãn Hàn mới gạt mình, lo lắng muốn chết tâm, cả người cứng đờ ôm lấy cô, đưa tay vuốt ve an ủi.

" Ngoan, nín khóc. Doanh Nhi là Hàn ca ca sai, lỗi là Hàn ca ca đừng khóc, nàng khóc ta đau lòng!!! "

Con đau từ từ hạ xuống, hạ thân tiểu huyết lại nóng hừng hực, kêu gào làm Lạc Mẫn Doanh điên cuồng la lên.

" Hàn, người ta nóng, nóng quá, quá khó chịu, khó chịu chết mất, hức...hức...."

Lạc Mẫn Doanh vội vàng ôm lấy Doãn Hàn nấc lên từng tiếng, kêu la. Làm tất cả máu dục vọng trong người hần lại trời dậy. Lần này, không kìm chế nổi, Doãn Hàn mạnh mẽ đâm vào tiểu huyết.

Tiểu huyết vừa ấm, vừa nhỏ lại trơn quá mẫn cảm trời ơi. Hần chỉ đâm vào một nửa lại bị nó gát gạo cắn nuốt, thật điên cuồng nha. Cố gắng đâm mạnh vào hết, rồi lại rút còn thịt ra. Doãn Hàn cảm thấy chưa bao giờ thống khoái như lúc này, tiểu huyết thật là vưu vật vừa vào trong thì chặt cứng, ẩm ướt, rút ra lại tê liệt thoải mái vô cùng.

" U....ummm....nhanh....nhanh...á ... Á...um Hàn....a.....muốn....muốn....mạnh nữa a"

Đâm vô rút ra, từng tiếng va vào phách phách!! Từng tiếng nước chảy ra tí tách, hoà hợp vào khuôn hình là vị nữ nam kia, bàn tay to xoa nắn một bên nhũ hoa mạnh bạo, đầu hần chôn sâu vào bên nhũ hoa còn lại, cắn bú nghe chụt chụt. Dưới thân, còn thịt cứng thiết kia cỡ lớn, cứng trắng ra vào vũ bão mạnh mẽ, bạch!!! Bạch!!!

Nữ tử, tóc tai tã lộn, hai tay ôm lấy đầu nam nhân, ra sức đè xuống, miệng lên liên tục phát ra từng tiếng kêu mè hoặc tâm người. Đôi chân xinh đẹp ra sức mở rộng, kẹp chặt tấm lưng nam nhân, cố gắng lặc lư theo tiếng kêu.

Khuôn cảnh ma mị, dâm loạn cứ từ từ hé mở ra

-----√√√√-----

Bước đi vào phòng, người thấy mùi vị hoan ái nồng nặc xông lên, Lãnh Hạo Nhiên không quan tâm. Giờ đây đôi mắt hần chỉ chăm chú nhìn thiên hạ trên giường lớn kia.

Chỉ thấy cô, cả người không một mảnh vải che thân, toàn thân tuyết trắng phơi bày rõ ràng, trên người cô như ẩn như hiện những dấu hôn ngân. Lạc Mẫn Doanh giờ đây cả người cảm thấy khó chịu, muốn được an ủi, bàn tay tự mình xoa nắn nhũ hoa, một bên rên rỉ, đưa đôi mắt ngậm nước nhìn người nam nhân quần áo chỉnh tề đang đứng đối diện mình kia, nũng nịu.

Nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh rung rung nước mắt, buồn ức nhìn mình. Lãnh Hạo Nhiên nhanh chóng chạy lại ôm nàng.

" Hứ... Người xấu xa, người...người khi dễ ta...ô.....ô.....hức.....hức....u"

" Ngoan

~ Đừng khóc, nàng muốn gì ta cũng chịu theo ý nàng mà, đừng khóc!!!"

" Thật... Không... vậy thì.... Lột quần áo ra!!! Ta muốn cường dâm ngươi, lột quần áo ra!!!" Vừa nói Lạc Mẫn Doanh đẩy Lãnh Hạo Nhiên xuống giường, ngồi lên người hắn cô mạnh mẽ sàm sỡ, sờ mẫn thân Lãnh Hạo Nhiên, mở giọng ra lệnh.

" Ta ... Ta mở không được .. Doanh Doanh không bằng...nàng giúp ta đi.. "

Lãnh Hạo Nhiên tình tứ mở miệng, cả người hướng về Lạc Mẫn Doanh, tùy ý cô lột sạch quần áo hắn.

" Hắc Hắc... Ta muốn thưởng ngươi, muốn ngược tên thư sinh nam ngươi, van khóc xin tha a

"

Đôi môi nhanh chóng cắn mút ngay nụ nhỏ đỏ đỏ trước ngực Lãnh Hạo Nhiên, Lạc Mẫn Doanh vui vẻ đùa nghịch.

" Ummm...ừ... Doanh Doanh, ta khó chịu ... Ừm, Doanh Doanh ngươi...ngươi cho Nhiên đi ~~a

"

" Hừ!!! Ngoan, Nhiên tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn nghe theo Doanh tỷ tỷ ta hảo thương ngươi nha!!!"

Nói rồi, Lạc Mẫn Doanh cầm lấy nam căn đã to lớn đứng sừng sững kia, miệng nhẹ nhàng liếm láp cây nấm kia. Đến kia nguyên cây nam căn kia dính đầy nước miếng cô, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lãnh Hạo Nhiên ửng đỏ, Lạc Mẫn Doanh miệng mở to, bú mút mạnh mẽ cây nam căn to dài kia một cách ngon lành, ngón tay nhỏ lại lâu lâu xoa bóp hai quả cầu tròn vo lắc lư kia.

" Ummmm.ừ... Doanh Doanh.... Ta ...ta hảo khốn nha!!! A

~ chết mất!! Ta hông mất aa....."

Phụt!!! Một dòng đục ngầu màu trắng chảy mạnh vào miệng Lạc Mẫn Doanh, cô không phun ra lại nuốt sạch chúng nó vào miệng, ừm thật là có chút tanh nhưng lại làm cô không ghét nha. Đưa đôi mắt long lanh đáng thương hề hề nhìn Lãnh Hạo Nhiên.

" Nhiên a, người ta, người ta... Nóng, khó chịu, chỗ này nó ...nó chảy nhiều nước quá làm sao giờ???"

Nắm lấy bàn tay của Lãnh Hạo Nhiên, Lạc Mẫn Doanh đưa nó đến tiểu huyết đã sớm ướt át của mình rên rỉ kêu.

" Ngoan, nằm đó. Ta đến giúp nàng!!"

Nói rồi, Lãnh Hạo Nhiên cúi đầu xuống hai chân Lạc Mẫn Doanh, dang rộng hai chân cô, ngón tay hắn đâm vào cửa huyết, từng dòng từng dòng nước óng ánh chảy ra, nhìn như thấy miệng Lãnh Hạo Nhiên cảm giác khan khát, vươn đầu lưỡi liếm láp cửa huyết đỏ sậm kia, dòng nước óng ánh kia cứ thế chảy vào miệng hắn, một cổ thơm tao vị làm hắn nghiện đến không kìm lòng được, mạnh mẽ bú mút bạch bạch cứ như muốn rút hết nước từ tiểu huyết cô.

" Ummm...a..... Nhiên ...ừ... Thích quá, thoải mái.... Muốn nữa.... Ngươi ta muốn chết nha

a

"

Nhấn mạnh đầu Lãnh Hạo Nhiên vào tiểu huyết mình, Lạc Mẫn Doanh rên rỉ, ưỡm người lên cho Lãnh Hạo Nhiên mặc sức bú mút thật nhiều....

Nuốt tiếc buông ra tiểu huyết, Lãnh Hạo Nhiên hôn thật mạnh xuống đôi môi phát ra thanh âm ma mị, câu dẫn hắn kia, hạ thân vừa động, nam căn nhăm trúng đâm ngay vào tiểu huyết đang trào dịch thủy ướt át mờ gọi kia.

" A

hào chặt, hảo thích!!! Doanh Doanh ta yêu chết nàng nha

"

" Ummm...ừ... Nhanh... Mạnh lên chỗ đó nhanh cho ta....a.....a....."

" Hừ ??! Cho gì nào Doanh Doanh của ta???"

" Hừ xấu nha, Nhiên.....ngươi ta....ngươi ta muốn....muốn Nhiên dùng sức mạnhmạnh mẽ yêu ta...a.....nha....."

" Được!!! Ta cho nàng, bao nhiêu cũng cho nàng, tiểu tinh của lòng ta à!!!".

dưới đây....cái....cái...miệng nhỏ dưới này, cũng thèm khát. Anh xấu lắm nha, không nên chỉ chơi trên này mà bỏ qua dưới này của người ta nha
...a.....a.....ừ.."

Giang Mộ Tuyết ưỡm ngực lên, phối hợp thích ý cho tên nam nhân trước mặt mình tàn nhẫn hành hạ đôi nhũ hoa mình, ả chỉ cảm thấy cả thân khoái cảm thích thú đến điên cuồng thôi. Chẳng thèm quan tâm đến trong mắt tên nam nhân kia nhìn ả, mang theo tia khinh bỉ, cùng dâm dăng đến đáng tởm.

"Hừ!!! Muốn lắm phải không??? Vậy thì ngoan ngoãn làm cái gì cho đại gia ta vui thích đi. Xong ta sẽ cho cô em thứ cô em thèm khát!!!"

Giọng nói từ từ, khinh bỉ vang lên ngay bên tai Giang Mộ Tuyết, cô tức giận giật phách quần áo hần cùng chiếc váy trên người mình, lột bỏ cả chiếc quần lót mỏng tanh cùng áo ngực trên người ra. Cảm người vùng vẫy rồi khỏi tên nam nhân kia, bước nhanh về phía giường.

Giang Mộ Tuyết nằm nghiêng xuống giường, thân thể loan lờ khiêu khích trước mặt tên nam nhân kia, đôi chân thon thả mở banh ra, bàn tay xinh đẹp đặt trên môi khẽ liếm nhẹ, ngón tay được đút vô miệng, mang ra vờn từng tia nước bọt trong suốt, cô đưa ngón tay xuống phía tiểu huyết của mình lui tới lui lui, miệng liên tục vang ra từng tiếng dâm loạn, cầu hoan đầy dâm ý.

Ngón tay thấm đầy nước miếng của Giang Mộ Tuyết kia mở banh ra cửa tiểu huyết, từng chút từng chút thủy dịch bên trong động nhỏ kia từ từ chảy ra ngoài, ngón tay cô liên tục đâm vào trong huyết đạo kia, móc ra từng giọt từng giọt thủy, lại rút ngón tay về liếm láp trên miệng mình. Đưa mắt nhìn tên nam nhân, nam căn đang cứng cứng sưng tím to bự kia, Giang Mộ Tuyết liếm môi, ngẩng ngón nói.

"Sao rồi, tiểu đệ đệ uy vũ kia sưng cứng đau nhức thêm thường, được tiểu huyết xinh đẹp của ta ăn nuốt, hút chết anh chưa??? Làm cái gì, có thấy miệng đắng, khát không, lại đây.. Chỗ này của em chảy nhiều nước lắm, thơm ngọt nữa...ừ....ừm... anh bú mút thử không nào??"

Vừa nói, Giang Mộ Tuyết lại dang chân rộng ra, cả người ưỡm lên phía trước mạnh mẽ phơi bày tiểu huyết xinh đẹp, câu hồn đang rỉ nước của mình ra kích thích tên nam nhân đang khó chịu kia.

Không nói một lời, nam nhân mạnh mẽ xông đến, không chút thương tình, nam căn đâm mạnh vào tiểu huyết dâm dăng kia, bàn tay to lớn của hắn nắm lấy đôi mông to vênh của Giang Mộ Tuyết mạnh mẽ giáng xuống mấy cái đánh giòn giã, in hằn dấu đỏ trên mông cô.

"Con chó mẹ, nhanh...nhanh....lên tiếng kêu, kêu lão tử thao chết đi con ả lẳng lơ, tiện nhân màynhanh...nhanh....kêu lên...."

"Ummm...đau!!! Nhanh!!! Mạnh vô, mạnh nữa nhiều nữa, thao nát tiểu huyết của em đi anh

a

"

"Tiện nhân!! Cầu xin ti tiện ta thao nát, banh cái tiểu huyết lắm nước, dê tiện thèm khát nam nhân của ngườinhanh....nhanh....kêu....a..."

Thúc phạch!!! Phạch!!! Chục cái, nam căn nhanh chóng ra vào đung đưa luân phiên trong thân thể Giang Mộ Tuyết, tên nam nhân điên cuồng bóp mạnh, ngắc nhéo đôi nhũ hoa to bự trước ngực Giang Mộ Tuyết, la hét chửi mắng.

"Đến....đến.....nhanh....a..... Mạnh mẽ lên ...nhanh....lên thao chết ả dâm tiện người chơi em đi, anh thao chết cái tiểu huyết chó mẹ đói khát của em đi, em thèm khát nam nhân, anh mạnh mẽ đâm chết....a.....á..... Thọc đến banh nát em....đi...ừ....ừ Sướng quá!!! Thích quá... Anh.....anh.....nhanh quá.....a.....ừ.....á....."

"Ừ...ừ... Sướng quá....a....thoải mái... Thật mãnh a..... Chết người nha... Yêu anh chết mất, cắn chết nam căn của anh nha....a.....em.....em... Thèm nữa...ừ.....ừ.....a....."

Đề tên nam nhân thuận lợi đâm thọc, ra vào tiểu huyết mình, Giang Mộ Tuyết banh rộng hết cỡ hai chân mình ra, bám chặt vào người nam nhân như xà yêu, phối hợp hài hòa sự dâm xuyên, điên cuồng của hắn.

Trong phòng, cả hai người điên cuồng làm tình từ từ thể nam thượng nữ hạ đến nữ quý nam nằm dâm, nữ thượng nam hạ, nữ dựa vào tường nam dâm phía sau,....

Chẳng biết tinh dịch của hắn bắn vào Giang Mộ Tuyết bao nhiêu lần, chỉ thấy trên người cô từ miệng, ngực, tiểu huyết, bụng, mông.... Chỗ nào cũng vờn dính đầy chất dịch màu trắng đục ngầu kia, loang lổ vờn vãi ở khắp mọi nơi Khuôn cảnh dâm nữ thói tàn thác loạn hết sức tục tĩu!

Đến sáng nay tỉnh lại, cô kiểm tra điện thoại xem cái lũ ngu dâm kia có gửi video kia cho mình hay không, thì điện thoại vẫn bình thường không có gì hết. Giang Mộ Tuyết vội vàng gọi điện thoại cho đám côn đồ kia thì ... Mọc nó, liên lạc không được, ngoài vùng phủ sóng!!

"Đáng chết, bọn kia tính nhận tiền bà xong rồi bỏ chạy á. Mẹ nó, bà mà kìm được tụi nó thì banh rách với bà... Á, rùi bọn nó thất thủ, bị bắt. Khốn nạn, không nên như thế nha!! Làm sao giờ!!!"

Tất cả đều tại ả Lạc Mẫn Doanh kia, nếu ả không xuất hiện, không thay đổi bất ngờ mạnh bạo như vậy. Thì làm sao Thần ca ca cùng Vũ ca ca lại quay lưng với cô chứ!!

Trước đây, chỉ cần cô mở miệng nói gì, cả Thần và Vũ đều tin tưởng cô hết. Nhưng...từ ngày hôm đó, cái ngày ả Lạc Mẫn Doanh kia tán vô mặt Vũ cùng lật mặt phân rõ giới hạn với Thần thì.... Cả hai người bọn họ như thay đổi mất đi!!

Thậm chí, Giang Mộ Tuyết cô dù lột sạch cả thân thể hèn mọn quý gối, phục vụ Thần thì hấn cũng mạnh mẽ giật phách cô ra, bỏ chạy ra bên ngoài tìm à Lạc Mẫn Doanh. Hừ!! Còn Vũ thì lại dám tấn vào mặt cô thật mạnh, mắng cô vô liêm sỉ, đề tiện dám vũ nhục Doanh Nhi của hấn.

Đã thế, Đạm Đài Tịch Ly kia lại cho người chuốc cô uống thuốc kích thích, làm một đám nam nhân kinh tởm luân phiên ra vào cơ thể cô. Giang Mộ Tuyết khi nào lại trở nên thành con kỹ nữ, nhậm người người xấu xí, đám côn đồ kia mặc sức chơi đùa tùy ý như vậy?? Cô hận !!

Vì thế, Giang Mộ Tuyết mới sắp xếp mọi thứ cho đám người kia loại thuốc kích dục mãnh liệt kia, cùng số tiền lớn, kêu bọn hấn chơi nát con ả Lạc Mẫn Doanh kia. Hừ!!! Giang Mộ Tuyết cô đã bị tàn tạ như vậy thì con ả Lạc Mẫn Doanh kia phải dơ bẩn, đề hèn hơn cô hahahaha.... Nhưng cô lại không ngờ, chuyện đổ bể, sẽ liên lụy đến cô hay sao??? Không được??! Cô phải tìm cách thoát thân thôi!!! Phải tìm cách !!

Lo lắng bồi hồi, Giang Mộ Tuyết quần áo ăn mặc chưa chỉnh tề, sốc sếch, vội vã cầm lấy túi xách, chạy nhanh ra khỏi khách sạn, bắt xe về Giang gia.

-----√√√√√-----

"Ummm... Á!!! Đau quá!!!"

Xoa đầu đang nhức như búa bổ, Lạc Mẫn Doanh từ từ mở đôi mắt mông lung ra. Đập vào mắt cô bây giờ là khuôn mặt đáng yêu, chính thái đáng đánh đòn của cái tên Doãn Hiên kia.

Hắnhắn.... Hắn đang làm cái gì??? Trời ơi, tên Doãn Hiên kia quần áo không hề có, cả người trần truồng nằm kế bên cô, bàn ...bàn tay kia của hắn đang...đang sờ bóp một bên núm hoa của cô!!

"Ư...ư...ư.... Khó chịu, hảo khốn!!! Mẹ nó, a...a.....a.... Đau quá điiii...."

Hạ thân đoá tiểu huyết truyền đến từng trận đau nhức, cảm giác có cái gì đó uồn ứ đang chảy từ từ ra trong tiểu huyết. Lạc Mẫn Doanh tái mét khuôn mặt!!! Cô....Cô....cô bị người ta cưỡng gian, cô..cô....cô mất trinh

"Á.....Á.....Á..... Khốn kiếp!!! Cút !!!! Cút.... Cút cho tôi !!!!!!"

Hai tay ôm lấy chặn quần thân mình, Lạc Mẫn Doanh miệng quát mắng Doãn Hiên không thương tiếc, đôi mắt cô mang theo tia hận thù, ác động nhìn về phía Doãn Hiên như muốn bắn nát chết thân thể của hắn vậy!!

"Doanh Nhi, mới sáng sớm... Sao nàng lại có sức lực la mắng dữ vậy. Có phải hay không, hôm nay chúng ta làm chưa hết sức, nên giờ nàng mới khó chịu như thế này???"

Giọng nói ngả ngớn, phong tao của Doãn Hàn vang lên, chỉ thấy hắn tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường, đôi mắt tuyệt mỹ kia liên tục bắn lửa tình vào thân thể Lạc Mẫn Doanh, và dĩ nhiên hắn cũng chẳng mặc gì cả, trần trụi y như Doãn Hiên vậy...

"Khốn kiếp!!! Sao....sao....sao anh....anh lại ở đây??? Anh....anh.....tôi.....tôi..... Á....á... Á ~"

Lạc Mẫn Doanh muốn điên mất đi, trời ơi, có ai nói cho cô biết??? Đây là sao??? Tại...tại sao??? Cô lại không mặc gì nằm chung với hai tên chết tiệt Doãn Hàn, Doãn Hiên kia chứ??? Khóc không ra nước mắt!!! Lạc Mẫn Doanh tôi muốn muốn thối cổ bằng cọng mì a

~Còn Doãn Hiên cùng Doãn Hàn nhìn Lạc Mẫn Doanh tự tay ôm lấy người, khuôn mặt nhăn nhó, đôi mắt long lanh muốn trào trực nước mắt, thâm thương cuộn người, ngồi ở đó coi cút như vậy thì tâm bọn họ lại đau xót không dứt.

Doãn Hiên vươn bàn tay ôm lấy Lạc Mẫn Doanh nhẹ nhàng an ủi, không quên vuốt ve tấm lưng trần trắng nõn non mềm của cô.

"Đừng khóc ngoan

Ta với Hàn sẽ chịu trách nhiệm với nàng mà. Đừng khóc, nàng khóc tim ta cũng đau nhói vì nàng đó, Mẫn Doanh!!!"

Doãn Hàn cũng nhanh chóng vươn ngón tay ngọc dịu dàng lau đi từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp của Lạc Mẫn Doanh, thủ thủ nói:

"Doanh Nhi, hôm qua nàng bị người ta hạ nhục ta phải cùng Hiên và Nhiên mới có thể giúp nàng giải được đó. Nếu...nếu...không giải...nàng...nàng...phải bị đứt hết gân mạch, tàn phế á!!! Đừng khóc!! Chúng ta sẽ không bỏ qua cho người đã hại nàng đâu!! Doanh Nhi!! "

"Chuyện gì vậy?? Mẫn Doanh nàng thức dậy rồi à, hôm qua quá sức như vậy nàng cũng đói lắm rồi phải không??? Ta mang theo đồ ăn sáng cho nàng này. Mau lại đây ăn!!!"

Lãnh Hạo Nhiên mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng quần tây xanh, gọn gàng lịch sự, tao nhã xuất hiện ngoài cửa. Bên tay hắn cầm lấy một hộp đựng đồ ăn khá lớn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nho nhã kia lại hiện lên nụ cười triu mến, đầy yêu thương nhìn về phía Lạc Mẫn Doanh.

Ách!!! Là hấn!!! Là hấn hôm nay cứu cô thoát khỏi đám người tục tằng kia, lại còn giúp cô đánh bầm dập bọn họ hả giận. Mà sao??? Sao hấn lại có mặt tại đây??? Khoan!!! Tên Doãn Hàn kia vừa mới nói gì??? Cô bị hạ thuốc, còn cùng hấn, Hiên với Nhiên hoan ái mới giải được!!!

Trời ơi!!! Đừng nói với cô, vị mỹ nam trước mắt cô này, đã cứu cô hai lần kia là Nhiên, người hôm qua cô...cô.... Đã cưỡng gian hấn á!!! Thánh thần

thiên địa ơi!! Sét đánh chết cô đi, trời ơi.... ... người ta đã tốt bụng cứu cô hai lần như vậy mà giờ lại còn chu đáo chuẩn bị đồ ăn, sợ cô bị đói nữa. Người tốt như vậy, mà cô ...cô....lại làm bẩn người ta rồi!!! Phải đối mặt với hấn làm sao đây!!! Muốn chết thật mà!!

"Tôi....anh...tôi.....anh.... Chúng ta là sao?? Phát sinh chuyện gì à?????"

Lạc Mẫn Doanh giả bộ ngốc manh nói.

"Anh là Lãnh Hạo Nhiên, hôm qua, chúng ta cũng trên giường làm chuyện ấy... Khụ...khụ..."

Nói rồi Lãnh Hạo Nhiên bước đến xoa đầu Lạc Mẫn Doanh, khuôn mặt tuấn mĩ hiện lên chút xấu hổ.

Trời ơi!!! Lạc Mẫn Doanh cô phải làm sao??? Phũ sạch quan hệ, bỏ của chạy lấy người à??? Ách!!! Đúng vậy, đánh chết cũng không nhận trưởng, mẹ nó con Giang Mộ Tuyết kia, bà chắc chắn chém chết con ả ti tiện mĩ!!! Hảo khốn a

"Khoan đã!!! Dừng lại mọi người chú ý nghe tôi nói !!!"

Nghiêm giọng la lớn, Lạc Mẫn Doanh khuôn mặt bình tĩnh vô ba nhìn ba tên tuấn nam tuấn mĩ phía trước.

"Được Doanh Nhi, em nói đi, Hấn ca nghe!!" Doãn Hấn tà tứ, yêu nghiệt không xương trả lời.

"Em muốn nói gì đây cô vợ nhỏ của anh à!!!" Nheo đôi mắt to xinh, Doãn Hiên nguy hiểm nhìn Lạc Mẫn Doanh đầy chủ ý.

"Mẫn Doanh em cứ cứ từ từ nói, Nhiên ca nghe!!" Lãnh Hạo Nhiên vẫn vậy ôn nhu, nho nhã từ tốn nhìn Lạc Mẫn Doanh làm cô xấu hổ cúi đầu.

"Chúng ta thắng thắng với nhau nhá. Tôi với cái anh, chẳng ai nợ ai cả!!! Tội qua, các anh cũng sướng, tôi cũng thoát nạn. Vì thế, qua hôm nay nhà ai nấy ở, thân ai lấy lo tự xử nhá!!!"

"Doanh Nhi em nói cái gì??? Em tính ăn xong không chịu trách nhiệm à!!!"

"Vợ nhỏ à, em tính ăn anh xong, phũ mông bỏ trốn á!!!"

"Em không chịu trách nhiệm với anh sao Mẫn Doanh, tấm thân xử nam anh cũng cho em rồi mà..."

"Cái gì, mấy anh điên khùng à!!! Bà đây mới là đứa đáng cần phụ trách, đau từ bà nè, mấy anh còn dám đòi bà chịu trách nhiệm á, khốn kiếp mà! Bà muốn trốn nợ đó, rồi sao, mấy người làm gì được bà nào??? " Mạnh mẽ la lên, Lạc Mẫn Doanh nhanh chóng mặc quần áo, không thèm để ý đám nam nhân kia đang nhìn cô chằm chằm.

Doãn Hấn, Doãn Hiên cùng Lãnh Hạo Nhiên thật sự không ngờ Lạc Mẫn Doanh cô sẽ phản ứng như thế. Chưa từng có người phụ nữ nào, mạnh bạo đối xử với họ như vậy!! Cô không chỉ đòi quyền lợi cho bản thân mình từ bọn hấn, mà còn ngược lại đánh đá ăn xong chùi mép bỏ chạy. Đầu có đề!! Nhìn nhau đầy thâm ý, Doãn Hiên, Doãn Hấn cùng Lãnh Hạo Nhiên tự động bắn ánh mắt hợp tác, chung chí tuyến ăn vạ Lạc Mẫn Doanh.

"Mẫn Doanh, tấm thân xử nam ta cũng giao cho nàng rồi, đòi trai tân ta cũng bị nàng hủy. Nàng có thể thương xót cứu vớt tấm thân của Lãnh Hạo Nhiên ta không!! Làm ơn, đừng bỏ ta mà

"

Lôi kéo tay áo Lạc Mẫn Doanh, Lãnh Hạo Nhiên đáng thương hề hề, ngay cả nước mắt đàn ông hấn cũng không e dè sãi luôn trước mặt cô !!

"Cô vợ nhỏ à!!! Doãn Hiên anh vì vợ mà thủ thân như ngọc, em...emm....đã ăn sạch sẽ hết đòi trai tân của anh, em phải chịu trách nhiệm với cái thân xác này. Anh mặc kệ, em mà bỏ anh ra đi. Anh sẽ....anh.....sẽ.... Đến Lạc gia ăn vạ cho em coi

"

Không chịu thua kém Doãn Hiên cũng bay vô ăn vạ Lạc Mẫn Doanh, ngay cả việc đem Lạc gia ra hăm dọa hấn cũng chơi luôn, thiệt là không từ chút thủ đoạn nào. Quá ghê gớm.

So với hai người kia thì Doãn Hấn lại cười đầy ác ma, hấn nhẹ nhàng cầm lên chiếc camera tối qua tụi còn đồ kia đặt, vào dĩ nhiên cảnh xuân tình đêm qua đều được ghi lại rõ ràng trong đó.

"Doanh Nhi à, em có biết không?? Hấn ca ca cũng sẽ không ép buộc em làm chuyện mình không thích đâu!! Em muốn bỏ trách nhiệm với tụi anh cũng được, nhưng đoạn phim đã quay trong chiếc camera này, bọn anh sẽ sao chép cho nhau. Để mỗi lúc nhớ em, bọn anh lại lôi ra coi vậy !! Em yên tâm, nếu em không ngại anh cũng sẽ gửi cho em một bản để em lưu lại làm kỉ niệm, nhớ đến một đêm nồng nàn tình ái với bọn anh!!!"

"Máu chó, ai cho anh quay phim hả?? Khốn nạn, tóm lại bọn mặt người dạ thú như tụi anh muốn gì từ tôi nào??? Tiền thì mấy anh không cần, thân xác tôi mấy anh cũng chơi xong rồi!! Vậy mấy anh đòi hỏi gì từ tôi nữa hả ????"

Mất đi bình tĩnh, Lạc Mẫn Doanh quẫn ngay chiếc gối vô mặt Doãn Hấn, lạnh lùng trong ánh mắt, sát khí nổi lên đối diện với ba tên cầm thú kia.

Chương 17: Những Người Bạn Mới Đây Kì Ba!!

Thần thơ ngồi ngầy ngổ nhìn ra cửa sổ, Lạc Mẫn Doanh thả hồn ra bên ngoài. Cô thật sự không thể hiểu nổi, không phải lúc trước bọn người kia chán ghét cô lắm à?? Sao giờ họ lại thay phiên nhau làm phiền cuộc sống của cô vậy!! Cô chỉ hi vọng có một cuộc sống bình yên cùng gia đình thôi mà, sao lại quá khó khăn!

Còn con à Giang Mộ Tuyết cũng lại bắt tay vô tìm cách lãng nhục cô rồi, hừ hay lắm Giang Mộ Tuyết hi vọng là món quà tôi chuẩn bị sắp tặng cho cô. Cô sẽ không từ chối nó chứ??

Lạc Mẫn Doanh đưa bàn tay thon thả, trắng ngọc nhẹ nhàng xoa đầu mình, thật sự quá mệt mỏi. Chỉ có gần ba tháng hơn cô đến cái thế giới máu chó này, mà mọi chuyện gì đâu xảy ra không! Cô cũng quá mệt mỏi đi!

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, thấy phía sau căn biệt thự Lạc gia, là một mảnh vườn trồng toàn hoa tươi, cây ăn trái cùng rau sạch. Cảm giác nơi đó có vẻ thú vị, Lạc Mẫn Doanh đứng dậy, đi về phía tủ đồ, lục lọi tìm một bộ trang phục hợp ý, nhanh chóng vào phòng thay.

Chưa đầy 30', trong phòng bước ra là một vị thiếu nữ đáng yêu, Lạc Mẫn Doanh chọn cho mình chiếc áo thun sọc ngang carô xanh dương trắng in chữ "fall in love" kèm theo là chiếc quần yếm jean màu xanh sẫm trong vô cùng năng động, kết hợp với đôi giày bata cột dây xanh trắng.

Nhìn mình trong gương vô cùng trẻ trung, xinh đẹp. Lạc Mẫn Doanh bước nhanh lại bàn trang điểm chuẩn bị makeup, dù bản thân cô tính đi vui chơi trong vườn nhưng cô cũng nên sửa soạn chút xù, tí nữa còn chụp vài bức hình, lưu kỉ niệm chứ!

Thoa nhẹ một lớp kem mỏng dưỡng da, Lạc Mẫn Doanh thuận thực trang điểm từ khâu đánh nền, kẻ mày, kẻ mắt, son môi,

Makeup xong xuôi, trong gương xuất hiện một vị thiếu nữ có đôi mắt to tròn long lanh, chiếc mũi cân đối xinh xắn, gò má phúng phính ửng hồng cùng đôi môi chúm chím đỏ hồng cân mộng khá ái.

Hoàn hảo với tác phẩm của mình, Lạc Mẫn Doanh vươn lấy chiếc nón vành đan sợi đội lên đầu, cầm ngay chiếc điện thoại bỏ vào chiếc túi bé bé của chiếc quần yếm jean trước ngực, cô nhanh chóng rời phòng đi ra ngoài.

Trong vườn, từng hàng cây hoa lá đung đưa, không khí thật mát mẻ, nó thật thích hợp cho người ta đi thư giãn, xua tan muộn phiền. Cầm lấy trong tay chiếc giỏ đan Lạc Mẫn Doanh nhanh chóng bay vô làm việc, triệt để trở thành một người trồng cây.

Đưa tay hái từng chùm nho tím chín mọng, bỏ vào giỏ lại lén lút chôm vài trái bỏ vào miệng ăn, Lạc Mẫn Doanh cảm thán cuộc sống của cô chỉ đơn giản trôi qua như thế này thôi thì cô cũng quá hài lòng!!

Vui vẻ lon ton cả ngày chơi đùa trong vườn thoải thích đến đêm khuya, Lạc Mẫn Doanh ôm chăn quay lại giường, cầm chiếc điện thoại di động trên tay, cô nhìn những bức hình xinh đẹp của mình được Chu quản gia chụp giúp, thoải mãn cười tươi, mang theo tâm tình vui sướng cô lướt weibo.

Nói ra cô cũng lác hậu thật, từ cái buổi đi du lịch đến nay đã hơn một tháng mà cô vẫn chưa vào nick weibo của mình, xem như thế nào!!

Đăng nhập vào tài khoản @Doanh.Mẫn.Doanh, đập ngay vào mắt Lạc Mẫn Doanh là hàng loạt dòng thông báo, một loạt danh sách bình luận, lần người theo dõi cô. Trời ơi sao mà nhiều người follow nick cô quá vậy!! Hơn triệu lượt người chứ chẳng đùa!!

"Mình có nên cập nhật chút xù gì về dòng trạng thái không ta?? Chứ nhìn cái trang trống trơn như thế này cũng chán quá đi!!"

Suy nghĩ vừa thông suốt, Lạc Mẫn Doanh up hình vào trạng thái lên weibo.

@Doanh.Mẫn.Doanh vừa up weibo:

< Thời tiết mát mẻ, ra vườn chơi thôi!! Yo~~yo~~man~~ !>

Kèm theo đó là hai bức hình cực nhí nhảnh như con cá cảnh của cô.

Chỉ thấy trong hình, một vị thiếu nữ thân hình mảnh mai, thon thả, đang đứng thẳng, hai bàn tay nờn nà búp măng cầm lấy chiếc giỏ đan tre, bên trong giỏ chứa vài chùm nho chín mọng.

Cô gái trên đầu đội chiếc nón vành nhỏ đang ngẩng mặt lên cao, chiếc miệng xinh xắn đang hé mở to ra cổ cắn lấy quả nho đang treo lơ lửng trên cành ngọt.

Cả khuôn mặt vị thiếu nữ toả ra cảm giác bình yên vui vẻ, giản dị đến lạ thường.

Trái ngược với bức hình mỹ nữ ăn nho kia, thì bức ảnh còn lại mang đến cảm giác khác biệt hoàn toàn bức trên.

Cũng cùng là một vị thiếu nữ tuyệt mỹ khi, nhưng giờ cô không còn mang dáng vẻ tao nhã, bình yên kia nữa mà thay vào đó là sự đáng yêu, dễ thương đến làm người ta phát hờn.

Chỉ thấy cô ngồi bẹp xuống đất, bên cạnh là một mảnh vườn trồng rau sạch, lúc này một cánh tay xinh đẹp của cô cầm lấy một chiếc lá to bự che chắn đầu mình giữa trời nắng nóng.

Tay còn lại thì cầm lấy một nhúm rau, đưa lên miệng.

Còn chiếc miệng nhỏ xinh kia, thì đang ngậm một cọng rau dài trông cô y chan như con nai nhỏ đang gặm cỏ có bấy nhiêu đáng yêu!!

Chiếc giò đan tre vừa được dựng nho trước kia thì giờ chứa đầy áp các loại rau xanh, đặt ngay giữa đùi cô.

Nhìn ngắm hai bức ảnh vừa được mình up trên mạng, Lạc Mẫn Doanh vẫn không thể kìm lòng trầm trồ khen ngợi, vị Chu quân gia thúc thúc phò nháy quá tài giỏi đi.

Cả chính cô cũng không hề hay biết mình bị chụp lúc nào mà trông hút hồn như thế này!!

Tắt máy điện thoại, cô soạn tập vở, giáo án học tập cho tất cả mọi thứ vào túi xách của mình. Lạc Mẫn Doanh tắt đèn đi ngủ, chuẩn bị cho ngày mai đi học, quyết chiến cùng đám nam chính, nữ chính kia...

Còn trên trang mạng weibo giờ này, chỉ vì ai kia vô tâm, quăng ngay một trái bom xong, bỏ chạy mất dép thì khuôn cảnh trang chủ weibo @Doanh.Mẫn.Doanh của cô hỗn loạn toàn tập.

Từng loạt dòng bình luận, cùng hàng loạt lượt thích bắt đầu mạnh mẽ đổ bộ rần rần vì hai bức hình kia.

Ngay cả Phụng Khuynh Trần khi nhìn thấy hình ảnh cô tự đăng trên mạng, tâm cũng xao xuyến, không kìm được lòng, hấn cũng bắt chước dân mạng, down hình cô về máy tính ngắm nhìn.

Trầm Văn Tu cái tên giờ người kia, khi nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh up hình thì hấn cũng nhanh chóng bình luận.

@TuTrầm_Văn:

"Trời ơi, Doanh muội muội cuối cùng đã chịu lên tiếng trong tâm bão, #ThiênTề_Lạc ta muốn qua nhà mi ăn nho, ăn rau của Doanh muội hái a ~"

@ThiênTề_Lạc:

"Đi chết đi #TuTrầm_Văn biến, ông đây không hoan nghênh người tới Lạc gia."

@TuTrầm_Văn:

"Ta ước ta đau lòng. Ta muốn bãi công. Doanh muội em đang ở đâu Tu ca ca cần em an ủi *nước mắt*!!!"

@ThiênTề_Lạc:

"Khôn khiếp, mi muốn ăn đòn phải không tên nham nhở kia, # TuTrầm_Văn *cầm dao*"

....

Cảm giác như Lạc Thiên Tề cùng Trầm Văn Tu loạn chưa đủ, Doãn Hiên cũng bình luận góp bão cho sum tụ.

@Hiên.Doãn.Hiên:

"Vợ nhỏ ơi, ta cũng muốn ăn nho, ăn rau... Em yêu đứt cho anh ăn với *đáng thương*!!!"

@ThiênTề_Lạc:

"Doãn Hiên người muốn chết à, ai là vợ của người hả?? *cầm dao*"

@Hiên.Doãn.Hiên:

"Anh vợ, bớt giận trước sau gì chúng ta cũng là người một nhà mà. Mẫn Doanh ta chắc chắn lấy làm vợ, thì Lạc Thiên Tề chúc anh vợ người nhận chắc rồi *cười gian*"

@TuTrầm_Văn:

"Oaaaa.... Lạc Mẫn Doanh đại mỹ nhân là bông sấp có chậu rồi à *thương tâm* đau lòng quá *khóc*."

@ThiênTề_Lạc:

"Doãn Hiền, Trầm Văn Tu hai người muốn tức chết ta à. Lạc Thiên Tề ta nói rồi, tiểu Doanh không có gả cho ai hết, các người chết tâm này đi!! *hung tợn*"

@Mặc.ThượngQuan:

"Doanh Nhi, tôi muốn ôm về làm Thượng Quan phu nhân, ai cũng đừng hòng cướp!!"

@HànHàn.Doãn:

"Lạc gia, Doãn Hàn ta mai sẽ phải ghé thăm thôi, cũng nên thắt chặt tình thâm chút chứ, tương lai không xa Doãn gia với Lạc gia cũng là xui gia mà. Doanh Nhi ta bảo vệ, ai cũng đừng hòng đụng chạm, hừ."

@VũThanh_TưĐồ:

"Lạc Mẫn Doanh ta muốn lấy làm vợ, ai cướp em ấy, ta chém giết ai???"

@Thần.ThượngQuan:

"Mẫn Doanh thích là ta, ta cũng yêu em ấy ai cũng đừng mong chen chân, dám làm kẻ thứ ba ta sẽ loại bỏ ai!! *cầm đao*"

@LãnhHạo_Nhiên:

"Mẫn Doanh là người chứ không phải là đồ vật, em ấy muốn chọn ai thì ai cũng không có quyền chen vào. Náo loạn đủ chưa vậy, đám điên cuồng kia??? *tức giận*"

@ThiênTề_Lạc:

"Đám sói hoang các người ai cũng đừng hòng lại gần tiểu Doanh, Lạc Thiên Tề ta còn sống ngày nào, thì đám sói hoang các người nửa bước vô Lạc gia cũng không có cửa sỏ đâu!! *cầm súng* *tức giận*"

@ĐạmĐài_LyTịch:

"Lạc Mẫn Doanh là vị hôn thê của ta, nàng tròn hai mươi sẽ kết hôn với Đạm Đài Tịch Ly ta, bọn người chết tâm này đi."

@Hiền.Doãn.Hiền:

"Đạm Đài Tịch Ly người đi chết đi, ngay cả cửa Lạc gia người cũng không có tư cách bước vào đâu. Chứ lấy Mẫn Doanh à, người mơ tưởng giữa ban ngày á, tỉnh đi !! Bớt có mộng ảo!"

@LãnhHạo_Nhiên:

"Người còn mặt mũi kêu Mẫn Doanh nữa à, người không thấy nhục sao, đi chết đi, cho không khí nó sạch bớt ô nhiễm nha Đạm Đài Tịch Ly!!!"

@KhuyếtTrần_Phượng:

"Đạm Đài Tịch Ly người chưa điên mà, sao lại nói chuyện hoang tưởng vậy!! Có muốn ta kêu người tống người vô bệnh viện khám chữa bệnh hay không?? Yên tâm chi phí điều trị ta lo!! Người chỉ việc ăn nằm và khám thôi *cười nham nhảm*"

@HànHàn.Doãn:

"Đạm Đài Tịch Ly người biến, đây không ai hoan nghênh người đâu!!"

@TuTrầm_Văn:

"Cuộc chiến tranh khốc liệt giữa các nam thần giành lấy duy nhất một vị nữ thần. Oa quá đẫm máu đi, coi bộ nam nhân giành chiếm nữ nhân, còn muốn kinh khủng, ác liệt hơn cả việc nữ nhân đánh chém nhau vì nam nhân á!! *mắt long lanh*"

@Mặc.ThượngQuan:

"Tên Trầm Văn Tu kia, người bớt có đám bạn vô chuyện riêng của người ta được không?? Có tin ta lấy gạch lấp mồm mi lại nhá! *cầm gạch*"

@ThanhVũ_TưĐồ:

"Ai cười được Doanh Nhi chưa biết à, bót ảo tưởng đi nha mí ông thần ảo tưởng, bót đu dây điện đi, coi chừng bị giật chết chùm đó!!!"

@Thần.ThượngQuan:

"Đạm Đài Tịch Ly cut!! Người chai mặt vô sỉ vừa thôi, dám làm việc đó, giờ còn hãnh diện nói năng kiểu đó à. Tin hay không ta góp gạch giúp người xây mồ yên mã đẹp "cầm gạch*..."

....

.....

.....

Kèm theo sau đó là hàng loạt dòng fan cuồng bình luận:

"Trời ơi, nữ thần ta chỉ up hình thôi mà cả đám nam thần cắn nhau vì người. Ta yêu người quá Băng Diễm nữ thần...." cmt...

"Đây là trong truyền thuyết tranh giành tình nhân hay sao?? Quá ác liệt!Quá khốc cmnr!" cmt...

"Chết mất!!! Nam thần của tôi sao ai cũng có mối quan hệ mờ ám với Lạc Mẫn Doanh hết vậy, đáng lòng!!!" cmt...

"Thần ảnh vương là của tôi. Lạc Mẫn Doanh cô không được cướp!!" cmt...

"Đạm Đài thiếu gia của tôi nha, trời ơi Mặc thiếu gia lòng tôi nữa, a chết mất !!!" cmt...

"Nữ thần của tôi, đừng lấy chồng sớm!!! A

~a...." cmt...

"Lãnh tổng, Mặc tổng của tôi, ai cướp tôi giết ai !!!" cmt...

"Hàn bác sĩ, Hiên thiếu gia của tôi. Ôi họ là hoa có chủ rồi à, đau lòng quá !!!" cmt...

"Ôi!! Lạc tổng, người là mẫu chồng vĩ đại trong lòng tôi, ganh tỵ với Lạc Mẫn Doanh quá !!!" cmt...

"Phượng thiếu cũng góp mặt, trời ơi, bão lớn, sóng thần

" cmt....

"Tư Đồ thiếu gia cũng có bình luận trời ơi, hôm nay là ngày gì mà toàn là các mỹ nam hợp mặt nói chuyện vậy!! Phấn khích quá!!!" cmt...

"Cuối cùng nữ thần cũng đã onl, ta quá hạnh phúc, vui chết đi

" cmt

...

....

.

.....

Khuôn cảnh càng lúc càng hỗn loạn thêm với sự góp sức của dàn mỹ nam bại hoại, còn kẻ chủ mưu kia, lại vô tội không hay biết gì. Quá đáng giận mà!!!

-----√√√√√-----

Cổng học viện Thánh Duy, hôm nay vẫn như bao ngày hàng loạt những dòng xe hàng hiệu nối tiếp nhau tấp nập vào ra cổng trường.

Phía xa kia, gần hàng cây xanh, một chiếc xe BMW Black đã đậu lại. Từ trên xe bước xuống là một vị thiếu nữ, mái tóc màu hạt dẻ ngang vai được búi cao lên, phần trán lại được tô điểm thêm nhờ chiếc mái lưa thưa, cùng vài lọn tóc nhỏ rủ xuống.

Không như mọi ngày luôn chọn áo somi làm chủ đạo, thì hôm nay chiếc áo sát nách vải xoan xuôn dài xuống ngang đùi, hai lớp chùng nhau màu xanh nhạt cùng trắng.

Phối hợp với chiếc quần jean ôm chân dài, trông cô lại toát lên vẻ trẻ trung, lịch thiệp.

Mang theo đôi giày bít mũi cột dây 5 phân, cùng chiếc túi xách màu đen đơn giản, cô tự tin bước đi vào trường!

Lạc Mẫn Doanh sau khi chào tạm biệt bác tài xế Vương, cô hững hờ, lạnh lùng bước vô trường không thèm đếm xỉa đến đám người nhìn cô như thú lạ kia.

Đây là lần thứ hai cô bước vào học viện này, lần trước cô là sinh viên khoa diễn xuất, còn lần này là sinh viên khoa biên kịch. Giờ Lạc Mẫn Doanh lại phải lao đao đi tìm khoa của mình nằm ở mô.

Dù là cô cũng đã chuẩn bị sẵn trong tay bảo đồ của học viện này, nhưng trời ơi là trời, bực gì mà bực quá thế vậy trời. Đi nãy giờ mà cũng không biết cô lạc về phương nào. Y như cái mê cung, đi nhầm một lối là lạc một đoàn!!

Nhìn đồng hồ điểm 7h45' Lạc Mẫn Doanh thầm khóc thét trong lòng

"Máu chó, nhọ quá thế à, bữa đầu đi học bị vô trễ vì lạc đường lí do hết sức nhảm, mà cô cũng dính chứ. Không có việc gì, xây cái học viện to đùng chi vậy trời. Tính chôn tập thể hay sao!! Bực mình à!!"

"Ách đây là đâu???"

Nhìn ngó xung quanh nơi đây, hình như là một cái vườn hoa, chính giữa là bể hồ nước lớn, xung quanh là từng hàng hoa được trồng thẳng tắp từng màu cách phân nhau. Trông vô cùng đẹp và hoành tráng.

"Đây.... đây... đây là quảng trường của học viện Thánh Duy mà... .. sao...sao...lại bay xa ra đây rồi!!! Trời ơi, có ai học chung khoa biên kịch với tôi không???"

Khuôn mặt xinh đẹp thắm đầy vẻ u buồn, Lạc Mẫn Doanh ngồi bẹp xuống bên thành hồ, nổi điên!!

Bỗng!!! Một bàn tay thon thả vươn ra trước mặt Lạc Mẫn Doanh, kèm theo sau đó là giọng nói ngọt ngào, dịu dàng:

"Bạn là Lạc Mẫn Doanh phải không?? Mỹ nữ băng điểm là bạn đúng không??"

Nghe thấy cô bạn kia kêu mình, Lạc Mẫn Doanh chỉ kịp ngước mặt lên thì...

"Trời ơi Lạc Mẫn Doanh ngoài hình trông bạn xinh đẹp cực luôn đó. Làm sao đây làm sao đây!! Bạn xinh đẹp quá làm mình...làm mình...muốn...muốn...."

Lạc Mẫn Doanh chưa biết chuyện gì, thì hai bên má cô truyền nhanh đến cảm giác đau nhức, hai bàn tay của ai kia đang xoa bóp má cô một chút cũng không thương tiếc. Đau nha!!

"Ai ~ da

Đau ~ á!!"

"Ách! Xin lỗi mình thất thố, bạn...bạn....làm mình kim lòng không được, thành thật xin lỗi!!"

"Ừ! Không có gì!!"

"Mà ... mà ...sao bạn lại ngồi ở đây! Bạn không vô lớp học à??"

"Mình... mình... mình lạc đường. Không biết ngành mình ở đâu???"

"Khoa Diễn Xuất đúng không, đi hướng phía sau quảng trường này quẹo trái đi thẳng là tới!!"

"Không... không phải, mình chuyển sang khoa Biên Kịch nên không biết đường chứ khoa Diễn Xuất thì mình biết đi đến sao mà!!!"

"Cái gì??? Bạn chuyển sang khoa biên kịch á. Trời ơi!!! Lạc Mẫn Doanh bạn chuyển sang khoa của mình. Oa hạnh phúc quá!!! Sau này, mình sẽ ngắm được bạn thường xuyên rồi!"

"O.O Là sao?????????"

"Hi hi, mình quên giới thiệu với bạn mình tên là Nhạc San San thuộc khoa biên kịch năm nhất, cùng khoa với bạn đó!!!"

"Vậy á! Thế San San bạn có biết đường đến khoa của mình không?? Giờ cũng sắp trễ, 8h vô học rồi!!!"

"Á quên!!! Nhanh nhanh đi thôi Mẫn Doanh, mình dẫn đường!!!"

Lạc Mẫn Doanh trên mặt hiện lên vài đạo hắc tuyến, cái cô bạn Nhạc San San này quả là kì ba nha, dẫn đường có cần nắm tay cô chắc vậy dắc đi hay không?? Sợ cô lạc á!!! Sao mà giống dẫn đi lừa bán con nít vậy nè

-----√√√√√-----

Bước chân vào phòng học rộng lớn của khoa Biên Kịch, Lạc Mẫn Doanh có cảm giác hàng ngàn cặp ánh mắt nhìn cô như muốn xuyên thấu quần áo nhìn chằm chằm cô như thú lạ quý hiếm vậy.

Nổi hết cả da gà à, bên khoa Diễn Xuất kia, thì cô đón nhận là bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ, sỉ nhục như thế nào. Thì sang bên đây, cô chỉ đón nhận toàn là những cặp ánh mắt tò mò, kì lạ kèm theo trong đó còn có vài đạo ánh mắt nóng bỏng, mãnh liệt.

Chiếc trán trắng nõn của Lạc Mẫn Doanh bỗng thấm nhẹ vài giọt nước long lanh, áp lực từ mọi phía dồn về cô, làm cho một người lạnh nhạt bình tĩnh như cô, cũng phải cố gắng chịu đựng đến mức cứng cứng cả người.

"Đó là.... đó là.... Trời ơi! Sao ... sao... Lạc Mẫn Doanh cô ấy lại vô đây???" Sinh viên ...

"OMG!!! Đừng nói với tôi, Lạc đại mỹ nữ chuyển vô khoa này học nhá!!! Tôi chết liền đó... trời ơi *xịt máu mũi*" Sinh viên....

"Cảm ơn thánh thần thiên địa ơi, cuối cùng khoa biên kịch cũng có một vị đại mỹ nhân. Chúng ta khoa biên kịch có thể thoát kiếp ghen ăn tức ở với bên khoa khác rồi !!! *khóc*" Sinh viên...

"Cô ấy...cô ấy... so với trong hình còn đẹp hơn gấp... gấp... gấp vạn lần!! Lạc Mẫn Doanh quả là Lạc Mẫn Doanh, đại tiểu thư Lạc thị có khác, khí chất toát ra quá mức lãnh đạm đi." Sinh viên... cảm thán.

...

.....

.....

"Mẫn Doanh, bạn cũng nên chào hỏi mọi người trong khoa đi. Dù sao mình cũng học chung với mọi người mấy năm mà!!"

Đụng nhẹ cánh tay Lạc Mẫn Doanh, Nhạc San San bèn nhắc nhở.

"Ách!! Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người. Mình là Lạc Mẫn Doanh, sau này sẽ là sinh viên khoa biên kịch. Hi vọng mọi người sẽ giúp đỡ cho mình nhiều!!"

Cúi đầu chào hỏi, Lạc Mẫn Doanh thuần khiết mỉm cười, nụ cười của cô như một đoá hoa hải đường nở rộ rực rỡ giữa ánh nắng mặt trời chói ló, làm cả bầu không khí đang nhốn nháo trong phòng bỗng im lặng đến mức thất thường.

Gần hơn trăm sinh viên trong phòng học, cũng bởi vì nụ cười này mà si ngốc ngồi nhìn cô, ngây ngô cười đại ra.

Nhạc San San nhìn toàn phòng ai ai cũng ngu ngốc ngồi ngoan ngoãn chăm chú nhìn cái vị mỹ nữ bên cạnh cô kia chỉ vì một nụ cười. Cô cũng thật không biết phải nói gì.

Cảm thán trong lòng quả là mỹ nhân thì sức sát thương luôn luôn cao, nhưng một vị tuyệt sắc cực phẩm đại mỹ nữ thần thì chỉ có nước chết, chứ bất cứ ai cũng không kim nổi lòng chỉ vì một cái hành động dù nhỏ của họ à!!

Lạc Mẫn Doanh cũng bất ngờ, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên tia không thể tin tưởng được!! Có cần hoa trương như vậy hay không?? Cô chỉ cười nhẹ thôi mà, sao mọi người lại bị như thế á??? Cũng là khả năng chịu kém cỏi quá đi!!

"Khụ...khụ... Giảng viên vào phòng rồi, có phải chúng ta cũng nên tìm chỗ ngồi không San San???"

Thúc nhẹ vào tay Nhạc San San, Lạc Mẫn Doanh nhắc nhở.

"Ách!!! Xin lỗi nhá Mẫn Doanh, mình hơi say nắng nụ cười của bạn nên quên mất! Hihhi.."

Đưa mắt tìm kiếm xung quanh, Nhạc San San quét quanh cả phòng học. Bỗng một cánh tay thon thả giơ cao lên, kèm theo đó là một tiếng hét lớn.

"Ah

~ Nhạc San San giờ này bỏ mớ vắc mặt vào à!!! Sao không ngủ chết ở nhà luôn đi cho rồi. Vắc xác lên đây chi vậy????? Hử còn không mau mau chạy lại đây ngồi hả???"

Một vị thiếu nữ khuôn mặt thanh tú hết sức đáng yêu đang phù nả trợn mắt quát lên, bàn tay xinh xắn kia thì không ngừng đập mạnh lên bàn hằn giọng ra lệnh!!

"Ồi!!! Tiểu Y Y tố xin lỗi nhá, cũng bởi vì vừa kiếm được một bạn mới đại mỹ nhân nên tớ mới chậm trễ đến lớp thôi. Thông cảm, thông cảm nhá!!!!"

Nhanh chóng nắm lấy bàn tay của Lạc Mẫn Doanh, Nhạc San San phi như bay về phía cô nàng đang giận dữ sắp phun cả nham thạch ra!!!

Vừa mới đặt mông ngồi xuống bàn thì Lạc Mẫn Doanh lại đón nhận thêm một đợt bất ngờ, cái cô nàng hung dữ khi nãy, lại chồm tới ôm choàng lấy Lạc

Mẫn Doanh, sờ soạn chỗ này lại sờ soạn chỗ kia, còn tấm tắc khen nữa chứ!!

"Oa ~~~ đại mỹ nhân nha, bạn là Lạc Mẫn Doanh phải không?? Trời ơi sao bạn đẹp quá vậy?? So với Khả Nhu bạn còn muốn đẹp hơn bội phần. Làm sao đây!! Làm sao đây?? Mình yêu bạn chết mất!!!"

Đá phang Nhạc San San ra bên ngoài, cô bạn kia nhảy vô ngồi kế bên Lạc Mẫn Doanh, mồm vuốt sắc nữ mạnh mẽ trổ dậy, hết vuốt má cô, cô nàng lại sờ mó bàn tay cô, lại còn đưa mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao ngời ngời của cô một cách đầy nham nhở thèm khát.

Lạc Mẫn Doanh giờ đây chỉ biết khóc thầm, than thầm "Trời ơi!!! Ai có thể nói cho cô biết cô đang ở đâu hay không?? Vừa thoát khỏi đám kinh tởm kia, thì cô lại lọt lưới đám háo sắc mãnh liệt này!!! Có ai cứu giúp Lạc Mẫn Doanh cô không??? Muốn khóc quá đi!!!"

"Nè!! Nè!!! Nè!!! Lãnh Tịnh Y bà làm cái gì vậy há??? Bà làm Mẫn Doanh sợ rồi kia, mau buông tay ra, đi về trả chỗ lại cho tòi mau!!!"

Nhạc San San bực bội quát lên, cái bà Lãnh Tịnh Y này thật là quá đáng. Đã có Vân Ngao Mai mỹ nhân rồi, giờ trông thấy Lạc đại mỹ nhân còn muốn tranh giành với cô, thiệt là muốn đánh đòn mà!!

"Hừ!!! Bà đây không về!!! Bà đây chỉ muốn ngồi với Lạc mỹ nhân thôi. Còn Nhạc San San tự xử, đừng có cản trở bà với mỹ nữ trao đổi tình cảm. Không thì bà sẽ mất thịt cả Nhạc San San mi luôn đó!!!"

Ôm khư khư Lạc Mẫn Doanh, Lãnh Tịnh Y làm vẻ trời không sợ đất không sợ, ngang ngược chiếm lấy Lạc Mẫn Doanh một cách bá đạo ra lệnh cho Nhạc San San.

"Hay lắm. Lãnh Tịnh Y bà giỏi lắm. Tôi gọi điện báo cho Vân Khả Nhu biết bà dám sau lưng cô ấy, đi tán tỉnh người khác nè. Xem thử coi ai đẹp mặc hơn ai biết liền à!! Há há!!!"

Cười một cách đầy nham nhở, Nhạc San San rút trong túi ra chiếc điện thoại, bấm số chuẩn bị gọi cho Vân Khả Nhu thì

Lãnh Tịnh Y nhanh chóng giật lấy, bực mình trả lời:

"Hừ!!! Từ từ trả chỗ thôi mà làm gì dữ vậy má!!! Nhớ đó!! Coi chừng bà nhá!! Lạc đại mỹ nhân bữa nay tạm thời chúng ta dừng lại ở đây, khi khác có cơ hội ta lại tiếp tục!!!"

Lãnh Tịnh Y vẫn không quên đưa mắt đá lông nheo với Lạc Mẫn Doanh rồi mới hằm hực trả chỗ cho Nhạc San San.

Vui mừng khi chiếm lại được chỗ ngồi kế bên mỹ nữ, Nhạc San San hí hửng nói chuyện với Lạc Mẫn Doanh.

"Mẫn Doanh à, bạn đừng có sợ nha. Cái cô bạn Lãnh Tịnh Y kia, tuy có háo sắc đôi chút nhưng tốt bụng lắm!!!"

"Á!!! Không sao!!! Nhưng Vân Khả Nhu là ai vậy?? Sao cô bạn kia, nghe thấy tên Vân Khả Nhu lại ngoan ngoãn nghe lời San San vậy???"

Lạc Mẫn Doanh tò mò, thắc mắc.

"À!!! Vân Khả Nhu là một trong tứ đại hoa đán của học viện đó. Mọi người trong học viện thì thường gọi Khả Nhu là Vân Ngao Mai vì bạn đó được sinh viên trong học viện bầu là Ngao Mai hoa đán. Bạn không biết hả Mẫn Doanh???"

"Ách!! Trước đây mình gặp tai nạn phải nhập viện một thời gian dài, mình bị mất trí nhớ. Nên một số chuyện mình cũng không rõ, đều phải nhờ Tề ca ca, gia gia và ba ba nhắc nhở mình mới biết!!!"

Để làm tăng thêm độ tin cậy, Lạc Mẫn Doanh thoáng chốc u buồn, mang theo tia tự trách cùng khó xử trả lời Nhạc San San.

"Ôi!!! Vì xin lỗi bạn đừng có buồn nha!! Mình không cố ý đâu!! Không sao, bây giờ có mình rồi, chuyện gì bạn không rõ cứ hỏi mình là được!!!"

"Còn mình nữa, sau này Lãnh Tịnh Y mình sẽ báo kê cho bạn, ai dám nói xấu, ức hiếp bạn, yên tâm mình sẽ đánh cho họ răng roi đầy đất luôn, há há!!!"

Từ kế bên Nhạc San San, Lãnh Tịnh Y cũng nhanh chóng đâm ban vài chữ.

"Cảm ơn bạn Tịnh Y cùng San San. Mình có thể gọi hai bạn như vậy hay không???"

"Dĩ nhiên là được, Lạc mỹ nhân à, bạn muốn gọi Lãnh Tịnh Y mình ra sao cũng được hết á!!!"

"Tịnh Y bạn gọi mình Mẫn Doanh hay Doanh Doanh thôi. Đừng kêu Lạc mỹ nhân nghe kì lạ sao đó!!!"

"Ok, nếu mỹ nhân muốn như vậy thì mình gọi bạn là Doanh Doanh nhá!! Doanh Doanh yêu dấu *trái tym*"

"Nè!! Lãnh Tịnh Y bà có thôi tán tỉnh người khác không á, lát nữa tui mách Khả Nhu cho coi!!!"

"Giỏi lắm, San San bà coi chừng tui à. Cứ đem baby nhà tui ra mà hù dọa tui, bà hay lắm!!!"

Xoay mặt đi nơi khác, Lãnh Tịnh Y thật muốn cầm dao băm thây cái cô ả đang ngồi kế bên mình. Lúc nào cũng vậy, luôn luôn lấy baby nhà cô ra hù dọa cô hoài.

"San San nè!! Vân Khả Nhu kia với Lãnh Tịnh Y làm quan hệ sao vậy?? Hai người là gì mà sao Tịnh Y kêu cô nàng kia là baby nhà mình???"

"Hihi!!! Vân Khả Nhu là người yêu của Lãnh Tịnh Y đó đó. Hai người họ là bách hợp tình duyên á, chuyện này cả trường ai cũng biết. Trước đây, khi thông tin hai người bọn họ yêu nhau, đã tạo nên cơn sóng dữ của dư luận trong học viện á. Mà cũng lui dần thôi ai bảo họ quá đẹp đôi chi!!"

"Vậy tứ đại hoa đán là gồm những ai?? Mình chỉ biết có Giang Mộ Tuyết và Vân Khả Nhu người San San vừa kể á!!"

"Từ từ, yên tâm mình sẽ nói rõ ràng cho bạn mọi thông tin mình biết.

Nè nhá, Giang Mộ Tuyết cô ta là người mà nam sinh viên trong học viện yêu thích nhất, mỹ nhân trong tim bọn họ nên được mọi người đưa cho danh hiệu là Mẫu Đơn hoa đán, còn được gọi là Giang Mẫu Đơn, Giang gia đại tiểu thư. Nhưng mình thì không thích cô ta chút nào, cảm giác cô ta quá giả tạo, cùng tro trên sao sao á. Hiện tại cô ta đang là sinh viên năm nhất khoa diễn xuất cùng khoa trước đây của Mẫn Doanh đó.

Kế đến xếp thứ ai là vị Tô Thanh Trúc hoa đán, Tô gia nhị tiểu thư. Tên thật của cô ta là Tô Thi Thi, nhan sắc thì khỏi bàn, cũng là một vị mỹ nhân như ngọc, khí chất thanh cao. Cô nàng khá trầm tính, ít tiếp xúc với mọi người là sinh viên năm hai của học viện khoa nhạc cụ, chơi đàn violon.

Tiếp đến là Đạm Đài Mị Nhi, tiểu thư của Đạm Đài gia tộc, còn được gọi là Mị Hồng Liên hoa đán. Cô nàng này tính cách kiêu ngạo y như một con không tước cũng là bạn thân của Giang Mộ Tuyết, đúng là vật hợp theo loài, một con giả tạo, một con chánh choè chơi với nhau là quá ăn ý đi. Hiện đang là sinh viên năm hai khoa diễn xuất, đàn chị trước đây cùng khoa với Mẫn Doanh nữa đó.

Cuối cùng là Vân Ngạo Mai hoa đán, tên thật là Vân Khả Nhu, Vân tiểu thư con gái út của Vân thị. Cô nàng này khá hiền dịu, luôn luôn nở nụ cười với mọi người nhưng cực kì khó gần, xa cách. Haizzz, cũng là Lãnh Tịnh Y kia cao tay, mới cura đồ cô ta. Hiện tại ẻm là sinh viên năm nhất của khoa Thiết Kế tại học viện mình, chuyên ngành trang sức đó.

Nhưng tóm lại theo mình thì giờ tứ đại hoa đán kia cũng nên thay đổi rồi. Phải trở thành tứ đại hoa đán cộng thêm đại hoa vương nữa mới đúng. Và dĩ nhiên Lạc Mẫn Doanh, Lạc đại tuyệt sắc mỹ nhân bạn xứng đáng là hoa vương của học viện Thánh Duy này, so với bất cứ ai hết à!!! Phải không Lãnh Tịnh Y???"

"Không phải khen chứ thật sự, Lạc Mẫn Doanh à, bạn quá là xinh đẹp đó. Không có từ ngữ nào có thể miêu tả nhan sắc của bạn, ngoài từ mỹ ra đó. Thiết là ghen tỵ với sắc đẹp của bạn mà. Sao ba mẹ của bạn lại khéo sanh bạn vậy trời!! Chẳng bù cho mình, thanh tú mà thôi!!"

Lãnh Tịnh Y lại bắt đầu diễn trò hề, làm Nhạc San San cùng Lạc Mẫn Doanh cũng bật cười lên.

"Hi hi, chắc tại ba mẹ mình khéo sanh như bạn nói!!" Lạc Mẫn Doanh giờ cũng chỉ biết cười trừ.

Nhạc San San nhìn Lạc Mẫn Doanh một cách thâm ý, làm Lạc Mẫn Doanh cũng phải run mình.

"Tứ đại hoa đán hay sao??? Giang Mẫu Đơn cùng Mị Hồng Liên á!!! Hừ giờ tui đến đây. Xem nổi hai cô còn là hoa đán mọi người sùng bái nữa hay không??? Lạc Mẫn Doanh tui quyết phải giẫm đạp lên hai người các cô tất cả về mọi mặt.

Giang Mộ Tuyết, Đạm Đài Mị Nhi, các cô chờ đó, ngày dài u tối của các cô cũng sắp bắt đầu rồi. Cứ từ từ mà hưởng thụ đi nhá!! "

Âm thầm suy nghĩ trong đầu, Lạc Mẫn Doanh bắt đầu kế hoạch đạ chết nam chính lẫn nữ chính của mình!!

.....

~~ Game star

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phong Ba Nổi Lên

"Buổi giảng sáng nay kết thúc, mọi người nghỉ thôi!!"

Nói xong, vị giảng viên cầm cặp bước nhanh ra khỏi giảng đường. Lạc Mẫn Doanh cảm thấy cô thật sự vừa được cứu sống lại sau cơn nghiền ngẫm.

Trời ơi!!! Người ta nói đúng giảng viên luôn luôn là tiền sĩ gây mê có hiệu quả mà. Cô là một nhân chứng sống đâu !!

Từ từ bắt đầu vào buổi học, nhờ giọng nói truyền cảm, đều đều của vị lão sư đó. Đôi mắt cô cứ nặng trĩu rồi từ từ nhắm lại, báo hại cô cứ gục lên gục

xuống đập đầu vô bàn hơn chục lần chứ chẳng đùa. Đau lắm nha

~~"Doanh Doanh yêu dấu!! Trưa nay Doanh Doanh của tôi tính ăn trưa ở đâu???"

Nhạc San San thu dọn tập sách xong, quay sang ôm chăm lấy Lạc Mẫn Doanh mở cái giọng ngọt như đường phèn sến súa ra nói.

"Ách!! Trưa nay á!! Mình ăn tại trường, không về nhà. Dù sao chiều cũng có tiết, đi lại như thế cũng tốn kém lắm!!"

"Trời ơi!!! Doanh Doanh nhà tôi sao mà đáng yêu thấy sợ à, Nhạc San San tố chết mất vì ấy thôi!! Đại tiểu thư như bạn mà biết tiết kiệm chi phí như thế, mà dám bên khoa diễn xuất kia dám nói bạn phung tiền như rác, ác độc, khó gần.

Thiệt là bôi nhọ danh tiếng Doanh Doanh nhà mình quá! Không được, sau này Nhạc San San mình mà nghe ai dám lên phén nói xấu Doanh Doanh, mình phải đánh họ như từ mới được!!"

"Doanh Nhi mỹ nhân, vậy ấy ấy đi ăn chung với tụi này nhá!! Được không mỹ nhân xinh đẹp, há há !!"

Lãnh Tịnh Y cũng không biết ở đâu bỗng bay vô, không mặt đáng yêu thanh tú kia, nay lại hiện lên từng tia cười đáng kinh. Lạc Mẫn Doanh cảm thấy, cô cứ như miếng thịt tươi bị một con sói xám rình mò, sẵn bắt vậy. Cả người run nhè nhẹ lên. Đáng sợ thật!!

"Ừm, sao cũng được, vậy mình đi đâu ăn đây San San, Tịnh Y???"

Gom tập vở vào túi xách, Lạc Mẫn Doanh đứng lên, ngó ngang ngó dọc hỏi Nhạc San San cùng Lãnh Tịnh Y.

"Hi hi!! Mình quên Doanh Doanh nhà mình không biết đường. Haizz Nhạc San San mình sơ xuất quá, ngoan nắm chặt tay mình, mình dẫn đi. Đảm bảo không làm Doanh Doanh bị lạc !!"

Bàn tay thanh tú của Nhạc San San nhanh chóng chớp lấy cơ hội nắm chặt lấy tay Lạc Mẫn Doanh, tiện thể ăn đậu hũ miễn phí.

Hí hí Nhạc San San cô quá thông minh đi, giờ có cơ hội thân cận mỹ nhân có ngu mới không làm. Tay mỹ nhân có khác hảo nộn, non mềm sờ quá đã luôn hahah

~~ Lạc Mẫn Doanh đầu đầy hắc tuyến!! Cô thật sự không biết nói gì với cái cô bạn Nhạc San San này, thôi thì kệ vậy. Nắm tay vài cái, cô cũng chẳng mất miếng thịt nào!!

Nhìn thấy Nhạc San San nắm lấy tay Lạc Mẫn Doanh bộ dạng khoái chí, đắc ý bước đi. Lãnh Tịnh Y bực bội trong lòng. Đáng giận!! Nhạc San San thối tha, dám trước mặt Lãnh Tịnh Y cô chiếm tiện nghi của Doanh Nhi mỹ nhân, thật đáng đánh đòn mả. Khiêu khích cô, không có ai để chiếm tiện nghi á.

Nhu Nhi ơi!!! Nhu Nhi đang ở đâu?? Ông xã Lãnh Tịnh Y cần được an ủi gấp gấp, ngay bây giờ!!!

Than thầm trong lòng, Lãnh Tịnh Y chần cũng nhanh chóng chạy theo hai thân ảnh phía trên.

-----√√√√√-----

Nhà ăn của học viện Thánh Duy là một khu toà nhà độc lập, nó được thiết kế theo phong cách Á - Âu.

Nơi đây có tất cả 5 tầng, mỗi một tầng lại có những nét đặc sắc riêng. Từ tầng này đi lên tầng khác có tất cả 12 phòng thang máy phục vụ cho việc đi lại của sinh viên tại các tầng.

Phía chính giữa toà nhà, có hai hàng thang máy cuộn, cũng giành cho việc đi lại của các tầng. Từng hàng, từng hàng bàn ghế được xếp ở khu trung tâm nhà ăn, phục vụ cho sinh viên ngồi ăn, còn tất cả các quầy thức ăn, đồ uống lại xếp bao quanh khu bàn ăn. Tạo nên một thế giới ẩm thực tinh tế, đầy đặc sắc.

Có thể nói nơi đây được xem là một nhà hàng khổng lồ chứ không phải nhà ăn bình thường, sức chứa của nó có thể lên đến hơn triệu người.

Hàng vạn loại món ăn điểm tâm muôn màu muôn vẻ được bày khắp xung quanh phòng ăn, mỗi một quầy đồ ăn lại có hai ba người đầu bếp, cùng nhân viên đứng ở đó. Họ vừa chế biến món ăn, lại vừa làm công việc thu tiền.

Trước mỗi quầy đồ ăn sẽ có từ hai đến bốn cái máy quét, được sinh viên dùng quét thẻ, tính tiền. Chỉ cần quét thẻ xong, thì mọi món ăn tại quầy đó, sinh viên có thể ăn thoải mái. Đặc sắc là tại nhà ăn này, đi đâu mọi người cũng có thể chọn được bất kì món ăn nào mà mình ưa thích của tất cả các quốc gia.

Và dĩ nhiên giá tiền chi trả ra cũng không hề rẻ chút nào. Nhưng sinh viên tại học viện đa phần đều là con nhà có chức có quyền, quý tộc, thuộc giới thượng lưu nên đối với họ, món tiền bỏ ra cho bữa ăn tại nơi đây, chẳng nhằm nhò gì!!

Có thể nói, nơi đây được xem là thế giới của ẩm thực. Không chỉ có đủ loại món ăn thức uống, nơi đây còn là nơi tụ họp của khá nhiều các vị đầu bếp tài giỏi trên thế giới.

Bước vào nhà ăn, Lạc Mẫn Doanh cảm thấy thật choáng váng. Trời ơi!! Thiệt không thể tin được những thứ này cô chỉ cảm thấy nó chỉ xuất hiện trên

phim thần tượng thôi, nhưng bây giờ lại hiện ra trước mắt cô rồi nè.

Nhìn thử đi, giá tiền mỗi phần ăn tại quầy này một buổi cũng có thể cho một gia đình bình thường tiêu sài dư giả cả tháng đó!! Đúng là trường nhà giàu có khác, hết sức xa hoa.

Cũng may là giờ Lạc Mẫn Doanh cô là con nhà giàu hẳn hoi nha, nên mới có thể sống xa xỉ được trong cái học viện đầy tiếng tăm, xa hoa này.

"Doanh Doanh yêu dấu. Ấy muốn ăn gì nè, ở đây món gì cũng có. Bởi vì ăn mừng việc ấy thành sinh viên của khoa biên kịch, San San mời Doanh Doanh bữa nay nha. Chịu không nào???"

Nhạc San San nắm lấy đôi bàn tay của Lạc Mẫn Doanh xoa nắn, khuôn mặt xinh xắn kia lại nũng nịu, dụ dỗ Lạc Mẫn Doanh.

Nhìn Nhạc San San như thế, Lạc Mẫn Doanh cũng sững sờ. Trời ơi!!! Cô ăn bất lương lắm hay sao, mà giờ lại bị trời phạt gặp cái cô bạn biến thái này cơ chứ. Thiên lôi đầu!! Mau mau đánh chết Lạc Mẫn Doanh cô đi a~~a...

"Mình...mình Thôi!! Mình tự trả được, đáng lí ra bữa nay mình mới chính là người phải mời San San với Tịnh Y chứ. Hai bạn đã giúp mình quá nhiều trong hôm nay mà!!"

Mỉm cười nhẹ, Lạc Mẫn Doanh ngọt ngào đáp lời. Không mở miệng thì thôi, giờ thì hay rồi ai biết được cô vừa lên tiếng xong thì

"Doanh Nhi mỹ nhân, em mời Tịnh Y ta à!! Ôi chết mất!! Mỹ nhân ngo lời mời ta ăn!! Làm sao bây giờ!! Ta phải làm sao đây???"

Tranh thủ thời cơ Lãnh Tịnh Y móng vuốt vồ về phía Lạc Mẫn Doanh, y như con bạch tuộc đeo bám trên người cô không chịu buông tha, như keo dính chuột vậy.

"Lãnh Tịnh Y to gan quá ha. Dám trước mặt bà thông dâm với người khác á!! Hôm nay, Vân Khả Nhu tôi không đánh bầm dập, ba má nhìn không ra Lãnh Tịnh Y người, ta không họ Vân."

Từ đằng xa, một vị thiếu nữ xinh đẹp, má lúm đồng tiền, mặc một chiếc váy xanh nhạt. Khuôn mặt xinh đẹp tức giận như muốn phát lửa, cả người đang dâng sát khí, hùng hổ đi về phía đám người Lạc Mẫn Doanh đang đứng, mở giọng quát to.

Quay đầu lại nhìn, Lãnh Tịnh Y toàn thân phát run, lo sợ hãi hùng. Trời ơi!! Chết chắc rồi, tại sao Lãnh Tịnh Y cô ngu quá vậy, quên mất Khả Nhu đang có mặt tại nhà ăn a. Giờ thì hay rồi, hôm nay chắc chắn cô không còn toàn thân mà ra khỏi nơi đây!! Trời muốn giết Lãnh Tịnh Y cô mà

So với vẻ đau khổ, thê thảm của Lãnh Tịnh Y, thì Nhạc San San lại đứng bên cạnh Lạc Mẫn Doanh vui vẻ cười nham nhở. Hừ!! Cho mà chết, hức người của Nhạc San San cô cũng dám ăn đậu hũ, bị trừng phạt là phải.

Vân Khả Nhu nổi giận đùng đùng đi lại gần Lãnh Tịnh Y, không hề giữa chút gì hình tượng nắm ngay lỗ tai trắng nõn kia nhéo lên, hùng hổ la mắng.

"Hay lắm ha Lãnh Tịnh Y, giỏi lắm ha Lãnh Tịnh Y, ngay dưới mí mắt bà đây cũng dám trêu bông dẹo cảnh. Thật xem bà chết rồi có phải hay không hả???"

"Á... á.... á Đau!! Nhu Nhi à, Lãnh Tịnh Y ta thề!! Trong lòng ta chỉ có một mình Nhu Nhi thôi. Không có !! Không có ai hết á. Này ...này ...á... Bạn ấy là Lạc Mẫn Doanh sinh viên mới khoa ta mà. Thật đó!! Bạn đó là người của Nhạc San San... đúng là của Nhạc San San... Không phải của Lãnh Tịnh Y ta. Ta chỉ có mình...mình....Nhu Nhi thôi. Tha cho ta đi mà ~~"

Nghe Lãnh Tịnh Y thảm thiết kêu la, Vân Khả Nhu đưa mắt liếc nhìn Lạc Mẫn Doanh. Giật mình!! Quả thật Vân Khả Nhu cô không thể không thán phục nhan sắc của cô bạn Lạc Mẫn Doanh này.

Mi thanh nõn nà, khuôn mặt trái xoan vừa đủ. Đôi mắt như sao lấp lánh muôn màu, lại trong suốt như đầm nước. Cô ta chỉ cần đứng yên tại đó, tĩnh lặng như vậy thôi. Lại làm cho mọi người không ai không kìm lòng mà đi chú ý.

Cả người cô toả ra một luồng khí chất thanh nhã, ôn nhu lại xen lẫn phần lãnh đạm xa cách. Làm cho người ta không vì thế mà xa lánh, ngược lại còn muốn thân cận cô thêm.

So với Giang Mộ Tuyết cô càng xinh đẹp gấp vạn lần, với Tô Thi Thi cô lại băng lãnh, u buồn thoát tục hơn, còn với Đàm Đài Mị Nhi thì cái vẻ mị hoặc, diễm lệ Lạc Mẫn Doanh mang lại càng mãnh liệt, không mang chút nào tục khí. Có thể nói, Vân Khả Nhu cô khẳng định, nếu đưa lên bàn cân về nhan sắc so sánh tứ đại hoa đán của học viện này, chẳng có ai có thể qua mặt vị mỹ nhân trước mặt cô đây!!

Trong thấy Lãnh Tịnh Y đưa đôi mắt đáng thương hề hề về phía mình, Lạc Mẫn Doanh cũng bất đắc dĩ lên tiếng.

"Thật xin lỗi. Vì mình mà bạn với Tịnh Y lại xích mích. Mình với bạn ấy chỉ là bạn bè thôi. Trước đây, mình chưa hề có một người làm bạn nào, nên ... nên ... mới... .. như ... thế!! Xin lỗi!!!"

Lạc Mẫn Doanh cúi đầu xuống, tư thế thật nghiêm chỉnh nhận lỗi làm Vân Khả Nhu, Nhạc San San cùng Lãnh Tịnh Y giật mình.

Con người mà toàn trường nói rằng điêu oa, tùy hứng, hung tàn Lạc Mẫn kia, lại có thể là vị ôn nhu, dịu dàng, điềm đạm trước mặt này hay sao!! Thật là hổ cha mà!!!

"Eo, Khả Nhu à, Lãnh Tịnh Y cũng chỉ háo sắc ham mê cái đẹp thôi, chứ không có ý gì đâu. Với lại Doanh Doanh là Nhạc San San mình dẫn đến. Khả Nhu bạn cũng cho mình ít mặt mũi, bỏ qua đi."

Xem tình thế không mấy khả quan, Nhạc San San cũng buông lời giải vây cho Lạc Mẫn Doanh.

"Ách!! Đây cũng là lỗi của mình. Mình...mình... không hỏi rõ ràng cũng trách nhầm bạn Mẫn Doanh, xin lỗi bạn nhé. Ai bảo Lãnh Tịnh Y này trắng hoa quá đi, mình mà sơ hở là có kẻ thừa cơ xông chuồng liền à!!"

Buông ra Lãnh Tịnh Y, Vân Khả Nhu áy náy cười trừ nói chuyện với Lạc Mẫn Doanh.

"Coi như xin lỗi!! Trưa bữa nay mình mời bạn ăn nha Mẫn Doanh, sau này mình với bạn làm bạn bè nha!!"

Cười tươi như hoa, Vân Khả Nhu dịu dàng nói tiếp.

"Hi hi, dĩ nhiên rồi. Lạc Mẫn Doanh mình đây cũng đang thiếu bạn bè trầm trọng muốn chết đi nè. Hay quá!! Là gặp gỡ mọi người, chứ không mình cũng không biết lại phải cô đơn một mình bao lâu nữa!!"

"Áy da, đứng đây này giờ mọi người không thấy đói bụng, mới chân gì à. San San tôi bụng thì kêu rứt rịch nè, chân thì đau sưng phù rồi đó!!"

"Đi ăn thôi đi ăn thôi nào !!"

Nói rồi, Lãnh Tịnh Y nhanh chóng nắm tay Vân Khả Nhu hiền ngang đi càng quét đồ ăn, không chịu yếu thế Nhạc San San cũng nắm tay Lạc Mẫn Doanh bước sang các quầy ăn, chuẩn bị lựa chọn bữa trưa!!

-----√√√√√-----

Phía sau học viện, từng hàng cây xanh đung đưa trước gió, tạo nên cảm một bầu không khí mát mẻ dễ chịu, tại nơi đây quả thật là thiên đường tuyệt vời cho việc ngủ trưa. Nhưng sau hàng cây xanh kia, lại có chuyện làm mất đi vẻ đẹp, bình yên tại nơi đây.

"Uy, ta nói người đó. Con nhỏ nông thôn, nghèo kiết xác kia. Mi nghĩ mi là cái thá gì mà dám làm cho Lâm học trưởng nói chuyện với người hả?? Ta nói cho người biết còn làm cho thấy người lên phen gì với Lâm học trưởng nữa thì ta rạch nát mặt người đó. Nghe chưa con nhà nghèo kia!!"

Vừa nói cô à kia vừa tán xuống vài cái tán vô má cô bạn đang bị vài cô gái khác kìm lại, bắt quỷ xuống. Trước mặt cô nàng kia, tùy ý cô ta đánh mắng.

"Tôi nói rồi, tôi với cái tên Lâm Tư Nam không có quan hệ gì hết. Hắn ta chỉ tìm tôi để tra hỏi việc đáp án bài thi trước kia thôi. Tôi hoàn toàn không quen biết gì hắn hết!!"

Dù bị đánh mạnh bạo, cô nàng kia vẫn kiên cường chịu đựng, miệng không hề rên la tiếng nào. Lạnh lùng trả lời cô gái đánh đá kia.

"Hừ!! Mày là con nhà dê hèn, có cái thá gì tư cách mà dám nói chuyện với tao hả. Tụi bây đâu, đánh cho tao. Hôm nay, tao phải đánh cho cái con nhỏ nhà nghèo kiết xác này biết thế nào là ngu ngốc khi dám đụng chạm tao."

Từng trận đòn, đánh đấm không thương tiếc như trút mưa, mãnh liệt giáng xuống thân thể gầy yếu trơ xương của cô nàng kia. Chỉ thấy cô cả người gồng mình chịu đựng không tiếng rên la, đôi mắt to kia lại chứa đầy thù hận, kiên cường chống chọi. Làm cho Lạc Mẫn Doanh đang đứng cách đó không xa, xem trò cũng phải giật mình.

"Hào chịu đựng, hào kiên cường nha. Thật không thể tin được, dưới thân thể yếu ớt kia, lại mang đến nghị lực, sự chịu đựng phi thường như vậy, hay lắm!!" Thăm nghĩ trong đầu, Lạc Mẫn Doanh thầm khen ngợi vị thiếu nữ bất khuất kia.

"Dừng tay lại. Mấy người đang làm gì đó!!!"

Nghe thấy giọng nói lạnh nhạt đầy hàn khí, đám nữ nhân kia bỗng quay lại, gặp Lạc Mẫn Doanh đang đứng đó. Bọn họ tràn đầy vẻ khinh bỉ, cùng giễu cợt lên tiếng.

"Nè Lạc Mẫn Doanh chuyện của tụi tôi cô là cái thá gì mà dám xen vào. Có tin hay không tụi tôi cũng quay sang đánh hội đồng cô nữa, khôn hồn thì biến!!!"

Cô nàng đánh đá kia, vừa khinh miệt vừa dùng tay chỉ thẳng vào mặt Lạc Mẫn Doanh, ác độc quát to.

"Cô có biết đời này Lạc Mẫn Doanh tôi chán ghét cái gì không?? Đó là cái thứ không biết trời cao đất rộng như mấy cô, dám trước mặt tôi hô to quát lớn đó!!"

Cười đến đầy nguy hiểm, Lạc Mẫn Doanh vừa nói, bản thân vừa động, xuất hiện trước mặt cô nàng kia. Không chút tình cảm, Lạc Mẫn Doanh mạnh mẽ cầm lấy bàn tay vừa chỉ vô mặt mình.

Rắc!! Một tiếng kêu xương vỡ vang lên, kèm theo đó là ... bụp !! Chát!! Vài đạo dấu tay mạnh mẽ in hằn lên mặt, cùng một cú đá chân bay thẳng vào bụng của cô nàng.

" Á!!! Đau quá.... đau... Lạc Mẫn Doanh tôi muốn giết. Đám chết tiệt kia, mau... mau... lại đây đánh chết con tiện nhân Lạc Mẫn Doanh này cho tôi!!
Đánh chết nó cho tôi!!!"

" Haizzzz... Đạo này Lạc Mẫn Doanh tôi cũng ít khi tập thể dục. Bữa nay có cơ hội rồi, xông lên đi!!!"

Bàn tay thon thả chỉ về đám nữ nhân kia kiêu khích, không chờ bọn họ nhào tới, Lạc Mẫn Doanh nhanh nhẹn nhảy lên tay chân vung ra, từng đạo đánh mạnh về phía đám người kia. Không hề nhân từ, cô hung bạo đánh đập người một cách tàn nhẫn.

" Hừ ai biểu mấy người dám khinh miệt bà chi, bữa nay bà không đánh tụi bây ba má nhận không ra thì bà không dừng tay. Mẹ nó, xem bà dễ ăn hiếp lắm à, nên ai ai cũng dám chửi bới bà hết, tích tụ con tức này phải bộc phát hết thôi. Cứ không bà ghen đến nội thương mất!!!"

" Máu chó, bà nhậm người chơi đùa, bà tùy ý tụi này la mắng hả, bà đánh chết chúng mày đánh như tụi bọn bây!!!"

Kèm theo đó là hàng vạn câu chửi thô tục cùng hàng ngàn tiếng kêu la đau đớn thất thanh, vang vọng quanh khuôn viên này.

Nhìn thấy vị thiếu nữ xinh đẹp này, vì mình mà ra tay giúp đỡ cô bạn kia, từ từ bò dậy. Không có hèn nhát bỏ đi, mà mạnh mẽ đứng lên bước lại gần cô gái vừa cho người đánh mình.

Bất chấp thân thể đau đớn, cô hung tàn ra tay đánh trả lại những gì sỉ nhục, miệt thị mà cô phải gánh. Còn cô nàng đánh đá kia, vì vừa bị Lạc Mẫn Doanh đánh cho bầm dập cả người, cô chỉ có thể la hét, kêu gào, mặt cho người ta đánh trả mình.

Phía xa kia, ngay trong gốc cây to, thân ảnh của một vị mỹ nam từ từ xuất hiện, cả người anh đơn giản quần tây áo somi thôi như lại làm cho mọi người vô cùng chú ý.

Khuôn mặt xinh đẹp như được thượng đế điêu khắc mà ra, hoàn mỹ lạnh lùng soái khí. Nếu Lạc Mẫn Doanh giờ này nhìn thấy, cô chắc phải la mắng lên. Hẳn chẳng phải ai xa lạ Phụng Khuyết Trần.

Cái tên đã làm Lạc Mẫn Doanh cô bị một đám nam nhân đánh đập nhần tâm, quần cô ra ngoài trời lạnh cho tự sinh tự diệt báo hại cô phải chết đi. Và Tống Chương Linh cô mới nhập xác vào, sống tạm là đây nhờ ơn tất cả vị này.

Trong thấy Lạc Mẫn Doanh tàn nhẫn đánh chửi người đầy thô tục kia, Phụng Khuyết Trần không chút nào ác cảm ngược lại còn hứng thú xem. Hẳn không ngờ rằng, cô gái nhỏ này lại có thể đánh chửi người hung bạo như thế.

Chỉ vì biết Lạc Mẫn Doanh cô quay lại học viện, hẳn muốn tiếp xúc với cô, nên đã tự mình chuyển đến làm viện trưởng của Thánh Dục, cho tiện việc xem xét cô. Không ngờ bữa đầu tiên, hẳn lại có thể khám phá được chuyện đặc sắc như thế này.

Thâm ý nhìn Lạc Mẫn Doanh, đôi môi cầu hôn của Phụng Khuyết Trần cười nhếch lên thì thoả.

" Lạc Mẫn Doanh, tôi càng ngày lại càng hứng thú với em rồi. Phải làm sao đây???"

Cũng từ một nơi cách đó không xa, Đạm Đài Tịch Ly cũng nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh bạo lực một cách hăng say này. Nếu trước đây, khi nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh như thế, hẳn chắc chắn miệt thị, chán ghét kèm thù hận cô hơn nữa. Nhưng nay, khi biết rõ hết mọi chuyện, hẳn nhìn thấy cô như thế này, lại cảm giác cô đáng yêu làm sao.

Từ khi xác nhận rõ ràng mọi chuyện, biết rõ mình yêu thương cô ra sao. Có lẽ trước đây hẳn chán ghét, tàn bạo với cô cũng vì tâm hắn luôn luôn suy nghĩ về cô. Mà hẳn lại không thể tha thứ cho việc cô hại chết người cô cô duy nhất của hắn.

Yêu quá hoá thù là vậy đi. Giờ này so với ai, Đạm Đài Tịch Ly hẳn biết cô chán ghét, khinh tòm hắn cỡ nào. Như dù cô có đối xử nhần tâm với hắn ra sao. Hẳn cũng cam lòng chịu đựng, chỉ hi vọng một điều cô đừng lạnh nhạt với hắn thôi. Hẳn sẽ thầm lặng, đứng phía sau cô dọn dẹp hết mọi thứ cản trở làm cô chán ghét kia. Chỉ để cô vui vẻ, khoái hoạt như thế này.

Từ khi biết Lạc Mẫn Doanh có mặt tại học viện. Thượng Quan Thần cùng Tư Đồ Thanh Vũ cũng dẹp bỏ hết mọi thứ, chạy nhanh đến khoa diễn xuất tìm kiếm cô. Nhưng.. đôi lại là sự biến mất, không thấy bóng dáng của cô.

Lại chỉ gặp Giang Mộ Tuyết, có lẽ trước đây hẳn Thượng Quan Thần xem trọng cô nàng Giang Mẫn Đơn này, nhưng từ khi hẳn cho người điều tra ra mọi chuyện xưa. Hẳn mới biết được sau vẻ ngời xinh đẹp, dịu dàng, khoan dung kia ra, thì đằng sau đó là sự đố kỵ, độc ác đến đáng khinh của Giang Mộ Tuyết.

Cô ta chỉ vì muốn trở thành nữ diễn viên chính cho bộ phim đình đám kia, mà tự mình lột sạch thân thể bò lên giường của tên tổng tài xấu xí, béo ụ kia.

Không chỉ thế, hẳn còn điều tra ra được vì tình hình kinh tế Giang thị. Cô ta dùng cả thân thể mình đi trao đổi mọi dự án với nhiều tên đàn ông khác nhau. Mẹ nó!! Cô ta xem Thượng Quan Thần hẳn là thằng ngốc đùa chơi à, đem cái thân xác rách nát đủ chỗ kia dụ dỗ hẳn.

Tại sao lúc đó hẳn lại quá ngu ngốc như thế, sao lại mất mù đi tin cái vẻ ngoài giả tạo kia của cô ta mà bỏ lỡ người yêu hắn thật lòng.

Nay tình cờ nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh bạo lực một màn kia, hẳn mới hiểu rõ Lạc Mẫn Doanh cô không còn như trước rồi. Cô thật sự thay đổi, cô vì mình có thể tàn bạo đâm đập lên nhưng kẻ hại cô, cô có thể tự mình bảo vệ chính mình.

Trong cuộc sống cô, hấn Thượng Quan Thần đã bị xóa sạch mất rồi. Nhưng hấn lại không thể nào mất đi cô, cô đã thấm vào tim can hấn rồi, hấn buông không được!!!

Cùng chung số phận với Thượng Quan Thần có lẽ là Tư Đồ Thanh Vũ đi. Trông thấy Lạc Mẫn Doanh ở đằng xa kia, hấn thật muốn bay lại, ôm cô vào lòng mà che chở. Nhìn cô tàn nhẫn, hung ác đánh người như vậy, hấn không cảm giác cô ác độc mà chỉ có sự đau lòng.

Quả thật là tâm đau thắt lại. Lạc Mẫn Doanh em đã trải qua những chuyện gì, mà từ một cô gái ngây thơ, hiền lành kia lại nhuốm đầy vẻ tu la ác ma như bây giờ. Có phải vì anh cùng những tên kia đã dồn ép em thành ra thế này không??

Lạc Mẫn Doanh!! Em nói cho Tư Đồ Thanh Vũ anh biết đi, anh phải làm sao để em quay về như xưa vô tư hồn nhiên không mang đau thương như thế này!! Tâm đau, toàn thân đều đau hấn ưu thương nhìn Lạc Mẫn Doanh.

-----√√√√√-----

Xả hết mọi cơn tức tích tụ mấy lâu, Lạc Mẫn Doanh buông tay đám người kia ra, bước về phía cô nang cũng đang ôm đầy thương tích, miệng thở phì phò kia.

"Tôi đưa cô lên phòng y tế, đi nào!!"

Không cho cô gái kia có cơ hội từ chối Lạc Mẫn Doanh vươn tay đỡ liền cô gái, diu dắt cô gái kia đi. Cô cũng không quên quay lại phía sau, nhìn đám người đang nằm thoi thóp kia, cảnh cáo.

"Sau này nhớ, có mà gặp Lạc Mẫn Doanh tôi thì đi đường vòng. Tôi còn gặp lại mấy người chỗ nào, thì bà đây đánh người chỗ đó. Nhớ chưa ~~~ Hử??"

Lạnh lùng kèm theo nguy hiểm trong lời nói, Lạc Mẫn Doanh đôi mắt sắc sảo quét nhìn từng người đang nằm dưới đất kia. Cảm thấy như đang bị giam cầm trong hầm băng lạnh lẽo, đầy sợ hãi. Đám người kia chỉ biết gật đầu lia lịa, cảm nín nghe lời Lạc Mẫn Doanh nói chuyện.

Trong phòng y tế im lặng, Lạc Mẫn Doanh cùng cô gái kia chỉ nhìn nhau, không một tiếng động. Cuối cùng cô gái kia cũng phải mở lời trước.

"Cô muốn gì từ tôi??"

Quả nhiên đúng vậy, cô gái kia phản ứng y như những gì Lạc Mẫn Doanh cô muốn. Cười nhẹ, cô đưa tay vuốt cằm mình bật cười nói.

"Cô nghĩ tôi cần gì từ cô hử??"

"Tôi ... tôi ... tôi ... tiền tài không có, chỉ có thân xác héo mòn này thôi!!" Nói xong, cô gái cúi đầu.

"Hihi ... Đùa cô chút thôi, cô thử nghĩ xem với thân phận đại tiểu thư Lạc gia, cùng tương lai là vị tổng tài của Phong Vân giải trí. Tôi sẽ thiếu tiền đến mức, đòi tiền từ cô sao??"

"Thế tại sao cô cứu tôi??"

"Cô tên gì? Sinh viên khoa nào ?"

"Hử??? Cô hỏi tôi như thế để làm gì??"

"Không phải, tôi cũng có quyền lợi biết người tôi vừa cứu lai lịch ra sao hả??"

"À, xin lỗi tôi quên giới thiệu tôi tên là Mục Thủy Lăng, sinh viên khoa Công nghệ thông tin."

"Công nghệ thông tin á, thế cô có biết làm việc của một vị quản lí hay không??"

"Biết, tôi từng đọc sách rất nhiều về quản trị kinh doanh nên cũng tạm được!!"

"Vậy đi, bắt đầu từ hôm nay cô làm trợ lí của tôi đi!!"

"Tôi ... tôi ... có thể á?? Tại sao là tôi??"

"Có lẽ bởi vì đôi mắt đầy kiên cường, thù hận kèm nhẫn nhục của cô lúc nãy đi. Sao cô không muốn trả thù những người đã khinh thường, chà đạp cô á??"

"Dĩ nhiên là có, tôi muốn trả thù cả Giang gia, tên Giang Vu kia cả ả Liễu Di Anh nữa!! Cô có thể giúp tôi à??"

"Giang gia, tại sao cô lại hận họ như vậy??"

"Tôi vốn dĩ là tiểu thư Giang gia Giang Thủy Lăng nhưng cũng vì tên Giang Vu khôn kiếp kia. Hấn thu toán Mục thị tài sản của mẹ tôi, rồi đập bà cùng

tôi ra Giang gia tự sinh tự diệt, rước mẹ con hồ ly Liễu Di Anh cùng Giang Mộ Tuyết kia. Làm mẹ tôi thương tâm, từ một thiên kim tiểu thư bà phải sống ở nơi tồi tàn, làm những công việc hạ lưu để nuôi tôi ăn học, mà nhiễm bệnh. Tôi không nên hận họ hay sao??"

Nói đến đây khuôn mặt cô gái hiện lên sự hung mãnh, hận ý cùng đau thương lan tràn toàn cơ thể cô ấy. Lạc Mẫn Doanh vuốt nhẹ bàn tay mình vào vai cô gái. Nhẹ nhàng an ủi.

"Đã thế thì, cô trở thành trợ lý cho tôi đi. Dù sao thì Giang gia tôi cũng muốn hủy định rồi. Tôi sẽ giúp cô. Nhưng cô nên nhớ, bên Lạc Mẫn Doanh tôi bắt lưu kê hai tâm, không trung thực. Cô nghe rõ chứ??"

"Vâng, tôi đã biết. Mục Thủy Lăng tôi xin thề đời này sẽ nguyện trung thành chỉ mình Lạc Mẫn Doanh, bắt lưu hai tâm."

"Ok, tốt rồi. Giờ cũng sắp vô học. Tôi đi trước, sau giờ học, cô đến biên kịch khoa đợi tôi, rồi mình nói tiếp."

"Tiểu thư tôi biết rồi!!"

"Kêu Mẫn Doanh thôi là được, tôi trước cô nghỉ ngơi đi nha. Không cần tiễn!"

Bước chân ra ngoài, Lạc Mẫn Doanh bỗng cười đầy mỉa mai hoặc Giang Mộ Tuyết ơi là Giang Mộ Tuyết, có phải cô ác độc nên mới bị trời báo hay không??

Ngay cả kẻ thù hận cô tận xương tủy như vậy, tôi cũng tìm được. Ngày hạnh phúc của cô cũng sắp điều tàn rồi thì phải???

Bụp!!

"Ai đi đường không có mắt vậy hả. Bộ đuôi mù không thấy Giang Mộ Tuyết tôi đang đi à Á ... Lạc Mẫn Doanh sao cô ở đây??"

Giang Mộ Tuyết hốt hoảng, đưa tay chỉ vào Lạc Mẫn Doanh quát. Chộp lấy bàn tay đang chỉ mình, kéo Giang Mộ Tuyết lại gần mình. Lạc Mẫn Doanh lạnh lùng nói.

"Tôi cảnh cáo cô. Đừng có dùng tay chỉ trỏ vào tôi. Nếu tâm tình tôi buồn bực, lỡ tay tôi bẻ gãy tay cô, thì đừng có trách."

"Cô cô... Lạc Mẫn Doanh cô dám??"

"Cô thử đi xem Lạc Mẫn Doanh tôi dám không???"

"Tôi nói cho Lạc Mẫn Doanh cô biết, Đạm Đài Tịch Ly là của tôi, Thượng Quan Thần, Tư Đồ Thanh Vũ cũng là của tôi, Phụng Khuyết Trần anh ta là người tôi muốn chiếm lấy. Tất cả họ đều là người của Giang Mộ Tuyết tôi, cô mà còn bám theo họ nữa, tôi sẽ không để yên cho Lạc Mẫn Doanh cô đâu. Nghe chưa!!"

La hét lên, Giang Mộ Tuyết cao ngạo ra lệnh.

"Hừ!! Cô nghĩ mình cái móng chân gì, mà dám ra lệnh cho Lạc Mẫn Doanh tôi. Cô lo cái thân mình, xem thử ai mới không buông tha ai?? Còn nữa đám cặn bã nam đó, cho không tôi cũng không thèm. Cô muốn thì đi xích họ lại bên mình mà canh giữ đi. Đừng có thả rong cho bọn họ bám theo tôi. Hừ!! Mà nè những thứ cô đã lấy từ tôi, chờ đó tôi đòi lại cả vốn lẫn lời! Cứ từ từ hưởng thụ khi còn có thể đi nha!"

Đẩy phách Giang Mộ Tuyết ra khỏi mình. Lạc Mẫn Doanh ung dung bước đi.

"Lạc Mẫn Doanh cô khôn kiếp, tiện nhân sao my dám làm vậy với tao hả ... Mày ... mày... Á!!! Lạc tiểu thư, tôi có làm gì cô thì tôi xin lỗi, cô .. cô đừng giận tôi nha ... Cô xô tôi là tôi đáng tội, tôi xin lỗi !! Tịch Ly ca, anh đừng có trách Lạc tiểu thư, cô ấy không có ý làm vậy với em đâu."

Nhìn thấy Đạm Đài Tịch Ly từ xa đi tới, Giang Mộ Tuyết nhanh chóng trang đáng thương, cúi đầu xin lỗi Lạc Mẫn Doanh liên tiếp. Nắm lấy tay Đạm Đài Tịch Ly cô van xin hân tha thứ Lạc Mẫn Doanh. Nhưng trong lòng cô à thì thầm đắc ý, Tịch Ly ca luôn thù ghét Lạc Mẫn Doanh, bữa nay vô ta cũng lành ít dữ nhiều. Haha

Trông thấy Lạc Mẫn Doanh bước đi phía trước Đạm Đài Tịch Ly vội vàng hô to.

"Tiểu Doanh Nhi chờ Ly ca ca một chút. Chờ Ly ca ca với !!!"

"Đừng đi, tiểu Doanh Nhi. Ly ca ca có chuyện muốn nói với em."

Nghe thấy Đạm Đài Tịch Ly gọi mình thăm thiết, Lạc Mẫn Doanh bỗng cảm giác muốn ỏi làm sao?? Mẹ nó, tên mặt than kia cũng có lúc như thế này à, quả là gặp quý. Chẳng thèm quay đầu lại nhìn, Lạc Mẫn Doanh tăng tốc bước đi.

"Tịch Ly ca, anh ... anh... đến kiểm em với Mị Nhi à!!!" Đưa mắt long lanh, ngấn nước, Giang Mộ Tuyết nũng nịu nói với Đạm Đài Tịch Ly.

"Biến!!!"

"Cái gì??? Tịch Ly ca, anh nói gì??"

" Khốn kiếp, điếc à, tôi nói cô cút. Ghê tùm!!"

Không chút thương hương tiếc ngọc, Đạm Đài Tịch Ly dứt phách tay mình ra, nhanh chân đuổi theo Lạc Mẫn Doanh. Trong lòng hấn thì thầm mắng con ả Giang Mộ Tuyết trăm ngàn lần, không biết tiểu Doanh nhi có hiểu lầm hấn không nữa. Hấn phải giải thích với tiểu Doanh nhi.

Nhìn Đạm Đài Tịch Ly chạy đi phía trước, không thèm hỏi thăm gì mình. Giang Mộ Tuyết hung ác, đồ kị diên cuồng.

" Lạc Mẫn Doanh tôi với cô không dễ yên. Tại sao?? Tại sao?? Mọi thứ của tôi cô luôn cướp, tôi đã không yên bình thì, Lạc Mẫn Doanh cô đừng hòng hạnh phúc."

Thù hận bao quanh cả người Giang Mộ Tuyết đứng dậy, bước chân rời đi.

.....

Tâm tình : Mọi người ai ai cũng bắt đầu nghi hè, ta vẫn đi học hằng ngày quá ghen tỵ à!! Thân ái!! Cảm ơn mn đã quan tâm truyện ♥♥♥♥♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vô Tình Bị Bắt Cóc !!

Trong căn phòng yên tĩnh tại một căn biệt thự sang trọng, đầy hiu quanh, lạnh lẽo.

Bụp! Xoảng !!

Từng tiếng vỡ tan tành vang vọng cả căn hộ yên tĩnh, từng tiếng gió hiu hiu thổi qua, cùng tiếng la hét giận dữ điên cuồng của chủ nhân nơi đây!!

"Khốn kiếp!! Giang Mộ Tuyết, cô dám... Mẹ nó chứ !! A ~ ~ !! "

Nhìn từng xấp hình ảnh nam nữ ôm hôn nhau thắm thiết vurun vãi khắp mặt sàn, Thượng Quan Thần giận dữ đập mạnh tay vào chiếc bàn thủy tinh mong manh trước mặt mình!

Xoảng!! Âm!!! Từng mảnh vỡ tan nát, chiếc bàn thủy tinh đáng thương xinh đẹp kia chẳng mấy chốc chỉ còn lại đồng mảnh vụn tan hoang.

" Thương!! Tôi muốn trong vòng một tiếng đồng hồ tới, tất cả mọi thông tin dơ bẩn, đen tối của Giang Mộ Tuyết phải được phơi bày trước báo chí, viễn thông. Càng nhanh càng tốt!! Tôi muốn cô ta, phải chết chìm trước sự hành hạ của xã hội!!"

Bóp!! Vứt bỏ chiếc điện thoại không thương tiếc vào tường nhà, Thượng Quan Thần hai tay ôm lấy đầu mình, vô lực ngồi xuống đất.

Giờ đây, vị nam thân phong lưu, tuấn lãng của lần giải trí Hoa Hạ Thượng Quan Thần đã hoàn toàn biết mất, thay vào đó là tên nam nhân quần áo lôi thôi, mái tóc rũ rượi, cả người hấn toát lên vẻ tang thương, đau đớn thấu tim can.

Thượng Quan Thần hấn thật sự không thể ngờ cô ả Giang Mộ Tuyết dám không thèm nghe lời cảnh cáo của hấn. Âm thầm cho người phát tán những bức ảnh hấn và cô ta lúc còn bên nhau lên mạng, cùng giao đến tận Lạc gia cho Mẫn Doanh xem nữa!!

Khốn nạn!! Quả thật dễ tiện mà, cô ta thừa biết Thượng Quan Thần hấn coi Lạc Mẫn Doanh như mạng sống của mình, thế mà cô ả Giang Mộ Tuyết lại làm như thế. Không phải cô ta muốn chặn đứt con đường duy nhất, mà hấn có thể đến gần Mẫn Doanh hay sao!!

Được lắm!! Nếu cô ta đã dám can chân hấn, thì hấn cũng không ngại đưa cô xuống địa ngục. Hừ!! Hấn sẽ không bao giờ cho phép ai dám ngán chân hấn bao giờ, mà còn bình yên thoát thân ra được!!

Cầm chai rượu nốc mạnh vào miệng, từng dòng máu đỏ sậm chảy dài dài từ miệng xuống cổ rồi thấm ướt cả một mảnh lớn chiếc áo đang mặc trên người.

Thượng Quan Thần vẫn không quan tâm, trong đầu hấn giờ chỉ có một ý niệm muốn quên hết tất cả, hấn muốn mọi chuyện hôm nay biến sạch hết. Để rồi sau khi hấn tỉnh lại, Mẫn Doanh của hấn lại vẫn còn bên hấn, vẫn luôn đứng phía sau lưng Thượng Quan Thần hấn. Chỉ cần hấn quay lại, cô sẽ đứng đó mỉm cười, nhẹ nhàng ôm hấn và nói ." Có em đây rồi!!" Như trước kia, Mẫn Doanh thường làm

" Mẫn Doanh, em đâu rồi ra đây!!! Anh nhớ em nhiều lắm ... ức.... Mẫn Doanh ... em đừng bỏ anh, anh không ... khôngthể thiếu em được....ức ..."

Bụp!!! Bụp !!! Bụp !!!

Giữa đêm khuya thanh vắng, một tên nam nhân quần áo sốc sếch, tóc tai rũ rượi liên tục dùng tay đập mạnh vô cánh cổng Lạc gia, miệng la hét kêu gào tên Mẫn Doanh không ngừng, làm náo loạn cả một khu biệt thự.

Lạc Mẫn Doanh tay xoa đầu nhẹ nhẹ, cảm thấy thân thể thật khó chịu, mệt mỏi. Nằm trên giường nửa đêm rồi mà vẫn không sao ngủ được, mở cửa ra cô bước xuống phòng bếp tính kiếm miếng nước uống cho thấm giọng, xong lại về phòng lăn qua lăn lại tiếp.

Cầm ly nước lọc trong tay uống từng ngụm một cô bước đi ra ngoài hóng gió, dù sao thì giờ có về phòng cô cũng chẳng chợp mắt gì được. Thôi thì đi vòng vòng cho khuấy khoả!!

"Mẫn Doanh, em ra gặp anh đi. Anh nhớ em lắm!!! Mẫn Doanh ... ức Mẫn Doanh ... ức ...ức...!!!"

Chợt nghe tiếng ai gọi mình vang lên đầy ti tê, Lạc Mẫn Doanh cả người rùng mình.

"Trời ơi, đêm khuya rồi sao còn ai kêu gào tên cô vậy nè. Cô chưa có chém giết ai mà, oan hồn ở đâu ra vậy !!!"

"Lạc Mẫn Doanh đừng bỏ anh mà ... hức ... hức ... Đừng đi!!!!"

"

Cầm chặt ly nước Lạc Mẫn Doanh dù cảm thấy sợ hãi, vẫn mạnh dạng bước ra cửa Lạc gia xem ai đang kêu gào thảm thiết ngoài kia.

Đập vào mắt cô là một dáng người đàn ông cao lớn, cả người anh ta thấm ướt nước mưa, tay cầm chai rượu, tay kia lại đập mạnh liên tục vào cánh cửa, mặc dù dòng máu đỏ tươi đang rỉ từ từ ra ngoài.

"Nè anh kia, đêm hôm khuya lắm rồi. Anh có muốn kiếm ai thì ngày mai hãy quay lại. Giờ này tối thui thì ai còn thức mà nghe anh kêu gào. Đi nhanh đi, không tôi kêu báo vệ!!!"

Bực bội Lạc Mẫn Doanh quát lên, cái gì vậy trời. Tối đã ngủ không được, nay lại gặp tên điên đêm khuya không thèm ngủ la hét ôm xôm, tính phá nhà phá cửa à. Chẳng biết mấy tên bảo vệ được thuê ngoài kia kia, dùng để làm cái quái gì. Mà lại để cho một người lạ mặt, xông chuồng vô đây la ó ôm xôm.

Nghe tiếng nói thân quen từ ai kia, tên điên say rượu bỗng ngẩn mặt lên nhìn về phía cô gái đang đứng trước mặt mình.

Xoảng!! Chai rượu đang cầm trên tay bỗng rơi mạnh xuống đất, cả người tên say rượu kia cứ như thạch đá đứng trời trông si ngốc nhìn cô gái đang cầm chiếc ly nước kia.

Lạc Mẫn Doanh cô cũng chết lặng. Trời ơi sét đánh ầm ầm cho cô vài đạo coi, để cô còn tin tưởng được cái tên ma men, lời thôi trước mắt cô là tên nam thần vương giả làm mưa làm gió của giới giải trí Thượng Quan Thần đi.

Làm sao ... làm sao... tên đó lại có thể xuất hiện tại đây !!! Làm sao ... Làm sao hấn lại ra nồn nổi tàn tạ như thế này, bị bỏ đá, thất tình hay tán gia bại sản hay sao. Mà từ một tên phong lưu, tuấn lãng lại bèo nhèo, héo mòn thế này. Thật là khủng khiếp à nha!!!

"Thượng... Thượng ... Quan Quan Thần ... anh ... anh có phải là Thượng Quan ... Thần không vậy???"

Run rẩy thanh âm, từ miệng của Lạc Mẫn Doanh vang ra, cô thật không kiềm chế nổi cơn hốt hoảng trong lòng mà run sợ hỏi ra.

"Mẫn Doanh em đây rồi, thật sự, em đứng trước mặt anh thật chứ. Anh ... anh ... anh không mơ phải không Mẫn Doanh!!!"

Giờ này không cần tên ma men kia trả lời, cô cũng chắc chắn trăm phần trăm cái tên lời thôi trước mắt cô là Thượng Quan Thần. Hấn thật sự bị làm sao mà lại thành ra như vậy.

Tâm tính thương người của Lạc Mẫn Doanh trỗi dậy. Vươn tay mở cửa cô bước về phía Thượng Quan Thần, chạm nhẹ vào người anh, hỏi.

"Tên kia, anh không sao chứ. Có mệt, hay khùng thì về nhà mình rồi hãy bộc phát, đêm khuya quá rồi cho người ta ngủ nữa. Anh đi nhanh đi, không người nhà tôi ra, anh lại có chuyện đó!!!"

Đẩy mạnh Thượng Quan Thần ra bên ngoài, Lạc Mẫn Doanh tay vừa đẩy miệng vừa lên tiếng la mắng.

Bỗng, một bàn tay to, mạnh mẽ kéo cô về một hướng. Bụp!! Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Mẫn Doanh đập mạnh vào một khối rắn chắc, một mùi rượu nho nồng nặc hoà lẫn mùi hoa hồng thơm ngát xông thẳng vào mũi cô.

Còn chưa hoàn hồn sau cơn tấn công mạnh mẽ từ ai kia, Lạc Mẫn Doanh cảm thấy cả người bị nắm chặt đến mức cô không thở được. Đôi bàn tay to lớn ôm chặt cô, như muốn siết cô hoà lẫn vào thân thể ai kia.

Giọng nói trầm ấm ti tê, từ từ vang lên ngay tại vành tai nho nhỏ xinh xắn của cô, thủ thi Thượng Quan Thần lên tiếng.

"Mẫn Doanh là em thật phải không?? Anh thật sự ôm được em rồi, giấc mơ này quả thật là tuyệt vời. Cho anh cả đời sống trong giấc mơ này, có chết

Thượng Quan Thần anh cũng mẫn nguyện !! Cho anh ôm chút thôi, xin em, xin em ... Đừng đi ... Mẫn Doanh !!!

" Thượng Quan Thần anh say rượu rồi, về nhà nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì ngày mai nói, nay cũng khuya quá rồi!!" Vừa nói, Lạc Mẫn Doanh vừa lấy tay đẩy người Thượng Quan Thần ra khỏi người mình.

" Không ... không... không được!! Nếu anh buông tay em ra mà đi về, ước ... chắc chắn là ... là ...sau này anh... anh... không còn được ôm em, nói chuyện với em nữa đâu. Đánh chết, anh cũng không buông !!"

Khiến quyết tha chết không tha, Thượng Quan Thần dùng hết sức bình sinh bú sữa, y như con bạch tuộc bám chặt chẽ trên người Lạc Mẫn Doanh.

" Anh ... anh ... Thượng Quan Thần anh có tỉnh táo lại mà nghe tôi nói hay không hả?? Thượng Quan Thần tỉnh ... tỉnh ... tỉnh ... mau tỉnh táo cho tôi, tin hay không tôi tán cho anh mấy phát in dấu tay trên mặt hả???"

Vừa la hét Lạc Mẫn Doanh vừa lay người Thượng Quan Thần...

" Thượng Quan... Thần ... Tỉnh !!!!! Á!!!"

Bụp !!!

Lạc Mẫn Doanh chỉ kịp cảm thấy phía sau đầu mình đau nhức lên, vào cảm người chìm vào bóng tối mịt mù !!!

" Mẫn Doanh ... Doanh Doanh, mấy người là ai?? Ai cho mấy người quyền hạn đánh người của Thượng Quan Thần tôi???"

Bốp!! Bịch!!! Thượng Quan Thần chưa kịp chạm vào người tên mặc trang phục đen đang ôm Lạc Mẫn Doanh bỏ đi, thì cũng chìm vào bóng tối hiu quanh!!!

Trong màn đêm u tối, khi mọi người chìm vào giấc ngủ say, ở một nơi nào đó tại những vị trí khác nhau con tim của những người này kia, lại cảm thấy nhói lên, một cảm giác bất an bỗng phút chốc lan toả ...

Ánh mặt trời chiếu sáng, báo hiệu cho một ngày mới lại đến. Cuộc sống thường ngày lại bắt đầu. Nhưng tại Lạc gia, thì quả là một cơn ác mộng, lo sợ bao trùm.

Vừa mới sáng sớm, cứ như mọi ngày mọi người Lạc gia lại tất bật làm việc của mình, nhưng trước cửa Lạc gia hôm nay lại mở tan hoang, một vị thiếu niên nằm vật vã trước cổng nhà họ, cảm người anh ta lợm thợm, lòi thối.

" Anh gì ơi, dậy đi!! Về nhà mà ngủ, đừng ngủ trước cổng nhà người khác chứ??"

Ách nhức đầu quá, đau thật. Mở to mắt ra Thượng Quan Thần nhú mày, từng hình ảnh mong manh mơ hồ dần dần ùa về trong đầu anh, bỗng nhớ ra điều gì quan trọng. Thượng Quan Thần quay về nhìn vào cửa phòng của Lạc Mẫn Doanh, quát lên.

" Mẫn Doanh, Lạc Mẫn Doanh em ấy có ở trong phòng không???"

" Ách cái gì, anh kêu tiểu thư nhà tôi làm gì?? Tiểu thư cô ấy, giờ này còn đang ngủ trong phòng mà!!!"

" Cô đừng có nói suôn, mau lên phòng xem thử Mẫn Doanh có trong phòng không, nhanh đi!!"

" Anh ... anh ... làm gì vậy!!!"

" Cô không đi xem Mẫn Doanh thì tôi lên, tránh ra !!!"

Mạnh mẽ xô ngã cô người giúp việc, Thượng Quan Thần chạy nhanh vào Lạc gia.

" Tránh ra!!!"

" Thượng Quan Thần, ai cho cậu vô đây hả???"

Ngước mặt lên, Thượng Quan Thần nhìn thấy Lạc Thiên Tề khuôn mặt tối sầm nhìn mình, anh cũng không mấy quan tâm, nói.

" Buông ra, tôi muốn gặp Mẫn Doanh!!"

" Doanh Doanh không muốn gặp cậu đâu. Cậu về đi!!" Lạc Thiên Tề vẫn chặn đường Thượng Quan Thần, hằn giọng nói.

" Tránh ra!!! Nếu Mẫn Doanh có chuyện gì, anh đừng có trách tôi không báo gì đó. Nhanh buông tay cho tôi!!"

" Cậu điên à. Có cậu mới làm Doanh Doanh xảy ra chuyện gì đó, mau về đi. Đừng để tôi phải dùng vũ lực với cậu!!" Hung hãn xô Thượng Quan Thần ra cửa, Lạc Thiên Tề bực bội, quát to.

Hừ!! Hắn nghĩ mình là ai mà dám nói Doanh Doanh nhà anh xảy ra chuyện gì. Có gia đình hắn mới có chuyện đó!!!

"Tôi nói thật, cho tôi lên phòng Mẫn Doanh xem thử đi. Nếu em ấy còn ngủ tại trong phòng thì tôi sẽ đi ra khỏi Lạc gia, ngay lập tức. Lạc Thiên Tề, anh cho tôi lên xem đi. Tôi lo lắng lắm!!"

Giọng nói dồn dập, xen lẫn tia hoang mang, lo sợ của Thượng Quan Thần, làm Lạc Thiên Tề cũng lo lắng theo.

"Anh nhớ rõ những gì mình vừa nói đó!!! Đi theo tôi!! Nhớ đó, nếu nhìn thấy Doanh Doanh rồi, thì anh lập tức rời khỏi đây liền cho tôi!!"

Cảm giác tâm cũng bồn chồn lo lắng làm sao, Lạc Thiên Tề nhanh chân bước lên phòng Lạc Mẫn Doanh.

Cửa phòng lầu hai mở tan hoang, bước vào trong phòng Lạc Thiên Tề cùng Thượng Quan Thần như hoá đá. Trong phòng, mọi thứ đều ngăn nắp, bình thường nhưng chủ nhân của nó lại biến mất không thấy bóng dáng!!

Nhìn trong phòng vắng tanh, bóng dáng của Lạc Mẫn Doanh không thấy đâu, Thượng Quan Thần vô lực, té xuống mặt đất!!

Quả nhiên là như thế!! Mọi chuyện hôm qua thật sự xảy ra, Mẫn Doanh em ấy thật sự y như tối hôm qua, bị đám người lạ mặt kia bắt đi!!

Ai ~ Là ai?? Ai lại bắt em ấy đi chứ. Tại sao!!! Tại sao, hắn thật vô dụng mà, tại sao chứ?? Ngay khi hắn có mặt tại đó, thì hắn vẫn bất lực đứng nhìn đám người kia bắt đi Mẫn Doanh !! Hắn không cứu được em ấy!! Tại sao???

Cả người lâm vào cảm giác bi thương, thống hận tận cùng, Thượng Quan Thần tự trách bản thân vô năng, ngu ngốc ngàn vạn lần!!

Đứng kế bên Thượng Quan Thần, Lạc Thiên Tề như lâm vào hầm băng, cả người hắn đông cứng lại, cứ ngơ ngác đứng nhìn trong phòng, kiểm tìm bóng dáng mảnh mai, đáng yêu kia. Nhưng ... tìm hoài ... sao vẫn chưa thấy Doanh Doanh ... em ... ấy ... đang ở đâu???

Từ phòng khách bước lên, Lạc Miên cùng Lạc Sách cảm giác như có gì đó khó chịu trong lòng. Mới sáng sớm, không biết vì sao tên ôn thần Thượng Quan Thần lại có mặt trước Lạc gia, rồi lại la hét điên cuồng đòi gặp Doanh Nhi cho bằng được. Làm bọn họ, cũng lo lắng.

Đưa mắt tìm kiếm hình ảnh Lạc Mẫn Doanh, đồng dạng thu về là khung cảnh im lặng, bình tĩnh đến đáng sợ.

"Doanh Nhi ở đâu??? Tại sao con bé lại không có ở trong phòng ???" Mở giọng uy nghiêm, Lạc Miên hỏi hai con người đang ngu ngơ trong góc kia.

"Con ... con ... cũng không biết!! Con lên trên đây thì... thì ... đã không thấy em ấy!!"

Chợt hoàn hồn sau tiếng quát của người khác, Thượng Quan Thần đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, thì bị Lạc Sách giữ lại.

"Thượng Quan Thần, anh nói cho tôi biết tại sao anh lại có mặt trước cổng Lạc gia và vì sao anh biết Doanh Nhi mất tích hả??"

"Cháu ... bác ... cháu ... bác !! Cháu xin lỗi!! Cháu thật sự xin lỗi, cháu đã không thể bảo vệ Mẫn Doanh thật tốt, cháu ... cháu ... lại trở mặt nhìn em ấy bị ... bị bọn người lạ bắt đi, mà cháu ... cháu lại vô dụng bị họ đánh cho ngất xỉu. Cháu đáng chết!!!"

Quý gối xuống đất, Thượng Quan Thần tường thuật lại chuyện hôm qua, và im lặng nhận sự trừng phạt từ người nhà Lạc gia.

"Cái gì!! Cậu nói, Doanh Doanh bị đám người lạ bắt đi!! Tại sao lại như thế chứ!!! Doanh Doanh trước giờ đâu có làm gì, hay gây xích mích với ai đâu??? Tại sao họ lại bắt em ấy???" Vừa la hét, Lạc Thiên Tề vừa đâm vào mặt Thượng Quan Thần vài cú thật mạnh. Tại hắn!!! Nếu không vì hắn, Doanh Doanh cũng không mất tích!!

"Im lặng!!! Thiên Tề cháu bình tĩnh lại cho ta, bây giờ, không phải là lúc đánh nhau. Hay là suy xét ai đúng ai sai?? Chúng ta phải tìm ra Doanh Nhi đang ở đâu. Tìm kiếm con bé mới là việc quan trọng nhất!!!"

"Đúng đó, Thiên Tề con mau đi cho người tìm kiếm Doanh Nhi mất tích, bên cạnh đó phải phong tỏa hết thông tin con bé mất tích. Không thể làm việc này nhiều người biết được, chúng ta phải âm thầm tìm kiếm con bé, an toàn của Doanh Nhi là hàng đầu!!"

Buông Thượng Quan Thần ra, Lạc Thiên Tề nhanh chóng bước đi ra ngoài, cùng cất tiếng.

"Vâng!! Cháu đã hiểu!! Cháu đi trước!!"

Đi ra bên ngoài, Lạc Thiên Tề móc ngay chiếc điện thoại gọi cho ai đó.

"Trầm Văn Tu, nhanh cho người tìm kiếm Doanh Nhi liền cho tôi. Con bé mất tích rồi!!!"

Đầu máy bên kia, Trầm Văn Tu đang ngồi trong văn phòng miệng đang uống trà nhâm nhi đồ ăn sáng, cầm máy điện thoại. Nghe thấy Lạc Mẫn Doanh mất tích từ miệng Lạc Thiên Tề thì

Phụt !!! Ạch !!

" Khụ khụ ... khụ ... Cái ... cái gì ??? Lạc Thiên Tề mi vừa mới nói cái gì hả ??? Lạc Mẫn Doanh mất tích, làm sao ?? Làm sao mà cô ấy lại mất tích được ??? "

Phụt hết cả nước trà cùng đồ ăn trong miệng ra sàn nhà, Trầm Văn Tu bật dậy khỏi ghế, cầm chiếc điện thoại la lớn vào. Làm như hấn thật sự bị điếc, nghe nhầm gì đó quan trọng đại sự!!

" Không có nghe nhầm đâu. Hôm qua Doanh Doanh bị một đám người lạ bắt đi trước cửa Lạc gia. Cậu mau cho người đi tìm kiếm tung tích em ấy gấp cho tôi !!! "

" Ok, ok .. Tôi đi liền, Mẫn Doanh tôi xem em ấy là em gái của mình thì Trầm Văn Tu tôi, dù có đảo ba tát đất lên cũng phải tìm cho ra em ấy, và tính sổ đám người dám bắt cóc em ấy !!! "

Dập tắt máy. Trầm Văn Tu nhanh chóng đi làm việc tìm kiếm Lạc Mẫn Doanh, còn Lạc Thiên Tề hấn cả người y như bước ra từ quan tài, lạnh lẽo, hung tàn thấy rõ.

Ai dám đụng vô bảo bối nhà hấn !!! Hấn phải cho họ biết thế nào là chết không toàn thay !!

Thượng Quan Thần bước thêu thào ra khỏi Lạc gia, hấn thật sự mới dám tin tưởng chuyện hôm qua là sự thật, Mẫn Doanh thật sự bị bắt cóc. Làm sao đây ?? Với một mình hấn, muốn tìm kiếm Mẫn Doanh trong thời gian ngắn quả là khó như lên trời, không lẽ phải ... Làm sao bây giờ !!

Hấn thật không muốn nói cho họ biết, nhưng nếu không nói thì sẽ không thể nhanh chóng tìm ra Mẫn Doanh. Em ấy còn bị bắt ngày nào, thì nguy hiểm ngày đó.

Như quyết định được việc vô cùng quan trọng, Thượng Quan Thần nhanh chóng cầm điện thoại, bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia, sau một lúc chờ dài, cuối cùng cũng có tín hiệu.

" Uy !!! Ngọn gió nào thổi vị ảnh vương của Hoa Hạ gọi đến cho kẻ giang thương ta đây ?? "

" Thôi bớt nói móc tôi đi, Thượng Quan Mặc. Tôi có chuyện vô cùng gấp nói với anh nè ! "

" Chuyện gì hử ??? Ảnh vương phong hoa tuyệt đại của chúng ta cũng có chuyện gấp nhờ tôi sao ??? Nhưng ... biết sao được, tôi đang có cuộc họp quan trọng, chắc không thể nghe máy tiếp anh được rồi. Thế nhá !!! "

Đang muốn nhấn nút tắt, thì tiếng vội vã trong điện thoại làm Thượng Quan Mặc đứng hình.

" Khoan đã, chuyện về Mẫn doanh anh cũng bỏ qua hả ??? "

" Thượng Quan Thần cái gì liên quan đến tiểu Doanh hả ??? "

" Anh không phải nói, đang bận không rảnh tiếp tôi nói chuyện à. "

" Nói đi, tiểu Doanh làm sao ?? "

" Em ấy .. mất ... tích rồi. Anh cho người tìm kiếm em ấy đi. Tôi cũng đang cố gắng tìm kiếm em ấy đây !!! "

" Cái gì ?? Tại sao tiểu Doanh mất tích, làm sao ??? "

" Em ấy bị đám người lạ bắt cóc. Anh mau tìm kiếm em ấy đi. Còn chuyện tại sao mất tích, nói sau !!! "

Đóng sầm máy lại, Thượng Quan Thần bình ổn lại tâm tình. Nhấn số gọi cho người tiếp theo.

" Uy, Thượng Quan Thần anh kiểm tôi có chuyện gì ?? "

Giọng nói từ đầu dây kia phát ra đây về mất kiên nhẫn và bức bối.

" Mẫn Doanh mất tích, tôi muốn anh cùng tôi tìm kiếm em ấy !!! "

" Cái gì !!! Thượng Quan Thần anh đang đùa với tôi à, tại sao Mẫn Doanh lại mất tích ?? "

" Ai rảnh mà đem chuyện như thế này ra đùa với Tư Đồ Thanh Vũ anh chứ, tôi nói thật, đêm qua em ấy bị đám người bắt cóc. Anh có cùng tôi tìm kiếm em ấy không hả ??? "

" Dĩ nhiên rồi, tôi chắc chắn cùng anh đi tìm em ấy, ở đâu. Chúng ta gặp mặt " "

" Vậy nha !!! "

Tư Đồ Thanh Vũ đang nằm trong bệnh viện, giật phách những kim tiêm truyền dịch trên người, thay đồ nhanh chóng rời bệnh viện.

Bởi vì tự trách bản thân ngu ngốc không nhận ra Mẫn Doanh sớm hơn, hằng ngày hấn tự nhốt mình trong phòng làm việc không ngừng nghỉ, không ăn không uống. Cơ thể ngày một suy yếu, dẫn đến phải nhập viện như bây giờ.

Nghe tin Mẫn Doanh bị bắt cóc, Tư Đồ Thanh Vũ chẳng quan tâm thân thể mình còn bệnh hoạn ra sao, vẫn bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Đi kiểm Lạc Mẫn Doanh.

Ngoài kia, trời bắt đầu mưa bão mãnh liệt, việc Lạc Mẫn Doanh bị đám người lạ bắt đi, dù đã được Lạc gia dấu xuống, nhưng một số người kia cũng nhận được tin tức!!!

Trong căn phòng trang trọng, Doãn Hàn, Doãn Hiến cùng Lãnh Hạo Nhiên cùng ngồi với nhau. Khi nhận được tin Mẫn Doanh biến mất, bọn họ đã nhanh chóng dùng sức lực của mình đi tìm kiếm thông tin của Mẫn Doanh.

Sau khoảng thời gian tìm kiếm vẫn hoàn là không!! Họ quay lại họp với nhau tìm cách. Mang theo tâm trạng mệt mỏi, lo lắng dù không ai nói ai câu gì. Nhưng họ đều ngầm thấu hiểu, phải tìm cho ra được Lạc Mẫn Doanh ở đâu. Mang em ấy trở về!!

Phượng Khuynh Trần và Đạm Đài Tịch Ly cũng không mấy khả quan hơn, bọn hấn đã dùng tất cả mọi thứ có thể để tìm Lạc Mẫn Doanh nhưng cô cứ như là không khí, biến mất vô tung chưa từng xuất hiện vậy. Bọn hấn như muốn điên lên vì tìm kiếm cô!!!

Ngoài kia, bao nhiêu con người đang tìm kiếm Lạc Mẫn Doanh cô ra sao, thì bên đây. Cô chẳng hề hay biết gì, chỉ im lặng nằm đó, ngủ say sưa, ngọt ngào trên chiếc giường to lớn, trong căn phòng nguy nga, lộng lẫy đầy xa lạ.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện thường xuyên. Mình xin lỗi vì đã trì hoãn up chap mới khá lâu. Mình sẽ cố gắng, cập nhập truyện nhanh nhất mức có thể trong khoảng thời gian này.

Vì một số lí do học tập, nên việc up truyện sẽ gián đoạn mong mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vì Em, Việc Điên Cuồng Gì Ta Cũng Cam Nhận Làm !!

~~ Cuối cùng mình cũng quay trở lại, và nghĩ ra chap mới nên viết làm sao!! Mọi người xem truyện vui vẻ nhé !! Cảm ơn mn đã luôn theo dõi, tiếp theo sau hằng tuần mình sẽ ra chap điều đặn~~

Mặc dù bên ngoài đang sóng to bão táp, phong vũ mịt mù như thế nào ... thì bên trong căn phòng kia ... Lạc Mẫn Doanh lại yên lành nằm ngủ một cách ngọt ngào, ngây ngô không hề hay biết điều gì !!

Mưa vẫn cứ rơi như vũ bão bên ngoài kia và gió vẫn cứ cuồng cuộn thổi qua một đêm thì khi ánh nắng mặt trời của ngày mới vừa chiếu sáng lên, thì mọi thứ lại trở về như cũ. Cứ như hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra vậy !!

Xoa xoa đầu mình đang nhức như búa bổ, Lạc Mẫn Doanh từ từ mở mắt ra.

"Quái !! Tại sao lại đau như thế này cơ chứ, làm sao vậy nè?? Đau quá !!!"

A

~ A ~ A ~

Chuyện ... chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy ??

Chớp mắt nhìn thấy chính mình đang nằm trong căn phòng xa lạ, đầy xa hoa Lạc Mẫn Doanh bỗng ngốc lẫn ra. Thần thờ nhìn mọi thứ đang sừng sờ trước mắt mình, cô cứ thế há hốc mồm mà ngu ngơ.

Cảm giác đau đớn từ phía sau gáy lại truyền lên, kéo Lạc Mẫn Doanh quay về với hiện thực trước mắt.

Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy?? Không phải hôm qua cô đang nằm tại phòng mình sao?? Rồi vì khó ngủ, cô lại lếch thân xuống lầu, sau đó là đụng đến tên điên Thượng Quan Thần kia. Cái nhau với hấn xong thì ... thì ... bỗng trước mắt tối đen, bóng tối chìm vào trong đầu, hình như có ai đã đánh cô gắc đi thì phải!!

" Mẹ nó chứ!! Dám đánh cả bà đây, để bà nắm được, bà đập cho nó như xương!! Ai da~~ đau quá !!!"

Đôi mắt xinh đẹp đang che kín từng tia lửa giận, lại bỗng chốc nổi lên hơi nước. Tên đó thật là chết bầm, có cần đánh đau vậy không chứ!!!

Cạch!! Tiếng cửa phòng mở ra, từng bước từng tiếng bước chân vang vọng vào tai Lạc Mẫn Doanh. Cô đưa đôi mắt đầy vẻ mờ mịt, khó chịu nhìn về phía người đang bước đến đây.

Từng chút, từng chút một hình dáng người nam nhân cao lớn, tuấn lãng dần dần xuất hiện rõ ràng trước mắt cô.

Bụp !!! Tiếng nện mạnh vang lên, tiếng xoảng~~ sự vỡ vụn của đồ vật cũng phát nên thanh âm. Không chờ không khí yên tĩnh xuống, tiếng la giận dữ của ai đó lại vang vọng khắp phòng.

" Má nó, Đạm Đài Tịch Ly, tên khốn nhà anh. Anh dám bắt cóc bà à!! Bà đập chết nên khốn nạn anh đây!"

So với sự giận dữ, bạo lực bura hấn của Lạc Mẫn Doanh, thì có vẻ Đạm Đài Tịch Ly khá bình tĩnh, trong đôi mắt nhếch lên đầy câu hồn kia của anh ta, còn hiện lên tia cười mỏng manh, như có như không.

Quả đúng vậy, chính anh là kẻ chủ mưu sai người đưa Lạc Mẫn Doanh đến đây. Qua bao nhiêu ngày suy nghĩ trăm trở, thì anh đã chọn phương pháp có vẻ u tối, bạo ngược này với cô.

Anh thật sự không còn cách nào khác, so với những tên nam nhân đáng chết kia, thì anh xuất hiện trước Lạc Mẫn Doanh với toàn hình ảnh u ám, độc ác.

Không thể thừa nhận, chính anh cũng cảm thấy con người mình cũng quá hung ác, tàn bạo. Nhưng đó thì sao chứ, chỉ cần anh bây giờ Lạc Mẫn Doanh của anh nằm trọn trong vòng tay của mình Đạm Đài Tịch Ly anh thôi.

Thì cho dù anh có dùng cách đe dọa, hèn hạ như bắt nhốt cô trong thế giới của anh, dù cô sẽ đau đớn, khó chịu thậm chí thù hận anh đến tận xương tủy. Anh cũng không sợ. Có lẽ người khác thấy anh tâm ngoan độc, đối đãi nhẫn tâm với mình yêu tàn nhẫn.

Nhưng ... Anh không còn cách nào khác. Từ đầu, Mẫn Doanh đã thật sự chán ghét, thù hận anh. Chính bản thân anh đã làm tổn thương cô so với bất cứ ai cũng quá nặng nề. Giờ đây, dù anh có nói gì hay làm gì thì cô cũng chẳng thêm bớt tí chút ánh mắt nào cho anh. Thì làm sao mà anh có thể lại gần, cùng với bồi thường cho cô đây.

Chỉ còn cách, cột chặt cô lại với bản thân Đạm Đài Tịch Ly anh, để anh lúc nào cũng thời thời khắc khắc ở bên cô, từ từ dung nhập vào cuộc sống của cô, để cô thói quen anh luôn bên cạnh. Cho dù phải đón nhận sự căm hận từ cô, anh cũng cam nguyện mà làm. Vì cô, dù bất cứ việc hèn hạ nào, Đạm Đài Tịch Ly anh cũng dám.

Tạm thời cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Đạm Đài Tịch Ly, phía bên này Lạc Mẫn Doanh sau khi điên cuồng dẫm đạp tên thói tha mình đồng da sắt đang ngoan ngoãn đứng yên như tượng đá cho cô đánh.

Phát tiết hết cơn bức bối của mình, ngồi bệt xuống mặt đất Lạc Mẫn Doanh không thèm để ý hình tượng miệng mở to thở hồng hộc, bàn tay thì vẩy vẩy như muốn giảm bớt cơn nóng nực của bản thân.

Tên chết bầm kia, đúng là thứ điên mà. Không có việc gì làm tự nhiên lên cơn bắt cô nhốt vô đây, rồi lại mặt dạn dặt ra đứng yên như bao cát cho cô luyện công nữa. Đúng là, bạn không thể cắn lại chó điên và cũng không bao giờ cư xử bình thường được với thú hoang đang lên cơn mà!!

Đạp mạnh chân mình vào tên hám đang bay vút tâm hồn trên phía không trung kia, Lạc Mẫn Doanh hậm hực nói:

" Đồ điên, cuối cùng thì anh muốn gì ở tôi đây hả?? Tôi là tôi không có dư thời gian đâu mà ngồi ở đây, nổi cơn điên với anh đầu đó, tôi còn bận nhiều việc lắm à!!!"

Nhìn về phía người con gái xinh đẹp đang nóng giận, quát tháo mình kia, Đạm Đài Tịch Ly bây giờ lại cảm thấy không hề khó chịu hay chán ghét giống như trước kia nữa mà trong lòng, từ tia vui vẻ, thú vị lại hiện dần dần lên. Có lẽ lúc này đây, Mẫn Doanh không biết cô có bao nhiêu đáng yêu đâu nhỉ?

Cười đến ngu đầu, Đạm Đài Tịch Ly bỗng nhào tới ôm chầm đến Lạc Mẫn Doanh, cúi đầu ấn xuống đôi môi hồng đào đang cắn mọng môi gọi thương thức kia.

Mở to đôi mắt, Lạc Mẫn Doanh ngu muội ngơ ngẩn nhìn tên khốn kiếp nào đó đang tàn phá đôi môi nhỏ bé của mình, liếm mút ra sức kia. Trong đầu cô giờ này là một mảnh trắng mênh mông không bờ bến, trời ơi !!

Có ai đến nói cho cô biết hay không?? Cô đang bị làm sao vậy?? Mà cái tên Đạm Đài đáng ghét kia, không phải thấu hận cô tận xương tủy bây giờ ... bây giờ ... lại ... đang ... hôn cô!! Đúng !! Tên thú hoang kia đang chiếm tiện nghi của cô.

Bóp!!

Đạm Đài Tịch Ly ngu ngơ bừng tỉnh lại trong cơn say mê ngọt ngào từ đôi môi thơm hương của ai kia, nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh bên này, cô đang dùng tay của mình ra sức lau chùi đôi môi của mình một cách ghét bỏ.

Đúng!! Cô chính là ghét bỏ cùng anh hôn môi sao?? Con thú hoang bị giam cầm trong người Đạm Đài Tịch Ly điên cuồng nổi dậy. Cô dám chán ghét cùng anh thân mật, cô càng không muốn anh càng muốn làm cô phải tự hưởng thụ, tự nguyện theo anh.

Nói là làm, Đạm Đài Tịch Ly mạnh mẽ đè xuống Lạc Mẫn Doanh một lần nữa. Điên cuồng mà hôn lên đôi môi kia, từng tiếng bú mút chắc ... chắc ...

Đầu lưỡi triển miên giao nhau, luân phiên tàn phá khuôn miệng thơm tho kia, Đạm Đài Tịch Ly cảm thấy vẫn không đủ làm giảm cơn khát từ bản thân mình. Không hề quan tâm Lạc Mẫn Doanh đang ra sức đánh đá vào người mình, Đạm Đài Tịch Ly điên cuồng đòi hỏi, bàn tay của anh cũng bắt đầu vuốt ve thân thể của Lạc Mẫn Doanh.

Chạm đến đôi gò bồng đào căng tròn, mềm mại kia, bóp mạnh vào cảm giác thật thích thú, không làm mình thất vọng. Đạm Đài Tịch Ly tay cách áo ngủ Mẫn Doanh xoa bóp, nhào nặn tùy thích, đến vui vẻ.

Cảm thấy ngực mình truyền đến từng trận đau nhức, tê liệt. Tên thú hoang kia đang tàn sát bừa bãi ngực mình thích thú kia, Lạc Mẫn Doanh quát ức cản mạnh vào môi tên khốn kia. Mùi tanh của máu bắt đầu chảy ra, hoà tan cùng từng tơ chỉ bạc chảy xuống miệng Lạc Mẫn Doanh, nhưng Đạm Đài Tịch Ly vẫn như bị thôi miên điên cuồng cướp đoạt.

Cảm thấy cơ thể vật gì đó đang sưng cứng, đứng thẳng muốn bay vút ra bên ngoài, vậy mà người nằm dưới người anh vẫn cứ lui tới cúi lại, chà xát vào làm toàn bộ mạch máu cùng tia li trí còn sót lại của Đạm Đài Tịch Ly phút chốc tan biến.

Anh vươn tay kéo mạnh chiếc cà vạt của mình ra, dùng sức nắm lấy đôi tay trắng nõn búp măng của Mẫn Doanh, cột lại. Điên cuồng xé rách chiếc đầm ngủ của cô ra. Ngay lập tức, cơ thể xinh đẹp từng đường cong nóng bỏng hoàn mỹ của người anh yêu hiện rõ ràng trước mắt anh!!

"Tên cầm thú Đạm Đài Tịch Ly, anh buông tay ra cho tôi. Tôi cấm anh, không được chạm vào người tôi!! Không được dùng tay bẩn của anh, làm ô uế thân thể của tôi!! Không được!!"

La hét lên, Lạc Mẫn Doanh mang vẻ hoang mang, lo sợ hét toát lên. Giờ đây cô thật sự sợ hãi, nếu giờ cô còn không biết hẳn muốn làm gì với mình, thì cô cũng nên tìm sợi mì thối cổ chết cho rồi, tên điên này hẳn muốn cưỡng bạo cô. Trời ơi!! Có ai đến cứu cô không?? Cô bị cưỡng bạo đó...

Cho dù ... cho ... dù ... trước kia, cái ... lần đầu tiên kia của cô, cô một mình chơi 3P nhưng... nhưng ... đó ... là cô bị hạ thuốc ... nên ... điên cuồng ham muốn ... Mà giờ đây, cô hoàn toàn tỉnh táo, là tỉnh táo đó. Cho nên, không được, cô tuyệt đối không cho tên kia, xâm phạm thân thể cô.

Dù biết mình không phải là kiểu thánh nữ muốn lập đền thờ, nhưng dù quan hệ cũng phải bên tình ta nguyện chứ không phải cưỡng ép như thế này!!!

"Tôi nói anh thả tôi ra. Đạm Đài Tịch Ly, anh nghe không hả??? Không được chạm vào tôi !!!"

"Tại sao??? Tại sao chứ?? Những tên kia chạm vào được em, mà anh thì không?? Chúng ta bên nhau từ nhỏ đến lớn mà!!! Tại sao họ thì được, anh lại không???"

Cầm hận, Đạm Đài Tịch Ly hét lên, giận dữ không thèm để ý, ra sức cầm dương vật thúc mạnh vào tiểu huyết đởm tươi đang đóng mở tràn trề dâm thủy ra. Vừa bước vào, từng trận âm nóng, hút chặt, bao bọc lấy phần thân của anh gắt gao siết chặt. Suýt chút nữa, Đạm Đài Tịch Ly muốn bắn ra.

Hừ mạnh một tiếng!! Thật chặt mà, muốn cắn đứt hẳn luôn hay sao mà cắn chặt vậy. Ra sức nhịn bắn ra, Đạm Đài Tịch Ly khó chịu đến toàn thân đầy mồ hôi, điên cuồng từng đợt đâm vào rút ra mãnh liệt, dương vật thô to, cứng rắn ra vào càng lúc càng hăng say.

Tao huyết !! Thật là danh khí mà, lúc vào thì khó khăn, cực nhọc nhưng khi rút ra lại mang đến từng trận khoái sảng đến chết người.

"Đau nhẹ!! Khốn kiếp, muốn giết người à, cầm thú buông tha ~ a~~ chết mất ... ư ~ ưm ... dừng ~ a .. ngừng

ưm

chậm chút

"

"Khốn kiếp, anh nghe tôi nói không ~ ưm ~ a ~ từ ~ từ

á !!!"

Trong căn phòng tuyệt đẹp, một đôi nam nữ đang ra sức cuốn quýt lấy những tiếng hít thở dồn dập, từng trận rên rỉ nỉ non, la mắng cùng tiếng phách ~ phách ~ bạch ~ bạch ~ luân phiên vang vọng trong phòng, mùi vị hoan ái, sự dâm nỹ hoà quyện làm người ta cảm thấy khó thở, cơ thể nóng hừng

hực lên!!

Bên kia trong một khách sạn 5 sao, ngay trong căn phòng xinh đẹp sang trọng nơi này cũng đang diễn ra từng trận dồn dập, thanh âm hăng hái làm tình, kịch liệt không kém bên kia.

Giang Mộ Tuyết cảm thấy thật sảng muốn chết mà, hừ Thượng Quan Thần anh muốn trốn tránh tôi á, làm gì mà dễ dàng như vậy. Bây giờ anh cũng không phải ngoan ngoãn ra vào trong thân thể của Giang Mộ Tuyết tôi à!

Muốn thoát khỏi Giang Mộ Tuyết này, đâu có dễ. Cười điên cuồng hưng phấn, Giang Mộ Tuyết thích ý hăng say uốn éo người, mở rộng hết cỡ chân mình ra, đôi tay ôm chặt đầu tên nam nhân trước mặt cô, ra sức đè đầu anh ta xuống, hung hăng ưỡn ngực của mình lên cho tên nam nhân kia thoải mái cắn ngậm, nhào nặn không ra hình thù.

Miệng cô không ngừng rên rỉ, không ngừng chảy từng tia chỉ bạc, dâm mỹ vô cùng.

"Ư"

ưm

~ đúng ... Thần

ư

mạnh nữa

nhanch nữa

em muốn tới

a

nhanch ... nhanh

cho

em

~ aaaaaaa

~"

Mạnh mẽ đưa vào rút ra, đâm mạnh thật sâu vào tử cung tên nam nhân như muốn xuyên chết con ả dâm đảng đang rên rỉ tao hoá dưới thân mình.

"Hừ!!!" Phụt từng dòng bạch trọc bắn mạnh vào bên trong thân thể của Giang Mộ Tuyết, cô lại ra sức sáp chặt lại, cứ như muốn nuốt sạch không cho nó có cơ hội chảy ra.

"Hả miệng ra!!!" Tiếng ra lệnh trang nghiêm vang lên. Giang Mộ Tuyết mơ hồ mở miệng mình ra, ngay sau đó một thứ thô to cực nóng xông thẳng vào miệng cô, mang theo một cỗ mùi tanh tươi, hương vị nam tính ập vào mặt cô.

"Ra sức ăn nó. Hầu hạ nó thật tốt!! Nhanh!!!" Giọng nói mạnh mẽ không tình cảm kia lại vang lên, kèm theo tia trào phúng không kiềm chế được.

Giang Mộ Tuyết nhanh chóng, mở miệng liếm láp, ra sức bú mút, đâm thọc vào. Côn vật đâm thọc vào tận cuống họng cô, dù khó chịu muốn phun ra nhưng Giang Mộ Tuyết thầm nghĩ, đây là Thượng Quan Thần chỉ cần phát sinh quan hệ với anh ta, cô đã chuẩn bị máy quay trong phòng.

Ngày mai, cũng sẽ có phóng viên chờ trước khách sạn, chụp được hình ảnh hai người từ khách sạn ra, thì cô chắc chắn sẽ nổi tiếng, mà tên Thượng Quan Thần này nữa không thể nào bỏ được cô. Đến đó, anh không ngoan ngoãn nằm dưới váy Giang Mộ Tuyết cô hay sao!!

Nghĩ đến đây, cô lại vui vẻ không thôi nhanh chóng kết hợp theo từng chuyện đòi hỏi biến thái mà tên nam nhân trước mặt đưa ra cho mình.

Lạc Mẫn Doanh, hừ mày chờ xem. Không phải mày yêu thích Thượng Quan Thần lắm à, hần bây giờ không phải đang nằm trên thân Giang Mộ Tuyết tao, làm tình hăng say với tao hay sao.

Mày nghĩ mày là ai. Dám cùng tao thách nam nhân, tao sẽ cho mày biết thế nào là nhục nhã, ngu ngốc. Bây giờ là Thượng Quan Thần sau đó sẽ là Tư Đồ Thanh Vũ, Đạm Đài Tịch Ly. Hahahahahahh Mày không thấy nam nhân, ai mà không cam nguyện quỳ gối trước tao huyết danh khí ngút trời của tao chưa !!!

Ảo tưởng tươi đẹp trong lòng, Giang Mộ Tuyết lại không hề hay biết ngay sau hôm nay, tháng ngày tâm tởm của cô sẽ ùm ùm kéo đến, dè chết cô không

hề mang theo tiếng động. Mà phía bên kia, đang chìm đắm trong hương vị ngọt ngào khi chiếm đoạt được người mình yêu, Đạm Đài Tịch Ly giờ miệng cười. Nhấn cái hôn mạnh vào môi Lạc Mẫn Doanh, sau đó lại đối khát đòi hỏi.

Ngồi trước màn hình máy tính, Doãn Hàn cùng Lãnh Hạo Nhiên xem trực tiếp phim AV kịch liệt kia, mà một tia suyễn khí cũng không có. Mang về khinh miệt, hai người nhìn đối phương nở nụ cười ác ma.

Giang Mộ Tuyết ơi Giang Mộ Tuyết. Cô như vậy mà cũng nghĩ đầu với Mẫn Doanh nhà tôi hay sao. Ngu ngốc, xem chúng tôi có đùa chết cô không!!

Không biết nào cô tàn đến cỡ nào mà suy nghĩ tên đang chơi cô kia là Thượng Quan Thần mà rên la, kêu hết mạnh miệng như vậy.

Nhưng cũng phải nói, Doãn Hiền tên kia cũng ghê gớm thiệt, có thể làm ra mặt nạ người giống y như đúc Thượng Quan Thần. Quả là biến thái có thừa, thủ đoạn vô biên.

Còn Thượng Quan Thần, cũng đang cùng Thượng Quan Mặc ngồi xem phim hành động sống động kia mà rùng mình. Quả là hắc ám mà, nhìn tên nam nhân mang khuôn mặt giống mình y đúc đang ra vào mãnh liệt trong thân thể Giang Mộ Tuyết, Thượng Quan Thần không thể kiềm chế được cơn khó chịu từ cổ họng.

Chạy như bay vào nhà tắm, nôn mửa ra tất cả những thứ trong dạ dày mình.

"Đáng chết, tởm thật!!"

Nhìn Thượng Quan Thần như vậy, Thượng Quan Mặc mang theo vài phần bi ai mà nhìn về hướng tên em trai xấu số của mình. Quả thật, nếu là hắn mà nhìn thấy khuôn mặt mình bị người ta dùng làm như vậy, hắn cũng muốn ói chết luôn chứ cũng không kém tên em trai mình đâu. Cũng quá bản đi.

Lúc tên Doãn Hiền kia xuất hiện trước mặt bọn hắn, đưa chứng cứ Giang Mộ Tuyết hãm hại Lạc Mẫn Doanh ra. Thì bọn hắn không một chút do dự, đồng ý hỗ trợ tên hắc ám kia trả thù.

Nhưng bọn hắn không thể nào ngờ, tên Doãn Hiền nhìn mặt bán manh, đáng yêu chết người kia lại thâm độc đến tận cùng như vậy. Nghĩ đến cũng rùng mình.

Dù đêm nay, số phận của ai kia sắp bị đẩy vào vũng bùn nghiệt ngã thì Trầm Văn Tu vẫn thắm than khóc thét cho thân phận éo le, đầy ngang trái của mình.

Trời ơi!!! Sau khi Lạc Mẫn Doanh mất tích, tên Lạc Thiên Tề kia phát điên rồi, hắn điên đại tìm kiếm muối muối của mình, thì anh đây cũng thấu hiểu. Có sao đã vứt bỏ công ty cho anh quản lý đến một sống thiếu chết thì thôi, còn lại vất chày ra nước lòi đầu Trầm Văn Tu anh đi kiếm Lạc Mẫn Doanh nữa.

Anh cũng không phải thần thánh, không biết mệt à. Khổ thân anh, yêu đơn phương đã khổ, vì người yêu hi sinh quên mình thì thôi, nay lại còn phải vác cái thân tàn vì muối muối người trong lòng mà lăn lộn mệt sắp xuống mồ.

"Lạc Mẫn Doanh muối muối. Làm ơn thương xót cho thân tàn ma đại, si tình hi sinh quên mình của Trầm Văn Tu anh, em hãy bình an, nhanh chóng quay về nhà. Làm ơn !!! Thần linh tứ phương bát hướng, nam mô quan thế âm chúa Giêsu, thích ca mâu ni, Ala phù hộ cho em Amen ~"

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Dù Chuyện Gì Xảy Ra Cũng Đã Có Anh Bên Em, Đừng Lo !! (Phần Đặc Biệt)

Mơ màng mở đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi ra, cả người như bị xe tải cán nát qua, toàn thân rã rời, đau nhức.

Lạc Thiên Tề cố gắng vươn tay đôi bàn tay của mình lên xoa đầu đang đau nhức của mình. Bỗng ~ từng trận co bóp, đau nhức từ phía dưới truyền đến thứ gì đó đang di chuyển không ngừng to lên trong cơ thể mình.

Đôi mắt phượng câu hồn của ai kia tròn tròn lên, và phía bên tai Lạc Thiên Tề truyền đến tiếng hít thở dồn dập của ai kia kia. Làm Lạc Thiên Tề như muốn chết lặng người luôn!!

Chuyện gì thế này??? Hắn ... hắn ... đã ... làm ... gì ...??? Đêm ... đêm ... hôm qua ... Đã ... xảy ... ra ... chuyện ... gì???

Trong đầu Lạc Thiên Tề, hình ảnh mờ dần trong trí nhớ đêm hôm qua bỗng dần dần rõ ràng hiện ra, từ từ

~~~~~

Trong quán bar âm nhạc ồn ã, tiếng người ngả ngón, tiếng dồn dập, ... hỗn tạp của âm thanh bên đây lại không làm cho vị nam nhân tuấn tú kia quan tâm đến.

Đuổi đi, đến đám đàn bà mời gọi, phong tao vị nam nhân kia tay cầm lấy chiếc điện thoại không ngừng lái nhai đối với người bên đầu dây kia. Tay kia không ngừng cầm chai rượu đưa vào miệng uống..

Có vẻ như người nam nhân này không hề hay biết, về ngoài bây giờ của anh ta có bao nhiêu là câu nhân, yêu nghiệt đến cỡ nào đâu. Khuôn mặt xinh đẹp quá mức nữ tính kia, nay vì rượu mà trở nên ửng hồng. Đôi môi mỏng nhìn có vẻ mềm mại kia, lại càng sậm màu, mang hơi thở làm say tỉnh người.

Sự tao nhã, lịch sự ngày thường của y nay lại chuyển sang sự mỉa hoặc người đến chỉ mạng làm sao??? Dẫn đến bao nhiêu ánh mắt sáng ngời, đói khát của đám nam nữ trong quán bar tại đây. Cho dù, y chỉ ngồi ở chỗ khuất trong quán bar như về câu nhân đến tận cùng kia, thì làm sao mà thoát khỏi hàng loạt đôi mắt dâm dăng của đám người trong quán bar.

Bỗng!!! Có một tên đàn ông tiến lại gần phía y, tay của hắn không hề e dè quàng qua eo nhỏ của vị nam nhân kia, khuôn mặt có vẻ tuấn tú kia hiện rõ vẻ mặt mới vì vui thú miệt mài từ từ kẻ sát tại vị nam nhân kia, thì thào.

" TRÁNH RA !!! !!!"

Vị nam nhân như cảm nhận được sự đè ép của ai kia, xô mạnh người đang áp lại gần mình, lớn giọng la lên.

Tiếng nói khàn khàn, nghe có phần bán manh, dự hoặc kia rơi vào tai tên đàn ông kia như lời mời gọi, hắn chẳng cảm thấy khó mà lui. Đẳng này lại mạnh bạo tiến về phía trước ôm chầm lấy người đang say rượu kia, bàn tay sỗ sàng lui xuống phía mỏng to tròn, vênh lên của vị nam nhân mà xoa bóp, miệng cười đáng khinh.

" KHÔN KIẾP !!!! CÚT !! "

Biết mình đang bị người ta giở trò đồi bại, vị nam nhân mở miệng mắng, tay chân không ngừng đấm đá loạn xạ.

" Ui ya ~~ Mẹ kiếp, thằng điểm này ông coi thượng mầy thì mầy phải ngoan ngoãn nằm im cho ông chơi chứ. Dám phản kháng với ông, xem coi ông không thao chết thằng điểm mầy không???? Tội bây đầu, bắt lấy nó cho tao."

Tên đàn ông tức giận, đầu đón ôm đuôi la hét. Sau đó hắn ra lệnh đám đàn em đang ngồi phía xa kia lại đây, còn hắn mạnh mẽ xông lên, bỏ nhào vào vị nam nhân vừa mới đấm đá hắn.

Cảm nhận từng tia nguy hiểm đang truyền đến phía mình, vị nam nhân tái nhợt mặt, đôi chân thon thả, thẳng tắp không tự giác lui về phía sau, đến mức đụng vào tường, anh mới lo lắng, sợ hãi. Giờ đây, anh mới biết được thì ra anh cũng có lúc bị người ta dồn đến mức cùng như vậy !!! " Làm sao bây giờ ???"

Lo lắng, thấp thỏm, nhìn thấy tên đàn ông đáng tởm kia sắp chạm vào người mình, vị nam nhân từng trận tuyệt vọng, đôi mắt phượng hút hồn hoang mang, run run chầm chậm nhắm lại

Bốp !!! Phang

Kèm theo sau đó là loạt tiến bốp ~~ chát ~~ bụp ~ a

~ aaaaaaa

~~~ tiếng la thát thanh vang vọng khắp của quán bar, như lần át cả tiếng ồn nơi đây!!!

Nghe từng trận la hét khủng khiếp kia, vị nam nhân mở mắt ra. Cảnh tượng bạo lực đang hoành hiện ra trước mắt anh, tên đàn ông ghê tởm kia đang ôm lấy mình nằm xuống sàn nhà la hét, còn trước người hắn một vị anh tuấn nam nhân khác vẻ mặt lạnh lùng, mang tia tàn bạo ra tay đánh đập tàn nhẫn mạnh mẽ, cho đến khi tên đàn ông kia mình đầy máu, nhận không ra hình người anh ta mới buông tay. Cầm điện thoại cho ai đó, chỉ sau 5' thì một toán người xuất hiện, khiến tên kia đi, dọn dẹp hiện trường sạch sẽ.

Khi người nam nhân lạnh lùng tàn bạo kia quay đầu lại thì vị nam nhân xinh đẹp kia bỗng oà khóc, chạy lại ôm chầm anh ta mà kẻ lẽ

" KHÔN KIẾP !!! TRẦM VĂN TU KHÔN KIẾP !!! SAO GIỜ MỚI TỚI!!! TÊN ĐÁNG CHẾT

"

Ôm người nam nhân mà mình thầm yêu, bảo vệ bao nhiêu năm nay vào lòng, Trầm Văn Tu cảm thấy như trút hết cơn giận. Khôn kiếp, có trời mới biết khi hắn nhận được điện thoại của Thiên Tề, nghe người mình yêu rên la vì không kiếm được em gái. Anh có bao nhiêu cơn điên muốn lôi Lạc Mẫn Doanh kia ra mà oánh cho như từ không???

Trước đây đã không hiểu chuyện, ngu ngốc đi yêu thằng nào đó, rồi lại bị con ả người yêu của thằng kia là Giang Mộ Tuyết xô ngã giữa đường bị xe đụng. May mắn là tên Doãn Hàn kia nhạt xác, gom mạng cô ta về được.

Tình lại, có vẻ thay đổi, thông minh ra biết suy nghĩ nhiều chút, ấy thế mà ~ haizzzz

~ đúng là không nên tin vào cái người ngu lâu dốt bên Lạc Mẫn Doanh kia mà, xem đi. Có ai nửa đêm không ngủ, mở cửa nhà đi ra ngoài chưa??? Rồi bị người ta bắt cóc, làm khổ thân mình thì thôi, còn vạ lây cho anh mình - Thiên Tề nhà anh nữa, bảo sao ư nổi cô ta chứ.

Em vợ thì em vợ, hại vợ mình say sìn, đau buồn như thế này cũng không được.

Khi anh vồn vảng bước vào quán bar, nhìn thấy vợ yêu nhà anh sắp bị con thú hoang kia bỏ nhào vào, thì làm sao anh chịu cho nổi. Vì thế anh lao ngay vào đánh đập tên kia không ra hình người. Đừng có trách Trầm Văn Tu tôi ác độc, chỉ nên trách tên cận bã kia xui xẻo làm cái bao cho anh đánh đi.

Dù sao có chán ghét Lạc Mẫn Doanh kia ra sao thì, em vợ của vợ mình, anh cũng chẳng dám đụng vô. Đùa à!! Trầm Văn Tu anh mà đụng vào Lạc Mẫn Doanh làm cô mất một cọng lông nào thì Thiên Tề vợ anh không giết chết anh mới là lạ.

Số Trầm Văn Tu anh thật thảm thương mà, làm chồng mà so với cọng lông của em vợ mình, cũng không bằng. Có phải quá thất bại. Quá đáng lòng hay không ???

~~~~~

Quay trở về hiện tại!!! Trầm Văn Tu chỉ biết cam chịu, đứng im cho Lạc Thiên Tề làm loạn trước ngực mình. Mặc cho trong lòng đang gào thét thất thanh : " Trời ơi, Thiên Tề em đừng có giết anh kiểu này cơ chứ. Anh là đàn ông bình thường đó, là đàn ông bình thường có nhu cầu sinh lí đáng hoàng. Em cứ làm loạn như thế này, anh làm sao mà chịu cho nổi. Đã vậy, anh ăn em luôn thì đừng có khóc lóc trách cứ Trầm Văn Tu anh thừa nước đục, thả câu ~"

Vác cái người đang say sìn, náo loạn trước người mình ra khỏi quán bar. Trầm Văn Tu nhẹ nhàng đặt Lạc Thiên Tề lên ghế phụ của chiếc Ferrari thể thao màu vàng của mình, dịu dàng thắt dây an toàn cho cái người đang không ngừng cào cào chiếc áo somi trên người anh.

Bật cười thành tiếng, Trầm Văn Tu nhìn Lạc Thiên Tề giờ móng vuốt lên với mình mà không kiềm được con vui thích. Thật giống con mèo nhỏ quá đi.

Đưa tay nâng lên khuôn mặt trắng nõn của Lạc Thiên Tề, Trầm Văn Tu nhẹ nhàng đặt nụ hôn ấm áp, thêm khát bao nhiêu năm qua lên đôi môi người hân yêu say đắm bao nhiêu lâu nay.

Vì yêu Lạc Thiên Tề, hần từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn JK- một trong những tập đoàn giàu nhất trên thế giới chuyên về IT, bên Anh Quốc mà quay về Hoa Hạ này, tìm một thân phận thích hợp để ở bên cạnh em ấy.

Có lẽ anh yêu em ấy từ năm lên 9 tuổi, đó là lần đầu tiên anh và em gặp nhau. Và cũng chính lần đó, con tim anh lại chỉ đập nhịp vì em. Hình như anh cần phải cảm ơn Nguyệt đi, mẹ của em mà Trầm Văn Tu anh mới gặp thiên sứ của đời mình là Lạc Thiên Tề em.

Đạm Đài Nhã Nguyệt cùng Thẩm Hàm Ninh là đôi bạn thân từ nhỏ, hai người sinh ra trong hai gia tộc lâu đời, bà ngoại của Hàm Ninh và Nhã Nguyệt là chị em ruột của nhau.

Sau khi trưởng thành thì Hàm Ninh lấy chồng là vị tổng tài của tập đoàn JK bên Anh quốc, và cô cũng dọn sang Anh sinh sống.

Dù là cách xa như thế nhưng tình bạn của Nhã Nguyệt và Hàm Ninh vẫn rất bền vững. Khi Hàm Ninh sinh con trai thứ 3 là Thẩm Văn Tu, thì cô đã ngỡ ý với Nhã Nguyệt muốn kết làm thông gia cho tình thêm gắn bó.

Thậm chí cô còn tuyên bố rằng, đưa con Thẩm Văn Tu này cô sinh vì muốn nó làm chồng cho con đầu lòng của Nhã Nguyệt. Cho dù đưa con đầu lòng mà Nhã Nguyệt sinh ra có là con trai đi chăng nữa, thì Thẩm Hàm Ninh cô cũng không ngại con trai mình đi lấy vợ là con trai của Đạm Đài Nhã Nguyệt, cô có đứa con dâu là nam nhân!!!

(Phải công nhận mẹ của anh công Trầm Văn Tu quá lợi hại, chỉ vừa sinh anh ra thôi, đã hiểu rõ bản tính cường công của con mình, kiếm vợ cho con lại chuẩn kinh người như vậy !!! Bái phục!!)

Từ đó, khi Trầm Văn Tu vừa biết nhận thức mọi thứ, mẹ Hàm Ninh đã đầu độc vào tâm trí của anh là vợ của Thẩm Văn Tu con sau này, ngoài đứa con trong bụng Nguyệt đi ra, thì không cho lấy ai cả !!!

Kết quả, khi Đạm Đài Nhã Nguyệt sinh ra Lạc Thiên Tề, khi cô thông báo cho Hàm Ninh, thay vì Thẩm Hàm Ninh kia phải ngạc nhiên, bất ngờ thì lại khác hoàn toàn. Hàm Ninh không chỉ vui sướng, la hét nào là bà cuối cùng cũng làm thông gia với Nhã Nguyệt, con bà có con dâu nam rồi. Lại còn đòi xách Thẩm Văn Tu mới 4 tuổi từ Anh bay sang thăm con dâu nhỏ của bà, thì bị Nhã Nguyệt can ngăn.

Việc này Đạm Đài Nhã Nguyệt cứ nghĩ là sẽ phai mờ theo năm tháng, và cái con bạn thân dở hơi của mình là Thẩm Hàm Ninh sẽ quên bén đi mất. Nào ngờ 5 năm sau, khi cô vừa mang bầu đứa con thứ hai là Lạc Mẫn Doanh thì, Thẩm Hàm Ninh xách theo Trầm Văn Tu 9 tuổi bay từ Anh về Hoa Hạ, mục đích thăm con dâu nam bé nhỏ của cô

Đó cũng là lí do vì sao Trầm Văn Tu anh yêu Lạc Thiên Tề con người thương yêu em gái cuồng dại, mà ngu si mọi thứ kia. Có lẽ một phần cũng do Hàm

Nhìn mẹ anh đã tích cực ra sức tạo lập không gian để anh và Thiên Tề bồi dưỡng tình cảm bấy lâu.

Và cái chính, con người tên Lạc Thiên Tề ngu ngốc đến đáng yêu kia, không biết từ lúc nào em ấy đã dần dần hiện diện trong tâm trí Trầm Văn Tu anh, làm cho anh nếu một ngày vắng đi bóng hình bé nhỏ của em ấy lại thấy khó chịu, trống trải đến vô vọng. Chỉ có mình Lạc Thiên Tề thôi, đúng chỉ mình Lạc Thiên Tề mới có thể làm Trầm Văn Tu mất bình tĩnh, khác thường như thế này.

.....

Kết

Đỗ xe vào nhà, Trầm Văn Tu nhẹ nhàng, quàng tay qua bả vai Lạc Thiên Tề vào nhà mình. Hết cách rồi, hôm nay Thiên Tề say sấn đến mức này mà đưa về Lạc gia chắc chắn em ấy sẽ bị Lạc thúc cùng Lạc gia la mắng. Dù sao cái con nhỏ chuyên gia gây chuyện Lạc Mẫn Doanh kia còn đang bạc vô tung tích, mà Thiên Tề lại còn say sấn như vậy. Ai mà không lo cho được!!!

(Quá thương vợ, kiếp thê nô là đây!! Khinh bỉ anh Trầm Văn Tu~~)

Ôm Thiên Tề lên giường nhìn em ấy cứ bám dính lấy vào người mình như keo dán vậy. Trầm Văn Tu cười khổ, đưa tay từ tốn gỡ tay Lạc Thiên Tề ra, vừa định bước đi thì ....

Lạc Thiên Tề từ trên giường chồm tới, ôm chầm lấy Trầm Văn Tu khóc la nỉ non

~~ " Văn

Tu~~ ư

nóng quá~~ tôi

ư

quá nóng, đừng~~ đừng đi mà

ưm~~ mát !!"

Dùng sức nắm lấy người bên cạnh, đầu cọ cọ vào tìm lấy vị trí yên ổn, đôi bàn tay mềm nhẹ của Lạc Thiên Tề bắt đầu mò vào áo sơ mi của Trầm Văn Tu, tay kia lại tự động cởi áo mình.

Chạm vào làn da mát lạnh, chớp mũi truyền đến mùi hương bạc hà mang theo nam tính dễ người Lạc Thiên Tề hừ hừ vài cái, đôi tay xấu xa lại tiếp tục làm loạn trên người Trầm Văn Tu.

Phía bên này, cái người xuân xanh không biết nguy hiểm đang kề cận mình, mà ngu ngốc đùa nghịch với lửa, thì phía bên kia, cái con người đang bị đốt lửa hừng hực kia, miệng không ngừng thờ hồng học. Trên trán mồ hôi chảy đầm đìa, đôi mắt nhếch kia lại hiện lên từng đạo máu.

" Lạc Thiên Tề, em ngoan ngoãn nằm im cho tôi, không thì đừng có trách!!!"

Lại một lần nữa kiềm chế cơn dục vọng, sự đau nhức từ phía dưới truyền lên, Trầm Văn Tu gỡ tay Lạc Thiên Tề ra. Như cảm nhận được người bên cạnh tính bỏ rơi mình, Lạc Thiên Tề khóc thét lên, liều mạng ôm chặt lấy Trầm Văn Tu như thể có chết cũng dính chặt anh.

" Không buông, không muốn~~"

Đã vậy Lạc Thiên Tề còn tự mình lột sạch đồ mình ra, hoà thân ôm lấy Trầm Văn Tu không ngừng cọ xát. Thiệt là câu nhân mà

~ Không chịu nổi sự cám dỗ của ai kia nữa, Trầm Văn Tu ôm lấy Lạc Thiên Tề đè Thiên Tề xuống giường, đặt ngay nụ hôn cuồng dã lên đôi môi sưng hút vì bị anh vừa chà đạp qua.

Bàn tay nóng rực của Trầm Văn Tu không ngừng qua lại, di chuyển trên người Thiên Tề. Chạm đến tiểu Thiên Tề đang cứng kia của người mình yêu, Trầm Văn Tu từ từ cầm lấy, nghe tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ từ miệng Thiên Tề vang lên. Tay Trầm Văn Tu từ từ hoạt động, dùng sức thúc đẩy tiểu Thiên Tề trên tay mình, mặc cho ai kia đang thờ hồng học, động tình.

" U

ưm

Muốn

a

muốn bắn

um ~ A

a ~ a ~"

Từng giọt chất lỏng trong suốt tràn ra, lan vào bàn tay Trầm Văn Tu, đưa mắt nhìn tay mình dính đầy dâm dịch của ai kia. Trầm Văn Tu đưa tay mình lên môi liếm nhẹ.

" Ừm

Quả là ngọt mà, Thiên Tề trên người em thật là quá ngọt, ngay cả tinh dịch cũng ngọt nữa. Muốn thử của mình không nào ???"

Đưa tay mình về phía Lạc Thiên Tề, Trầm Văn Tu mở giọng trầm khàn, đầy vẻ dụ dỗ. Bất ngờ là Lạc Thiên Tề lại mở miệng ngậm lấy tay anh.

Nhìn thấy hành động cực độ dâm nỡ của người mình em, đang câu dẫn mình trước mắt. Trầm Văn Tu anh còn không ăn em ấy, anh mới không phải nam nhân!!!

Lột sạch quần áo mình, Trầm Văn Tu tìm đến phía đầu giường mình keo bôi trơn. Đây là thứ bao năm qua anh luôn luôn mua và để trên đầu giường mình, hi vọng mình cùng Thiên Tề có thể đến làm chuyện này. Không ngờ từ sự Lạc Mẫn Doanh mất tích anh lại có thể cùng Thiên Tề. Có lẽ, Mẫn Doanh bị bắt cóc cũng không phải việc xấu xa.

Quét bôi trơn vào cục huyết đang đóng mở chào gọi cực câu nhân kia, Trầm Văn Tu cảm thấy cổ họng nóng khát, đến khó chịu.

" Ừm ~ không ~ a

cần

khó chịu

a

"

Nhìn Lạc Thiên Tề bộ dáng động tình, bên trong lại nhanh chóng ẩm ướt, nóng rực, Trầm Văn Tu mạnh mẽ cầm dương vật của mình, thúc mạnh vào động huyết, hoà làm một với Thiên Tề!!!

.....|||.....|||.....

Quay về Lạc Thiên Tề kia nhớ ra từng hình ảnh điên cuồng của mình đêm qua của Trầm Văn Tu, khuôn mặt sạch sẽ, tuấn tú của anh bỗng trầm lặng lại. Lạc Thiên Tề cứ vô hồn nằm trên giường đôi mắt lại không hề có tiêu cự.

Cảm thấy người bên mình xảy ra bất thường, Trầm Văn Tu mở mắt ra, bàn tay không khỏi ôm lấy người bên cạnh mình. Khuôn mặt tuấn mĩ không ngừng cọ cọ vào cổ người mình đang ôm. Nhìn thấy Lạc Thiên Tề vẫn mở to mắt, nằm bất động như vậy, Trầm Văn Tu hoảng loạn ra sức lay Lạc Thiên Tề, vội vàng la lên.

" THIÊN TỀ !!! LẠC THIÊN TỀ!!! EM SAO VẬY ??? LÀM ON, EM TRẢ LỜI ANH ĐI, ĐỪNG LÀM ANH LO. LẠC THIÊN TỀ !!!"

Nghe thấy tiếng rống to lớn bên tai mình, Lạc Thiên Tề giật mình, xoay người. Đập vào mặt anh là hình ảnh Trầm Văn Tu cảm người không mặc gì, hoá thân. Khuôn mặt tuấn tú, yêu nghiệt kia đang mang vẻ hoang mang, sợ hãi ra sức ôm anh mà la hét.

Nhìn Trầm Văn Tu như vậy, Lạc Thiên Tề cảm thấy trong lòng đau xót, đôi bàn tay không tự giác quàng qua lưng Trầm Văn Tu, ôm lấy anh ta. Nhẹ giọng nói.

" Trầm Văn Tu, tôi không sao!!!"

" Lạc Thiên Tề, Thiên Tề của anh. Em làm ơn, có chán ghét thù hận anh ra sao thì em hãy đánh đập anh, anh ... anh sẽ không phản kháng. Chỉ cần em làm ơn đừng làm giống như lúc này anh ... anh ...sợ ... lắm!!! Làm ơn !!!".

Trầm Văn Tu hằng ngày quyết đoán, ôn nhu, thân thiện của mỗi ngày nay lại thay đổi thành một con người hèn mọn cầu xin Lạc Thiên Tề anh đây. Thật sự làm anh không thể tiếp thu nổi, anh không đành lòng nhìn hấn như thế.

" Tôi không sao, ngày hôm qua ... ."

" Lạc Thiên Tề, em nghe anh. Chuyện ngày hôm qua là lỗi của anh, anh kiểm chế không được nên đã ... đã làm em. Nhưng Trầm Văn Tu anh không hề hối hận, anh yêu em. Lạc Thiên Tề, Trầm Văn Tu anh yêu em. Anh yêu em từ 20 năm trước, nay anh đã 29 tuổi rồi. Em có thể thương xót cho tên xử nam vì em thủ thân đến giờ, mà cho anh cơ hội được ở bên cạnh suốt chặng đường còn lại của Lạc Thiên Tề em hay không???"

Vừa nói, tay Trầm Văn Tu vội vàng nắm chặt lấy tay Lạc Thiên Tề, đôi mắt mong chờ nhìn thẳng vào Lạc Thiên Tề. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Trầm Văn Tu đánh cược hạnh phúc của mình.

Cảm nhận được sự khẩn trương cùng chờ mong của con người đã luôn theo mình hơn 10 năm qua, nay nghe anh nói yêu mình 20 năm qua nói không cảm động là giả. Chính Lạc Thiên Tề anh cũng cảm nhận được.

Từ năm anh 20 tuổi, anh đã biết mình không có cảm giác với nữ nhân, mà ngay cả đàn ông anh cũng không có cảm giác. Chỉ khi ở bên Trầm Văn Tu anh mới có xúc động.

Anh biết, Trầm Văn Tu là con của Hàm Ninh di, người mà từ nhỏ đến lớn chỉ cần gặp Lạc Thiên Tề anh là kêu con dâu nam liên hôn!!!

Dù sao anh cũng thích tên Trầm Văn Tu bá đạo kia, thôi thì cứ cho nhau cơ hội vậy. Quyết định xong, Lạc Thiên Tề kiên định nhìn về phía tên đang thấp thỏm Trầm Văn Tu.

" Trầm Văn Tu, mình hẹn hò với nhau đi!!"

Nghe thấy người mình yêu đồng ý, Trầm Văn Tu mừng như điên nhào đến hôn lên môi Lạc Thiên Tề, vui vẻ cười như khùng như dại. Miệng không ngừng nào là : " Thiên Tề anh rước em về nhà anh được rồi. Vợ ơi !! Vợ à ~~~"

.....|||.....|||.....

Bên này Trầm Văn Tu cùng Lạc Thiên Tề vui vẻ, hạnh phúc, tình cảm ra sao thì hai phía khác nhau. 4 con người khác lại hoàn toàn trái ngược, có người hạnh phúc khi chiếm đoạt được người mình yêu, có người đau đớn chìm vào thế giới thương đau của mình. Có kẻ khoái chí ngồi xem tuồng hay sắp diễn ra, có người té ngã vào vũng lầy, càng ra sức ngoi lên lại càng bị lún sâu ....

Hẹn gặp lại các nàng tuần sau nha, các nàng yên tâm mình sẽ up truyện hằng tuần nên các nàng không cần lo bị ngưng truyện nhé!!!

Từ hôm nay trở đi, mình sẽ viết song song truyện của hai CP là Trầm Văn Tu - Lạc Thiên Tề cùng Lạc Mẫn Doanh - ... (Mẫn Doanh nhiều CP quá nên không viết rõ tên được!!!) Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lại Cải Nhau Nảy Lửa!!

" Ôi mẹ ơi, đau quá

Cái eo của tôi ~~~ trời ơi !!!"

Lờ mờ tỉnh lại, Lạc Mẫn Doanh cảm giác toàn thân rã rời, cứ như cô vừa bị xe tải cán qua người, đau điếng!! Đã vậy, trên người cô còn có cái thứ gì đó lạnh lạnh đang đè lên, làm cô cảm thấy khó thở hơn nữa.

" Cái quái gì đang xảy ra vậy nè ???" Trong đầu cô, từng đoạn hình ảnh ướt át, điên cuồng hôm qua hiện về

~~ " Cô ... cô ... Lạc .. Mẫn Doanh cô ... cùng cái tên chết tiệt Đạm Đài Tịch Ly xây ... xây ra cái việc cưỡng hiếp đó ~~~ Trời ơi, sấm sét mau mau đánh xuống, giết chết tôi đi !!!!"

Làm sao !!! Làm sao Lạc Mẫn Doanh cô lại có thể cùng cái tên máu lạnh, chuyên đi tìm cách đưa cô vào chỗ chết mà phát sinh quan hệ cơ chứ.

Tuy là trước đây, cô cũng phát sinh chuyện với cả 3 người trong cùng một lúc, nhưng... nhưng đó là cô bị bỏ thuốc, nên còn phải mộng bỏ chạy được. Nay cô ... à không .... cô là bị cưỡng gian, đúng bị cưỡng gian nên việc này cô cũng chẳng cần thêm chịu trách nhiệm đâu.

Đừng có ai chê trách Lạc Mẫn Doanh cô nhát gan, vô tình không tìm không phải. Cô chỉ là muốn bảo vệ tâm mình thôi, cho nên dù có làm bất cứ ai bị thương tâm thế nào, miễn sao tâm cô không bị thương là được. Cô ích kỷ vậy đó, ích kỷ vì bản thân một chút cũng chẳng sai gì đâu. Dù sao, trước đây, kẻ luôn bị thương tổn là cô mà, nên giờ họ bị như thế thì liên quan cộng hành gì với cô.

Suy nghĩ thông nào, Lạc Mẫn Doanh quay lại nhìn cái con người đang ngủ say lại còn mang vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên đến đáng ghét kia Đạm Đài Tịch Ly.

Tên này cũng thật lạ, trước mặt bao nhiêu người thì luôn là cái vẻ mặt không sắc thái, mặt than toàn tập thể ấy thế mà giờ đây ngủ trông cứ như con nít hồn nhiên không nên lời.

Hừ chờ đó, nay Lạc Mẫn Doanh ta không làm gì ngươi được, ta mà thoát ra khỏi đây, chờ đó!!!

Nhẹ nhàng, bò ra khỏi giường, Lạc Mẫn Doanh rón rén gom lấy đóng quần áo vurun vãi trên sàn của mình. Nhìn bộ quần áo duy nhất cô thấy từ hôm

qua đến hôm nay, giờ rách te tua như đồng vãi vụn lau nhà, Lạc Mẫn Doanh khóc không ra nước mắt.

Đôi mắt giận dữ, hung hăng quay sang nhìn tên thủ phạm tàn ác đang say ngủ kia, mà chính cô không thể làm gì hắn. Thật muốn giết người mà!!

Lê lết tấm thân tàn tạ lại gần tủ quần áo to đùng kia, Lạc Mẫn Doanh hi vọng mình còn kiếm được một bộ trang phục mặc vào người. Chứ cứ lảo lổ đi vòng vòng trong phòng như thế này, cô xem mình cũng như con điên trốn trại hay người rùng chui ra.

Không phụ sự mong đợi, bên trong tủ đồ kia, bày biện hàng chục bộ quần áo xinh đẹp, đủ màu sắc lung linh, đã thế còn không chỉ có y phục nữ mà nam phục cũng không thiếu.

@.@ Đạm Đài Tịch Ly hẳn cũng quá biến thái đi, cô dám lấy đầu mình mà khẳng định, tên kia có ý định bắt cóc cô là chuyện tính trước từ lâu rồi. Nay chỉ chờ cô bị vác xác đến là xong. Ôi!!! Sao Lạc Mẫn Doanh cô lại sơ xuất như thế, quá ngu ngốc mà.

Nắm lấy một bộ đầm trong có vẻ đơn giản cô phóng nhanh vào phòng tắm. Một lát sau, Lạc Mẫn Doanh bước ra trong chiếc đầm xòe xinh xắn, đáng yêu. Cô rón rén mở cửa bước ra khỏi phòng, mon men đi ra khỏi hành lang dài, vừa xuống khỏi lầu.

Thiên a~~ Cái quỷ gì thế này !!!! Trước mắt cô hàng chục con người nam có nữ có, đang đứng thẳng tắp trước mặt cô nghiêm trang cúi chào.

"Chào thiếu phu nhân!!!" Trăm miệng một lời, âm thanh thật khủng khiếp, Lạc Mẫn Doanh cảm giác màng nhĩ của cô cũng sắp bị thủng luôn rồi.

Trời ơi!!! Cô muốn lên trốn đi ra ngoài, mà nay ... hay rồi ... bọn người này la hét khủng bố như thế, cái tên chết tiệt trên lầu kia, có điếc cũng tỉnh lại rồi. Diên thật.

"Ai là thiếu phu nhân của các người!! Tôi muốn ra ngoài, mấy người chuẩn bị xe cho tôi mau." Đánh liều, phát ra lần cuối hi vọng mong manh.

"Xin lỗi phu nhân, Tịch thiếu gia có lệnh, ngoại trừ ngài ấy tự mình dẫn phu nhân ra ngoài, thì toàn bộ người trong Tịch gia không có quyền để phu nhân bước ra khỏi Tịch gia nửa bước. Nếu không tự gánh lấy hậu quả!!"

"Cái gì!!! Đây ... đây ... không phải là bắt giam người trái phép hay sao. Tôi muốn đàm đơn kiện mấy người tội giam người trái phép!!!"

"Thiếu phu nhân xin bớt giận. Có việc gì người nên nói chuyện với Tịch thiếu gia, nô tài như chúng tôi không có quyền ý kiến!!"

Mẹ nó, chỗ này quả thật là chó má mà, đã thời đại nào rồi mà cứ luôn miệng xưng thiếu gia, phu nhân lại còn nô tài, quả rõ điên.

Hầm hừng bực dọc, Lạc Mẫn Doanh đứng đứng bước nhanh lên phòng lại. Hay lắm Đạm Đài Tịch Ly, mi dám giam giữ bà, không tính cho bà trốn thoát ra, bà đã không được dễ chịu thì mi cũng đừng hồng sông vui vẻ.

Đập phang cửa phòng, Lạc Mẫn Doanh chạy đến bên giường lớn, không một chút suy nghĩ cô đưa hai tay mạnh mẽ bóp cổ Đạm Đài Tịch Ly đang say ngủ, cảm người ngổ lên trên thân của Đạm Đài Tịch Ly. Cô chẳng hề hay biết, cái tư thế bây giờ có bao nhiêu là mờ ám ra sao.

Ra sức bóp cổ Đạm Đài Tịch Ly, Lạc Mẫn Doanh miệng ác độc lên tiếng.

"Đạm Đài Tịch Ly sao ngươi không chết yếu luôn đi, sống sờ sờ như thế này mà đi báo người, quả là ác độc mà."

"Lạc Mẫn Doanh tôi sẽ giúp anh siêu thoát cho nhanh, kiếp sau gặp Lạc Mẫn Doanh tôi thì nên biết khôn mà tránh xa, còn dám xuất hiện trong mắt bà. Gặp một lần, bà bóp chết mi một lần!!!"

"Khụ

khụ ... khụ ... Doanh Doanh, em làm gì vậy ... ạch ~ mau buông tay ~ a ~ Em muốn mưu sát chồng ~ à !!!"

Đang trong giấc mộng ngọt ngào, anh cùng Doanh Doanh ôm hôn nhau nồng nàn, Doanh Doanh còn dịu dàng vì anh mà sinh ra đứa bé con kháu khỉnh, cả nhà ba người họ vui vẻ bên nhau. Bỗng, Đạm Đài Tịch Ly cảm thấy cổ mình đau nhói, cảm người bị gì đó đè mạnh lên, khó thở, bên tai tràn đầy tiếng nguyên rui, lời anh về với hiện tại.

Mở mắt ra, đập vào Đạm Đài Tịch Ly là Doanh Doanh của anh hung hãn mắng chửi, đôi bàn tay xinh đẹp kia lại mạnh mẽ kháp cổ anh bóp chặt. Đạm Đài Tịch Ly, vội vàng lên tiếng khuyên ngăn.

Ngay lúc này, bên ngoài đám người kia cũng nghe thấy âm thanh bạo lực vang vọng mà lên. Bọn họ cũng cảm thấy mắt mình sắp mù loà.

"Đây ... đây ... làm chuyện gì ??! Thiếu .. thiếu phu nhân của bọn họ đang bóp cổ Tịch thiếu gia của bọn họ. Trôi ơi, vị thiếu phu nhân mới này cũng quá hung tàn đi, nhìn người xinh đẹp như thiên sứ hành động cũng quá hải hùng đi!!!"

Nhanh chóng, nắm bắt lời kếp vị phu nhân này ra khỏi, bọn họ nhanh chóng cứu giúp Tịch thiếu gia. Đùa à, ai không biết Tịch thiếu gia có tiếng máu lạnh, giết người không thấy máu cơ chứ, họ cũng không ngu ngốc để mạng đến vạ lây cho mình.

Thoát khỏi ma trận của Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly ho khan vài cái, lại không kiếm được đưa mắt nhìn về phía hung thủ ra tay tàn nhẫn, vợ của hắn.

Lạc Mẫn Doanh bị người kiềm lại, cô đứng đó yên lặng, nhưng trong đôi mắt cô mang tia không cam lòng, ác độc nhìn về phía anh. Như thế sao anh lại không bị cô bóp chết đi mới là.

Đạm Đài Tịch Ly nhìn thấy biểu cảm của cô, trên khuôn mặt lại không hề có vẻ chán ghét, bức bối mà là sự nuông chiều, sủng ái. Anh thật sự không có biện pháp nào trách giận Doanh Doanh được, em ấy quá là đáng yêu đến mức dù có làm ra việc khủng bố thế nào, cũng làm cho anh không tài nào nổi giận, chỉ biết vui vẻ chịu đựng em ấy mà thôi.

Nếu Lạc Mẫn Doanh biết Đạm Đài Tịch Ly suy nghĩ như vậy, chắc cô cũng không còn bình tĩnh đứng đó mà xông thẳng lên nắm lấy cổ áo hấn lay giữ chửi thề: "Mẹ nó, nói xạo không biết ngượng miệng à, trước đây tên khốn nào thừa dịp cô bất tỉnh trong bệnh viện, ra tay muốn giết cô. Nay lại dám nói năng như thế. Tên giết người này, quá biến thái đi."

"Doanh Doanh, mới sáng sớm ra, ai làm em khó chịu. Ngoan, nói anh nghe!!" Bỏ mặc mọi thứ xung quanh, Đạm Đài Tịch Ly bước nhẹ nhàng về phía Lạc Mẫn Doanh, vươn tay ôm lấy cô vào lòng. Vừa vỗ về, vừa khuyên nhủ. Trong đôi mắt ngàn năm băng giá kia, hiện lên từng tia ấm áp, yêu thương vô bờ.

Giật mình khi đột nhiên bị người ta ôm vào lòng, lại còn giữa đám đông ngang nhiên bị tên trước mặt ăn đậu hũ, con giận đang rên rỉ kia lại cuộn trào mà ra.

"Tên biến thái Đạm Đài Tịch Ly, tên giết người, cường gian kia, anh tính giam giữ tôi cả đời ở trong này phải không???"

Lay phật, cái tên biến thái Đạm Đài Tịch Ly này đừng có nhìn cô bằng cái loại ánh mắt nóng bỏng như muốn nướng chín cô luôn chứ, quá đáng sợ mà. Thật là khủng khiếp, Lạc Mẫn Doanh cô phải chịu đựng cái tên này đến bao giờ đây, không thể khuất phục được. Cô phải tìm cơ hội bỏ trốn khỏi tên Đạm Đài Tịch Ly này, cùng với cái nơi ngập mùi phong kiến xiềng xích này nhanh thôi. Nếu không muốn bị thoái hoá chết!!!

Không màng người trong lòng đang có xu hướng tặc mao, Đạm Đài Tịch Ly cũng chẳng quan tâm sự bị thương từ lỗ tai truyền đến, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, nhẹ giọng nói.

"Doanh Doanh ngoan, nghe lời. Em không cần lớn tiếng la hét như thế. Sẽ làm ảnh hưởng đến dây thanh quản, cổ họng em, anh sẽ đau lòng, thương tâm. Ngoan, lại đây uống chút nước cho ấm giọng trước đã. Chuyện gì em muốn nói, em cứ từ từ mà nói, anh cũng sẽ im lặng ngồi nghe mẹ nói mà!!!"

Vừa nói, Đạm Đài Tịch Ly vừa ra lệnh cho người mang nước đến, anh sẵn sàng đưa nước cho Lạc Mẫn Doanh. Mặc dù cô vẫn biểu cảm cau có, khó chịu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe anh nói, mà uống.

"Chuẩn bị đồ ăn xong chưa, thiếu phu nhân của các người từ hôm qua đến nay chưa ăn gì, nên mấy người cũng biết nên chuẩn bị ra sao chứ???"

"Vâng, thưa Tịch thiếu. Chúng tôi đi chuẩn bị."

Còn đám nô tài phong kiến kia thì không kiềm được cơn mắt, bọn họ muốn đuổi mùi rồi. Ai có thể nói cho họ biết gì hay không.

Tịch thiếu gia bị chính phu nhân nhà mình bóp cổ còn vui vẻ chịu đựng, hạnh phúc chấp nhận. Đã thế thiếu gia còn sủng phu nhân đến mức không còn thiên lý, có vẻ như chỉ cần phu nhân không hài lòng chuyện gì, thiếu gia chắc chắn sẽ loại sạch việc đó.

Nhưng mà đáng sợ là thiếu phu nhân cũng chẳng có dịu dàng thiên sứ như vẻ bề ngoài, mà cũng có tố chất khủng bố tàn nhẫn, điên cuồng như thiếu gia. Lá gan của phu nhân cũng không phải lớn bình thường, người dám hành động như thiếu phu nhân đối với thiếu gia, hình như chỉ có mình phu nhân thôi.

Có thể thấy người xưa nói quá chính xác mà, chỉ có người cùng một nhà mới bước vào cùng một môn. Tịch thiếu gia cùng thiếu phu nhân quả xứng đôi vừa lứa, âm thầm khai băng mà. Sau này, bọn nô tài bọn họ cũng nên cẩn thận chăm sóc không chỉ thiếu gia, còn phu nhân nữa. Nếu họ không muốn mình chết không đất chôn, quả là làm nô tài cũng không hề dễ dàng gì cho cam.

Từng trận người theo hàng bước ra khỏi phòng, để lại Lạc Mẫn Doanh cùng Đạm Đài Tịch Ly nhìn nhau đăm đăm. Eo nói vậy thôi chứ thật ra chỉ có Đạm Đài Tịch Ly là đúng chuẩn say đắm còn Lạc Mẫn Doanh là ánh mắt đao kiếm sắc bén muốn chém chết người mà thôi.

"Rốt cuộc anh muốn gì từ tôi."

"Doanh Doanh, em vẫn chưa rõ à. Đạm Đài Tịch Ly anh là muốn lấy em về làm vợ. Anh muốn chăm sóc, che chở, yêu thương em suốt cuộc đời này."

"Anh có bị não tàn không. Lạc Mẫn Doanh tôi nói bao nhiêu lần rồi, thà tôi có lấy chó lấy mèo tôi cũng nhất quyết không lấy cái tên ác độc Đạm Đài Tịch Ly anh đâu, anh chết tâm đi là vừa."

"Doanh Doanh không nên bướng bỉnh như thế, nghe lời anh. Em chỉ cần ở yên trong đây, còn mọi chuyện bên ngoài lần hôn lễ cứ để anh lo. Em không lấy anh cũng không sao, Đạm Đài Tịch Ly anh gả cho em là được thôi mà."

Trợn tròn đôi mắt lớn, giờ đây Lạc Mẫn Doanh mới biết như thế nào là vô liêm sỉ đến tận cùng của vô sỉ. Không thể tin nổi, cái tên Đạm Đài Tịch Ly này dám nói ra những việc không liêm sỉ như đòi gả cho cô nữa. Trời ơi!!! Sao cô xinh đẹp mỹ miều như thế này, cuộc đời sao toàn gặp những tên đầu óc có vấn đề hoài vậy.

Sét đâu!!! Đánh chết tên biến thái, vô liêm sỉ trước mặt cô đi làm ơn!!!

" Trầm Văn Tu tôi đói

"

Tiếng la hét, kèm theo không dấu được tia mặt trời, cái con người đang la hét kia chỉ thấy đang nằm ý trên giường nhưng cái xác bất động, bức bối ra lệnh cho cái tên dở hơi nào đó. Đang miệng cười toe toét, vui vẻ làm việc trong phòng bếp.

" Ngoan, đừng hét. Anh làm xong rồi, giờ em muốn ăn trong phòng ngủ, hay trong phòng bếp. "

" Không đi nổi, mệt chết!!!" Vẫn là cái giọng khàn khàn, ti tê của ai kia.

" Rồi , rồi anh mang vào cho em."

Tên nào đó vừa nghe ai kia nói như vậy nhanh chóng mang theo đồ ăn toả hương vui vẻ vào phòng mình. Trầm Văn Tu thật không ngờ, sự việc phát sinh đêm đó giữa anh và Thiên Tề lại giúp anh có cơ hội từ bỏ tài, phút chốc bay thẳng lên chức thê nô, quá là hạnh phúc cuộc đời mà.

Thiên Tề không chỉ không giận anh, mà còn ngấm ngấm cho phép anh yêu thương em ấy, việc này anh cũng phải nên cảm ơn cái con người bất cóc Lạc Mẫn Doanh kia thôi, nhờ vậy anh mới tóm được vợ yêu của mình.

" Tề, ngoan há miệng ra, ăn nào!!"

Từng miếng đồ ăn nhẹ nhàng được đút vào miệng Lạc Thiên Tề, anh cũng chẳng thèm quan tâm cái tên dở hơi nào đó, vừa ôm anh vào lòng, vừa đút thức ăn cho anh ăn, lại còn vụn trộm sờ mó người anh. Ôi thôi thì anh cũng bị ăn sạch sành sanh rồi, còn cái gì mà giữ với chả sợ nữa.

Giờ Lạc Thiên Tề chỉ muốn ăn xong và lăn ra ngủ còn tất cả chuyện gì, cứ để cái tên Trầm Văn Tu bên cạnh này lo. Anh không thèm quản đâu. Có gan chiếm tiện nghi anh, thì phải có gan chịu trách nhiệm. Hắn thử phui mộng bỏ chạy xem, anh có dám sang bên Anh quốc kiếm mẹ hắn bán vốn không thì biết. Dù sao, cả Lạc gia ai mà không biết Lạc Thiên Tề hắn bị Thần Hàm Ninh mẹ tên Thẩm Văn Tu này, xem là con dâu nuôi từ bé đến giờ rồi....

Còn về Trầm Văn Tu thì dù biết, Lạc Thiên Tề muốn quăng hết mọi việc trong công ty, đến cả bản thân em ấy cho hắn. Hắn cũng chẳng có biểu cảm đau khổ, khuất ức gì mà thay vào đó là vui vẻ si ngốc chấp nhận kiếp sống bị vất chày ra nước một cách hạnh phúc. Đối với hắn, chỉ cần Lạc Thiên Tề chịu ở bên Trầm Văn Tu hắn, thì dù cho phải làm gì hắn cũng vui vẻ mà đánh đổi, vì sống bên người mình yêu, cái gì đánh đổi, hắn cũng chẳng quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Người, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vì Sao Lại Tự Thương Tồn Mình???

" Tề ! Em tính đi đâu vậy ? Trời tối rồi, để mai rồi tính." Trầm Văn Tu tay trái ôm chiếc eo mảnh mai của Lạc Thiên Tề, tay phải giật phang chìa khoá trong tay vợ mình.

" Trầm Văn Tu anh cảm tình con khi à, sao lại cứ đu bám tôi hoài thế! Đã nói tôi phải đi về nhà mà. "

Lạc Thiên Tề khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú hằng ngày nay chỉ còn bộ dáng giận dữ, khó chịu cùng bất đắc dĩ với cái tên trời ơi nào đó thôi.

Có trời mới biết, từ cái ngày cùng anh ta lăn lộn trên giường xong thì đã 3 ngày rồi, CMN 3 ngày rồi ông đây chưa lếch nổi tấm thân mình xuống giường được.

Đúng là đồ cầm thú, một khi cần được một phát đánh cho chết nó cũng chẳng thèm buông ra mà. Tên Trầm Văn Tu kia muốn ép khô Lạc Thiên Tề ta mà.

Đã bị đè xuống rồi, ông đây cũng đã biết không còn cách nào phản công, cũng cam chịu rồi mà tên khốn kiếp đó. Hức!!! Được nước tính lần lên dâng đầu mà, luôn luôn suốt ngày cái gì cũng không cho anh làm, thế thì cũng thôi đi. Giờ, anh về nhà cũng không chịu mở miệng cái gì mà " Vợ của anh, phải ở nhà với anh." Rồi thì " Không cho đi ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt!" " Tìm kiếm cái gì, con bé Lạc Mẫn Doanh kia đâu còn ngu ngốc mà chẳng biết lo cho mình, vài ngày nó lại lếch xác về thôi, em lo cho anh đi là đủ rồi ... . "

Ôi !! Nhấn nhai bao nhiêu ngày, nay Lạc Thiên Tề anh mà không ra khỏi nhà bữa nay được, nhất quyết anh mang họ Trầm của tên biến thái kia luôn.

" Tôi nói anh để tôi đi không thì bảo?"

"Không là không! Vợ anh chỉ cần ở bên anh, không cho xa cách anh 1 bước!!!"

"Trầm Văn Tu anh có bệnh không hả, tôi có hứa gả cho anh à. Hay sao mà mở miệng tôi là vợ anh, bà xã nhà anh hả?"

"Em không hứa thì bây giờ em hứa, thế thôi!"

"Cái khi gì đấy. Tôi không gả anh nghe chưa, tôi không là vợ anh. Giờ buông ra cho ông về nhà."

Nghe thấy Lạc Thiên Tề phải bỏ quan hệ với mình, còn đòi bỏ mình về nhà. Trầm Văn Tu tức điên lên.

Nào có chuyện dễ dàng vậy, anh đây đợi chờ bao nhiêu năm rồi, chỉ hi vọng có ngày được ôm vợ về nhà. Nay ăn cũng đã ăn xong, cái gì cần sờ cần đụng anh cũng đã làm, chỉ còn việc cưới về nhà để thiên hạ biết vợ anh là ai thôi. Thế mà em ấy, em ấy lại đòi ngay trong thời điểm ngọt ngào, hạnh phúc của cả hai mà bỏ đi, nghĩ thôi, cửa sổ cũng không có nhà.

Nói là làm liền, Trầm Văn Tu không nói thêm lời nào cũng, dùng sức vách Lạc Thiên Tề đang la hét ầm ĩ kia đi về phía phòng ngủ.

"Này... Này ... Trầm Văn Tu anh ... Anh tính là gì đó. Thả tôi xuống!!!"

"Ngoan!! Em bây giờ cần phải giữ sức, lát nữa anh sẽ cho em la hét ,giờ trước nghe lời anh im lặng nào."

"Anh muốn làm cái gì ... Á !!! Cái đồ biến thái, tính trùng thượng não này.... A....a....a..... anh sao anh ...anh .... lại...đám lột quần áo của tôi !!!!
Này.....này....buông ...ức..tay ... .á.....đừng có mà đụng ... Ưc .... U"

hôn ...hôn ....chỗ đó !!! ...."

Ưm.....mmm.....ư.....ưm....."

Vài giây sau đó, trong phòng ngủ chỉ còn lại những tiếng rên rỉ tí tê, những âm thanh dâm mỹ hoà quyện với sự va chạm của xác thịt, Lạc Thiên Tề một lần nữa lại chìm vào biển tình mê mông đến mất phương hướng, mặc xác cho Trầm Văn Tu cứ rong ruổi không ngừng trên người mình !!

Còn cô em gái Lạc Mẫn Doanh đáng thương kia thì lại bị ông anh yêu dấu quên sạch sành sanh, vị anh rể mới này của cô cũng bỏ lơ sự sống chết của cô, mà chỉ vui đùa lạc thú với vợ yêu của mình.

Thói đời quá thật là vậy, không phải của mình, bỏ xó chỗ nào cũng chẳng ai thèm nhớ.

Phía bên kia, sau hơn một tuần lễ dài, Lạc Mẫn Doanh bị Đạm Đài Tịch Ly nuôi nhốt. Đúng vậy, cô bị chính cái tên khủng điên, biến thái kia giam cầm trong trạch viện một tuần lễ dài, không chỉ không cho phép cô bước ra khỏi khu biệt thự nửa bước, mà lúc nào kia tên Đạm Đài Tịch Ly kia đi giải quyết công việc, thì y như rằng xung quanh cô nhanh chóng sẽ xuất hiện liền từ hai, đến ba bốn cái bóng đèn. Như hình với bóng kẻ kè kè bên cô, có xua đuổi ra sao cũng chỉ nghe được một câu:

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đã ra lệnh, chúng tôi phải luôn bên cạnh ngài, không thể để ngài xảy ra chuyện gì nguy hiểm được!" Cùng với cái khuôn mặt vạm vỡ như than, không chút biểu cảm.

CMN thật là khốn nạn mà, bà đây bị nhốt trong hang ổ của tên biến thái kia đó, đang bị nuôi nhốt trong ngay nhà của mấy người nè. Có mà xảy ra chuyện gì nguy hiểm thì cũng do cái tên thiếu gia chết tiệt của mấy người gây ra cho bà mà thôi. Điên mất!!!

Này thì nuôi nhốt, tôi không Lạc Mẫn Doanh tôi mà không được sống bình thường. Đạm Đài Tịch Ly anh cũng đừng hòng sống khá giả hơn tôi là bao. Thế là Lạc Mẫn Doanh nhanh chóng chạy ầm ầm đi kiểm cái tên biến thái nào đó, gây áp bức.

"Đạm Đài Tịch Ly, anh đang ở đâu lếch xác ra đây cho tôi!!!"

"Thiếu phu nhân à, thiếu gia đang ở công ty xử lý công việc, ngài vẫn là chờ đến tối, thiếu gia về rồi hãy nói chuyện." Vị quản gia mang gương mặt già nua ngày nào đó bị Lạc Mẫn Doanh động tác đánh đập dã man Đạm Đài Tịch Ly đã bị ám ảnh. Đối với lão, cái vị thiếu phu nhân mới này nhìn về bề ngoài nhu nhược, yếu đuối vậy thôi chứ khí lực và độ hung tàn thì không hề thua kém vị thiếu gia nhà lão chút nào.

Đã vậy, thiếu gia nhà lão lại yêu thương vị thiếu phu nhân này thật là không còn có thiên lý, lão dám chắc dù thiếu phu nhân có moi tìm móc phổi của thiếu gia, thiếu gia cũng mỉm cười mà dâng hiến. Vì vậy, lão vẫn là biết khôn ngoan không nên trêu chọc, gây mất lòng vị thiếu phu nhân thì hơn.

Nghe quản gia trả lời mình như thế, Lạc Mẫn Doanh đòi nào chịu buông tha. Hừ!! Tên kia thì ngồi công ty làm việc mình thích, cô thì bị cầm tù, nuôi nhốt, cái qg gì mà cô phải chịu trận như vậy. Mỉm cười nhếch mép, Lạc Mẫn Doanh nhìn về phía tên lão quản gia nào đó đang run rẩy kia, nhẹ nhàng mở miệng nói.

"Được a. Nếu Đạm Đài Tịch Ly hấn bận rộn, xem công việc quan trọng hơn sự đói chết của tôi. Thì tôi cũng chẳng có ý kiến gì!!!" Nói xong, không chờ cho lão quản gia phản ứng hết lời nói của mình, Lạc Mẫn Doanh khoanh tay về phòng mình, đóng cửa lại.

Từ lúc cửa đóng lại sau, mọi người trong Đạm Đài gia cũng không thấy thiếu phu nhân mình bước ra khỏi cửa, giờ ăn trưa đã qua 3 tiếng. Dù cho lão quản gia có kêu gào, khóc lóc tí tê ra sao, Lạc Mẫn Doanh cũng chỉ lên tiếng một lần. Rồi lặng im.

"Tôi nói cho ông biết, tôi muốn tên Đạm Đài biến thái kia tự mình xuống bếp nấu cho tôi ăn. Còn không, nhịn đói. Ông mà còn lèm bèm nữa, tôi tự tử cho ông xem, coi ông ăn nói sao với cái tên khốn nạn kia. Hừ!"

Đứng ngoài cửa phòng của vị thiếu phu nhân, lão quản gia khuôn mặt từ tím chuyển sang xanh, biết làm thế nào đây. Hôm nay lão biết thiếu gia tại công ty xảy ra một số chuyện quan trọng phải xử lý, không thể bỏ dở, nên thiếu gia yêu phu nhân như mạng, nay mới chịu đi ra khỏi gia.

Còn vị thiếu phu nhân này không biết xảy ra chuyện gì, nay lại nổi điên lên một mực đòi phải chính tay thiếu gia có mặt, nấu cho cô, thì cô mới ăn, không thì nhịn đói.

Trời ơi!!! Làm quản gia như lão chắc hạnh phúc quá, suốt ngày cứ phải lo nghĩ, đắn đo, suy tính cho thiếu gia nhà mình như thế này hoài, việc lão sớm muộn mà đẹp chắc cũng không xa.

Lau mồ hôi trên trán, lão bấm bụng thầm cầu thần linh, thiếu phu nhân chịu đói không nổi tự động xuống ăn cơm thôi.

Thời gian cứ thế chậm chậm mà trôi qua, từ 8h sáng đến tận 8h đêm suốt 12 tiếng đồng hồ, phòng ngủ của Lạc Mẫn Doanh vẫn im lìm không tiếng động, lão quản gia khuôn mặt cũng đã chảy xuống đầm đìa mồ hôi, thiếu phu nhân thật là dám nói dám làm mà, suốt 12 tiếng cô thật nhịn đói, không ăn uống gì, lão cũng không dám mạnh bạo mà mở cửa phòng vào.

Ngay lúc lão không kiểm được lòng cảm chiếc điện thoại nhấn số của thiếu gia thì một giọng nói trầm lạnh từ phía sau lão truyền đến.

"Doanh Nhi đâu, em ấy đang làm gì!!" Đạm Đài Tịch Ly liều chết, một nghi giải quyết ngay cái mớ hỗn độn, khó chơi mà Doanh gia cùng Lãnh gia gây ra cho công ty mình, thì vội vàng lao xe về nhà gặp vợ yêu của mình.

Đôi mắt với ánh mắt lãnh liệt của thiếu gia nhà mình, lão quản gia run rẩy trong lòng thấp giọng nói.

"Thưa ... Thưa thiếu gia. Thiếu phu nhân người ấy tuyệt thực nói chỉ ăn đồ mà chính mắt người nhìn thấy thiếu gia nấu, người mới ăn. Mà vì ngại nguyên ngày nay chưa về nhà nên .. nên .. thiếu phu nhân tự nhốt mình trong phòng không chịu ăn, cũng không đi đâu." Lặng lẽ cuối đầu, lão cảm thấy từng trận từng trận hàn băng bay thẳng vào mình làm toàn thân lão đông cứng.

Mạnh mẽ đập phăng cánh cửa phòng, Đạm Đài Tịch Ly nhìn thấy Lạc Mẫn Doanh đang nằm co ro trên mép giường, tay ôm trộm lấy bụng mình, khuôn mặt xinh đẹp thấm đẫm mồ hôi vạn vệt, đầy đau đớn. Cảm người cô mềm yếu run rẩy, tự mình nhẫn nhịn nỗi đau, mà miệng thì cắn chặt đến chảy máu nhưng lại không hề phát ra tiếng rên nào.

Nhìn thấy người mình yêu như vậy, tim Đạm Đài Tịch Ly co quắp lại, hàng vạn cây kim vô hình cứ mãnh liệt đâm vào, làm gã đau đến không thở được.

Vội vàng ôm cô vào lòng, cảm nhận cơ thể cô lạnh lẽo ra sao Đạm Đài Tịch Ly như phát điên la quát về phía cửa.

"MAU GỌI BÁC SĨ, BÁC SĨ ĐÂU!!! CHẾT TIỆT !!!" Ôm Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly vọt chạy ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt xanh xao, không còn sắc máu của Lạc Mẫn Doanh, Đạm Đài Tịch Ly cảm thấy mình thật tội tệ làm sao? Chính miệng gã đã nói sẽ mang tất cả những gì tốt đẹp nhất trên cõi đời này cho Lạc Mẫn Doanh người mà gã đã yêu đến si dại.

Vậy mà gã đã làm gì, gã đã làm gì cô, gã vì công ty chút chuyện, lại bỏ mặt cô ở nhà một mình. Nếu .. nếu như hôm nay gã không ra ngoài, suốt ngày chỉ theo cô, thì giờ cô cũng sẽ không nằm lạng lác tại chiếc giường lạnh lẽo này như một con búp bê tinh xảo, vô cảm.

Đưa hai tay ôm lấy đầu mình, gã điên cuồng tự trách bản thân vô dụng, sơ xảy.

Còn Lạc Mẫn Doanh, vốn cơ thể cô trước đây do tự vẫn dù được sau này chăm sóc tốt, dần hồi phục, nhưng vẫn để lại di chứng, cơ thể cô cũng không còn mạnh khỏe như trước. Vì thế, đối với người bình thường nhịn ăn dù 12 tiếng đồng hồ cũng chỉ mệt mỏi, khó chịu không gây thương tổn gì nhiều. Thì đối với Lạc Mẫn Doanh lại gây nên hậu quả vô cùng quan trọng, dạ dày cô xuất huyết.

Cũng vì việc này, cô lâm vào mê man, đến gần một ngày chưa tỉnh lại.

Sau khi Lạc Mẫn Doanh tỉnh lại, Đạm Đài Tịch Ly vô cùng mừng rỡ, gã như một tên sói hoang đi giữa sa mạc vừa tìm được thức ăn. Con mắt đỏ ngầu vì thức đêm làm việc lẫn chăm sóc Mẫn Doanh đầy tia máu nay lại vui vẻ, trong veo như một đứa trẻ háo hức nhìn cô.

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng nâng niu như thứ đồ quý hiếm, sợ như chỉ vô tình chạm mạnh cô sẽ vỡ tan hoà vào không khí.

Lạc Mẫn Doanh tự mình tựa vào chiếc gối bên cạnh, đôi mắt vô hồn nhìn về không trung. Thần thờ đến ngàn lẻ chín lần, từ khi cô xuất huyết dạ dày tỉnh lại sau, cái tên cầm thú Đạm Đài Tịch Ly kia thay đổi hoàn toàn, luôn luôn kề sát bên cô, khi hân phả ra ngoài cũng canh đúng giờ ăn, trước quay về nhìn cô, rồi lại đi.

Mọi thứ cô nói gì hắn đều nghe theo, từ cái việc lách thân vào bếp nấu cho cô ăn. Khụ khụ!!! Nhắc đến chuyện này thật là khủng khiếp, tên kia thật đúng có thể mang danh sát thủ phòng bếp, chỉ nấu ăn có 3 bữa trong 1 ngày hắn thiêu cháy phòng bếp đến 3 lần.

Thật mù nó. Cái cảnh tượng một vị anh tuấn lãnh soái ca cả người chặt vật bung trong tay từng chiếc đĩa bên trên đen sì, cùng bọn người giúp việc trong nhà tập nập chạy đi thu dọn chiến trường, thật là kinh dị hơn phim ma.

"Tịch Ly ca đâu tôi muốn gặp hyynh ấy!!!" Đang miên man suy nghĩ thần thờ, tiếng la chát chúa của ai kia làm cho hồn phách Mẫn Doanh bay về với xác. Cô đưa mắt nhìn về phía cửa sổ cửa đại sảnh.

Nơi đó, cái con người đang la hét kêu gào tên Đạm Đài Tịch Ly kia còn ai xa lạ, đó là người cũng gián tiếp đập cô xuống vũng bùn lầy, chết quá mấy lần kia, bạn thân Giang Mầu Đơn, mỹ nữ khoa diễn xuất của học viện cô đây mà. Nhanh thế, lại đến rồi à. Cười nham hiểm, Lạc Mẫn Doanh đứng lên nhẹ nhàng bước về phía đại sảnh, trong lòng lại đang suy nghĩ cách nào đòi lại những món nợ của mình..

< Có vẻ lại một ai đó không may, cùng chung cảnh ngộ với Gianh Mộ Tuyết, bạch nguyệt liên >

.

.

.

.

.

.

.

.

~ . . . . To Be Continue . . . .

~

Bạn đang đọc truyện *Đạp Chết Ngươi, Đám Nam Chính Khốn Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.